DENISE ROBINS

Să nu dai niciodată totul

Traducerea și adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Îmbrăcată într-un elegant costum de baie, Patricia Fleming sta întinsă pe verandă încercând să ațipească.

Soarele trecuse de acea porțiune a verandei în care se afla ea și ardea fără milă straturile de flori, zăpăcea palmierii, făcea să dogorească terasele sau încălzea valurile mării, la care se putea ajunge coborând mai multe trepte.

Pat Fleming nu făcea nici o mișcare, nevrând să se încălzească.

Avea trupul ca de sirenă, zvelt, subțire, picioarele lungi, umerii și brațele frumos bronzate, care contrastau cu costumul de baie verde închis.

Acea vilă mare, cu obloanele albastre, terasa pavată cu dale albe de piatră, era cufundată într-o liniște nefirească în acea după-amiază toridă. Pat simțea o oboseală plăcută datorată înotului prelungit împreună cu Jay, în apele mării. Făcuseră asta pentru a-și menține silueta și condiția fizică.

Jay era o fostă colegă de școală și bună prietenă. Se ocupau împreună de această vilă, aflată într-un paradis turistic spaniol. De obicei pensiunea lor era ocupată cam tot timpul de englezi sau americani, sau chiar de oaspeți spanioli, cărora le plăcea căldura sudului. De fapt, această localitate în care ne aflăm, Santa Rosca, se afla în vecinătatea bine cunoscutului oraș Malaga.

Pat nu regretase niciodată acel impuls de moment care o făcuse să se apropie de Jay Rotherford cu doi ani în urmă și să-i sugereze să intre împreună în această aventură. Nici una nu avea rude, își pierduseră părinții în ultimii ani. Aveau amândouă aceeași vârstă, douăzeci și doi de ani, erau două tinere capabile, pline de energie, de viață, dornice să realizeze ceva. Pat era, fără îndoială, mai liniștită. Jay era puțin mai nesăbuită, mai dornică de plăceri, permanent nemulțumită cu ce avea. Pat era cea care asigura stabilitatea și se împăcau destul de bine. Fiecare avusese destul capital pentru a face posibilă această afacere.

Spania era un loc ieftin, unde merita să investești, dar și să trăiești.

Pat reușise să învețe spaniola comercială și ideea de a veni lângă Malaga, să caute ceva interesant fusese a ei. Descoperiseră Santa Rosca, un sat pescăresc adorabil, aflat pe drumul spre Gibraltar și mai ales „La Flora“, această pensiune mare, cu fermă proprie, care era goală pe atunci și aștepta pe cineva s-o închirieze și să se apuce de treabă.

Jay și Pat schimbaseră mobilierul, făcuseră publicitate pensiunii și foarte curând La Flora se umpluse de oaspeți. Începuseră să obțină profit chiar din primele săptămâni și se puteau declara mulțumite. După primele luni de muncă asiduă pentru a face această pensiune competitivă, mai slăbiseră ritmul.

Clopoțelul de la intrare o făcu pe Pat să ridice capul. Era poștașul, care sosea aici pe bicicletă și care, ca de obicei, îi spuse: „buenas tardes“ și-i întinse o telegramă.

Pat o citi și imediat se năpusti în interior, strigând fericită:

– Jay! Unde ești? Mă auzi? Jay!

Jay Rotherford ieși din salonul în care funcționa aerul condiționat, cu un șal cu ciucuri pe umerii frumoși, plini, fumând o țigară. Jay avea deja un aer spaniol, arăta minunat, era foarte frumoasă, cu ochii ei negri languroși, părul negru, silueta fără cusur. Pat, în contrast, avea ochii albaștri ca marea, părul castaniu deschis, un zâmbet dulce.

– De ce faci atâta zgomot, draga mea? întrebă Jay care mai căsca încă. Apoi oftă pentru că fusese deranjată din lectura unui roman adus de unul din musafirii englezi.

Pat îi întinse telegrama.

– Vine Tim! exclamă ea fericită.

Jay făcu o figură disprețuitoare. Ridică apoi indiferentă din umeri, lăsând să-i cadă șalul de pe umerii rotunzi.

– Și asta te face atât de fericită?

Pat se trezi roșind ca o școlăriță. Apoi începu să râdă, jenată.

– Cred că da.

– Tipul ăsta este nebun, fără îndoială, zise Jay.

– Pentru că mă place?

– Nu, l-ar înțelege oricine pentru asta, draga mea. Dar este un inconștient, care n-are niciodată bani, sau o slujbă. Iar când rămâne fără nici un sfanț, aterizează la Santa Rosca și te cere de nevastă. Iar tu vei face greșeala de a-l accepta, într-o zi.

Pat nu zise nimic pe moment. Continua să privească spre ieșirea în acea grădină minunată în spatele căreia începea muntele plin de liliac la vremea aceea.

Multe lucruri adevărate! Da, era adevărat tot ce spunea Jay, dar ea simțea dragoste pentru acest Tim Mallory, și era convinsă că se va mărita cu el. Îi plăcea tot mai mult, îi descoperea alte și alte calități, de fiecare dată când se vedeau. Era fără slujbă, fără bani, nechibzuit, avea o mulțime de defecte, dar se simțea atrasă de el, așa cum n-o atrăgea vreun alt bărbat, și între ei se aprinsese acea flacără, care nu apare de obicei între bărbați și femei la întâmplare.

Până acum îl refuzase de două ori. Și asta pentru că nu era sigură nici de ea, nici de el. Nu pentru că el nu avea bani și perspectivă. Nu-l mai văzuse de trei luni, pentru că el se pare că se angajase undeva de la Crăciun. Îi simțise lipsa, lipsindu-i mai ales felul lui de a fi, mereu vesel, lipsit de griji.

Se gândea la el cu tandrețea femeii care simte că se îndrăgostește tot mai mult pe zi ce trece; era o tânără care

în pofida siluetei zvelte, a unei educații moderne și eleganței, era de modă veche. Pat era întotdeauna predispusă la visare, la romantism. Jay râdea de ea, spunându-i că aparține epocii victoriene și că, o dată căsătorită, soțul și copiii vor fi totul pentru ea.

Jay, în schimb, era modernă ca ținută și ca gândire, voia doar să se distreze. Nu se va mărita niciodată cu un bărbat fără bani.

– Mai bine mă duc să-i spun Mariei să pregătească o cameră, pe cea verde, zise Pat. Mai bine că nu avem prea mulți oaspeți acum. De fapt, este doar familia Horley. Ar trebui să-l invităm pe Chris, să sărbătorim evenimentul mâine seară. Tim ajunge în Gibraltar mâine dimineață. Și de acolo vine cu autobuzul.

– Asta înseamnă că iarăși n-are nici o lețcaie, observă Jay, altfel ar avea măcar o mașină, cât de cât.

– Poate a pus ceva bani deoparte, zise Pat, visătoare.

– Nu mă face să râd, fu răspunsul lui Jay.

Apoi, ea lăsă să-i scape un strigăt și-și trase șalul pe umeri.

– Dumnezeule! A și sosit Chris! Trebuie să mă îmbrac decent.

– Și eu, zise Pat, privindu-și costumul de baie în care se simțea atât de bine.

Pentru câteva clipe, cele două tinere, braț la braț, priviră spre bărbatul care se îndrepta spre ele pe aleea străjuită de palmieri. Era un bărbat înalt, brunet, într-un costum gri cu cămașă albă și pălărie spaniolă de pai; se mișca grațios și avea o figură foarte plăcută.

Cele două îl urmăreau cu emoții diferite. Pat, cu ochii ei albaștri, îi ura bun venit. Îi plăcea acest Christopher Rudd. Îl socotise un foarte bun prieten în ultimele șase luni. Era un dramaturg de mare reputație, care venise în această vilă în căutare de liniște, ca să scrie și pentru că sănătatea îi ridicase probleme.

Se împrietenise foarte repede cu cele două tinere englezoaice care aveau pensiunea. Dar era evident că pe Pat o prefera. Felul lui de a fi, tăcut, liniștit, dragostea pentru natură, pentru o viață liniștită, n-o făceau decât să-l accepte ca prieten, nimic mai mult, pentru că inima ei îi aparținea lui Tim Mallory. Christopher era destul de bogat, mai ales datorită ultimelor două piese care-i rotunjiseră considerabil veniturile.

Jay era intrigată pentru că el n-o iubea. El îi spusese, de fapt, de vreo două ori că era foarte frumoasă, dar peste măsură de egoistă și că nici un bărbat sensibil nu și-ar pune inima la picioarele ei. O trata ca pe un obiect frumos, pe care nu trebuie să pui prea mare preț.

Iar Jay își jurase să-l facă pe acest Christopher s-o ia în serios. Uneori era geloasă pe Pat. Observa că el se purta altfel cu ea, cu tandrețe, cu afecțiune.

Dacă lui Pat i-ar fi plăcut Christopher, s-ar fi născut o mare dragoste între ei. Dar atâta timp cât Pat îl iubea pe Tim Mallory, acest lucru nu era posibil.

Christopher se apropie de verandă. Cele două fugiră spre camerele lor.

Lui Jay îi luă destul de mult timp pentru a arăta așa cum voia. Astfel că Pat, care se mulțumise să îmbrace o

rochie simplă, bleu și încălțase sandale fără tocuri, fără a-i păsa prea mult că nu era machiată, se arătă prima.

Christopher își scoase pălăria de pai, înclinându-se în fața ei.

– Buenos dias, donna Patricia.

Ea îi zâmbi bărbatului cu figura obosită, melancolică. Părul negru era pieptănat spre spate iar la tâmple se iviseră primii ghiocei. Christopher avea treizeci și doi de ani, dar arăta de patruzeci. Muncise mult în viață, începuse ca gazetar, și nu se bucurase de o sănătate prea bună. Doar ultimii ani îi aduseseră succesul.

– Dorești cafea? îl întrebă Pat. Sau să fumezi?

– Dar fumez deja, zise el, oferindu-i o țigară și ei. Nu vreau cafea, am venit doar să te întreb dacă ai vrea să mă însoțești mâine la Rhonda.

– Mi-ar face mare plăcere, Chris, dar vine Tim și nu pot părăsi La Flora.

Christoher Rudd o privi dezamăgit. Așadar, tânărul Mallory apărea din nou! Nu avea motive de bucurie. Anul trecut, de Crăciun, când venise Mallory aici, Christopher fusese gelos pentru prima oară în viața sa. Urmărise felul în care reacționa Pat la vederea lui Mallory, conștient că acesta nu merita atenția ei. Da, știa că Pat era îndrăgostită de el și că acesta nu se ridica la nivelul ei. Pe când el, o iubea și o voia doar pentru el, sperând că vor face curând pasul următor, căsătoria.

Era a doua oară în viață când iubea fără speranță o femeie. Prima oară, o moarte neașteptată îi luase orice

speranță. Iar de data asta, între el și aleasa inimii sale se afla un altul. Christopher se simțea lipsit de speranță în dragoste. Viața îi dăruise tot ce-și dorea, dar dacă n-o putea avea pe această femeie, la ce bun totul?

O examină atent, urmând-o în salonul vilei. Părea foarte frumoasă, sau așa o vedea el; avea o figură caldă deschisă, ochii mari melancolici, albaștri, intensificați de bronzul pielii. Părul îi era dat după urechi.

Christopher îi admira curajul de a se fi lansat în afacerea cu această pensiune. El era conștient că Pat se implicase mai mult decât Jay în managementul afacerii. Tânăra avea un farmec aparte, pe care-l simțea la nivelul inimii.

De ce trebuia ca o tânără ca Pat să-și dăruie inima unui băiat frumos, care putea s-o facă fericită pentru foarte puțin timp?

– Îmi pare rău că nu poți veni la Rhonda, zise el. Am acolo un amic, un scriitor, cu care am studiat la Oxford. Aș fi vrut să ți-l prezint.

– Îmi pare rău, dar am un program foarte strict, Chris, trebuie să fiu pregătită pentru musafirii care vor sosi. Poate altă dată, murmură Pat.

El avu tendința de a se apleca spre ea, de a-i prinde mâna în palmele sale mari, de a și-o duce la frunte și a-i spune:

– Oricând dorești, îți stau la dispoziție.

Dar nu făcu acest gest, ci continuă să-și fumeze țigara și să asculte povestirile ei. Se așteptau ca la sfârșitul săptămânii pensiunea să fie ocupată complet. Doctorul și

soția acestuia se mai aflau la pensiune. Tereza, bucătăreasa, se certase cu iubitul ei și plânsese tot timpul... și alte informații care nu aveau cum să-l intereseze. Dar el o privea sorbind-o din ochi, chiar dacă nu-l interesa nimic din toate astea.

Brusc, Pat observă că el arăta foarte obosit.

– De ce muncești atât de mult, Chris? îl întrebă ea. Nu arăți prea bine.

– Nu sunt bolnav. Prefer să lucrez noaptea, iar uneori ziua nu pot să dorm.

– Trebuie să mai slăbești ritmul, zise ea.

El fu fericit că Pat îi făcea recomandări, ceea ce însemna că-i păsa de el. Pat putea fi uneori atât de grijulie, maternă chiar, dar fără să realizeze ce efecte avea asta asupra liniștii bărbatului care o iubea.

El se ridică brusc, îndreptându-se spre fereastra de unde se vedea marea.

– Aș vrea să-ți citesc piesa la care lucrez acum, Pat, zise el.

– Ar fi grozav! S-o așteptăm și pe Jay.

– N-o vreau pe Jay, zise el aproape iritat și se grăbi să adauge: este o fată bună, dar n-o interesează munca mea, mai precis n-ar înțelege-o ca tine.

Pat îl privi lung, apoi îi evită privirea, pentru că simți în clipa aceea că Rudd era îndrăgostit de ea. O deranja asta, pentru că-l admira și nu voia ca nimic să strice relația lor de prietenie. Păcat că nu era atras de Jay!

– Aș vrea să am o seară liberă în care să-mi citești piesa ta, Chris.

– Aștept să-ți respecți promisiunea, Pat.

– Buenos! se auzi vocea gravă a lui Jay. Ea intră în salon arătând superb într-o rochie oranj de mătase, cu sandale cu tocuri înalte, cu o floare la ureche.

Christopher o întâmpină cu un zâmbet.

– Te-ai integrat foarte bine în atmosfera spaniolă de aici, Jay.

– Stai să vezi cum pot folosi castanietele, se lăudă ea, venind spre el cu mâinile în șolduri, fredonând un tangou.

Scriitorul Christopher Rudd privi lung această tânără frumoasă, care deși de o seamă cu Pat, părea mult mai tânără. Îi făcu un compliment, apoi realiză încă o dată că bărbatul Christopher Rudd nu reacționa la frumusețea care i se oferea și plecă, scuzându-se că are mult de lucru. Poate mai târziu puteau ieși la o cafea.

După plecarea lui Christopher, lui Jay îi pieri tot cheful.

– Ce s-a întâmplat, Jay? o întrebă Pat.

– Mă dezamăgește viața, iar acest Christopher Rudd arată prea evident pe care dintre noi vine s-o vadă.

Pat roși.

– O, draga mea.

– Ce mai contează? izbucni Jay. A, uite familia Horley, trebuie să-i spun Mariei să le ducă ceaiul pe verandă, nu bate vântul în după– amiaza asta.

Pat o privi cu regret. Era o situație atât de jenantă, de dificilă... știa prea bine că prietena ei îl iubea în secret pe Chris, dar el venise s-o vadă pe ea. Îi îngreuna lucrurile în

multe privințe, pentru că nu voia să intervină ceva între ea și Jay. Fuseseră întotdeauna foarte bune prietene. Erau diferite, dar țineau mult una la alta. Iar lui Pat îi displăcea că Jay era geloasă.

Dar mai apoi, gândul la Tim și apropiata lui sosire îi alungă orice teamă. Era grozav că va fi din nou aici! Îl revăzu cu ochii minții; era înalt, zvelt, bine făcut, cu ochii de un albastru închis, cu o figură de copil pus permanent pe șotii, puțin cam cârn.

Tim, un amestec de indolență și de vitalitate, de gheață și foc, de slăbiciune, dar și rezistență. Tim care știa cum să se poarte cu o femeie, care era încântător, încât îi uitai defectele.

Iar ea îi iertase totul acestui Tim. Chiar și faptul că nu putea niciodată să-și păstreze slujba pentru că nu putea fi punctual, era cu capul în nori, mereu visând aiurea, când slujba îi cerea să fie foarte atent.

La ultimul Crăciun petrecut împreună cu Tim, el îi arătase că putea fi și serios, c-o adora, că era gata să facă orice pentru ea și înțelegea tot ce poate o femeie să ceară de la iubitul ei.

Nici un alt bărbat nu se mai purtase astfel cu Pat, cu atâta deschidere. Pe Christopher Rudd îl admira, chiar îl plăcea, dar se temea puțin de el. De Tim nu-i era niciodată teamă. Era doar cu un an mai mare ca ea; cu toate acestea, simțea mereu pornirea de a-l strânge la piept.

Amintirea lui Christopher, singur în vila sa, așteptând-o pentru a-i citi piesa, o părăsi complet pe Pat în restul

zilei. Acum îl aștepta pe Tim, numai la el se putea gândi. Nici pe Jay n-o mai luă în seamă, cu toate nazurile ei.

***

Când Tim Mallory sări din autobuzul care-l adusese de la Gibraltar la Santa Rosca, pe șoseaua care șerpuia printre palmieri și portocali, era o zi superbă de aprilie, plină de soare. Autobuzul își continuă drumul spre Malaga, după ce sperie o turmă de capre.

Tim, care avea doar o valiză mică, porni spre drumul șerpuit care urca spre porțile de fier forjat ale pensiunii La Flora.

Pat îl aștepta la poartă. Era îmbujorată, cu ochii strălucind de bucurie când veni în întâmpinarea lui. Avusese foarte multă grijă de felul în care arăta în această după-amiază. Purta culorile care știa că-i plac lui Tim: o salopetă bleumarin și o jachetă albă, fără mâneci, care lăsa vederii brațele frumos bronzate. O pălărie de pai o ferea de soare. Lui Tim îi plăceau femeile elegante și îngrijite, așa că se rujase și-și făcuse manichiura. Acum Pat arăta total diferit de aceea tânără pe care Christohper Rudd o admira pentru simplitatea ei.

Tim lăsă jos valiza și-și desfăcu brațele.

– Pat! Iubito!

Ea nu avusese intenția să-l lase să vadă că-i lipsise foarte mult, dar se trezi în brațele lui sărutată. Tim își scoase apoi pălăria pentru a o săruta mai în voie.

– Doamne, de când aștept să te văd, Pat! exclamă el.

Pat se trase o clipă înapoi, parcă rușinată de propria-i lipsă de reținere. Apoi însă îl privi strălucind de bucurie. Irezistibilul Tim, care exercita o inexplicabilă forță de atracție asupra ei, care-i provoca trăiri de o intensitate și ardoare care o făceau uneori să se sperie. Chiar dacă era din nou fără bani, fără slujbă, arăta de parcă ar fi avut milioane. Era foarte elegant îmbrăcat, într-un costum gri impecabil, cravată asortată, iar părul blond strălucea de briantină. Îl iubea pe acest tânăr cu trăsături de copil.

El luă valiza, o luă și pe ea de braț și porniră spre vilă printre palmieri.

– Aici ești ca în paradis, după ce stai mai mult la Londra. Am plecat de la Tillbury pe ceață și vreme rece. Totul este superb aici, iar tu ești fără cusur, iubita mea.

– Și eu mă bucur să te văd! exclamă Pat.

– Jay ce face?

– Bine.

– Tot mai încearcă să-l ademenească pe dramaturgul ăla bogat?

– Nu.. nu știu.

– Sunt convins că asta face, zise Tim; iar el n-are ochi decât pentru tine, așa este?

– Nu! exclamă Pat.

– Știu că n-are nici o șansă, am simțit asta când te-am prins în brațe. Ai ceva pentru mine, nu?

– Cred că mai mult decât îți imaginezi, recunoscu Pat. Mă tem că așa este.

– De ce să te temi de ceea ce simți? Eu te ador. Ți-am mai spus-o. Și ți-am repetat-o în fiecare scrisoare pe care ți-am trimis-o. De data asta, nu mă întorc singur în Anglia; ne vom căsători. Da, o vom face la Consulatul britanic din Malaga, m-am interesat și este foarte simplu. Dar te voi lua de aici.

Pat începu să râdă.

– Dragul meu, planurile tale sunt întotdeauna cam nebunești.

– Dar de data asta le vom realiza, nu?

– Tim, nu știu, trebuie să mă mai gândesc. Nu pot s-o las singură pe Jay cu toate problemele de aici...

– Lui Jay nu i-ar păsa. Iar în ultima scrisoare îmi spuneai că domnul și doamna Horley sunt dispuși să vă ajute, chiar să investească. Lasă-i s-o facă. Pensiunea poate exista fără tine, dar eu nu pot. Știi că trebuie să ai grijă de mine...

Între timp, ajunseseră la vila aceea mare, cu obloanele albastre, cu flori roșii de hibiscus pe verandă. Tim luă mâinile lui Pat în palmele sale.

– De data asta nu-mi mai scapi, Pat. Ne iubim și n-are rost să stăm despărțiți.

Ea nu răspunse nimic. I se părea grozav să trăiască alături de Tim ca soția a lui, pentru că era foarte îndrăgostită de el.

– Vom mai discuta, dragul meu.

– Da, vom mai discuta detaliile, poate, admise el, dar nu mă întorc singur acasă.

– Presupun că nu... zise ea.

– Iubito, te ador! șopti el.

– Ce vești îmi aduci? îl întrebă Pat. Din ce vom trăi după căsătorie?

– Am o perspectivă. Se va ivi ceva.

Pat îl privi, clipind des.

– Ai o slujbă în acest moment?

– Nu, dar mi s-a promis una luna viitoare. Nu mi-a plăcut să lucrez la firma la care am fost în ultimul timp. Am întâlnit un tip la club, acum două seri...

El se așeză pe marginea verandei, aprinse o țigară și începu să-i povestească. O altă versiune a unei vechi povestiri despre felul în care va ajunge să aibă o slujbă. Tim nu se împăca niciodată cu șefii săi. Ideile lui nu erau apreciate, iar el nu se născuse pentru a fi condus. Familia nu-l înțelegea niciodată și de aceea nu erau în termeni buni. Dar el aștepta mereu să se ivească ceva și acum tocmai se ivise ceva pentru care era gata să riște orice.

Un bărbat numit Forsett punea pe picioare o companie... nu-i spuse numele, pentru că oricum, nu conta. Iar el, Tim, urma să fie asistentul acestuia, cu un salariu de o mie cinci sute de lire pe an pentru început.

– O să putem închiria un apartament mai mic pentru început, nu? Sper că nu te deranjează să riști cu mine?

Citi în ochii ei că era destul de îndrăgostită pentru a accepta.

Tim era un actor înnăscut. Era mereu în căutare de auditoriu, pe care-l considera doar o masă de manevră,

un fel de păpuși de cârpă ale căror sfori urmau să fie trase de el. Dar de Pat Fleming era chiar îndrăgostit. Pe lângă faptul că era frumoasă, Pat era o femeie puternică, plină de curaj. De aceea, simțea mereu nevoia s-o aibă alături, și-o ceruse în căsătorie. Iar când promisese s-o adore toată viața, nu mințise. Dar asta nu însemna că va fi capabil s-o și facă.

Când ieși Jay, alăturându-li-se, Tim o salută bucuros.

– Bună, Jay! Ești mai frumoasă ca oricând. Ți-o prezint pe viitoarea mea soție...

Jay își privi prietena.

– Ai convins-o?

– Tim, nu exagera!

– Nu ești viitoarea mea soție? o întrebă el

– Da, cred că da, admise Pat.

– În acest caz, ar trebui să vă felicit, începu Jay. Dar tu, Tim, ai dat peste vreo comoară din care să întreții viitoarea familie?

Tim rămase pe moment fără replică. Lui nu-i prea plăcea Jay, nu avea generozitatea și puterea de înțelegere a lui Pat. Era o tipă cam materialistă și el, dacă putea, o evita.

– Nu, nu sunt milionar, dar sper că voi avea în curând o slujbă bună, iar pe Pat n-o deranjează să înceapă cu puțin.

– Așadar, parteneriatul nostru ia sfârșit aici, Pat? zise Jay , vădit nemulțumită.

– Te-ar deranja, draga mea? o întrebă Pat.

– Sigur că m-ar deranja.

Dar în același timp, se gândea că plecarea lui Pat i-ar lăsa drum liber cu Christopher.

În seara aceea, Christopher Rudd veni la pensiune să sărbătorească logodna lui Pat Fleming cu Tim Mallory. Veni cu inima strânsă la ceremonia prin care își vedea spulberate toate speranțele. O aștepta, știa că va avea loc curând, dar rămăsese în sufletul lui speranța că Mallory nu va câștiga chiar așa de ușor. Pat anunță la cină că urmau să se căsătorească la Malaga peste trei săptămâni.

Christopher se simți dintr-o dată înfrânt, obosit și mai bătrân decât era. Cu toate acestea, rămase alături de cei doi, chiar și după ce familia Horley se duse la culcare.

Fusese o cină festivă; fetele se îmbrăcaseră în rochii de seară, iar Maria decorase masa cu flori, mai ales trandafiri roșii, care-și lăsaseră capetele în jos din cauza căldurii.

Era o noapte caldă, cerul plin de stele părea că ia parte la sărbătoare alături de ei. Luminile orașului Malaga luceau la distanță. Iubitul Mariei cânta la mandolină.

Christopher Rudd îi privi cu atenție pe cei alături de care se presupunea că sărbătorea și el, cu inima strânsă. De ce naiba îl alesese Pat pe acest iresponsabil... când el avea atât de mult de oferit? În timp ce acest Mallory n-avea nimic în afară de un fizic plăcut.

Christopher era îngrijorat de viitorul lui Pat; după ce pasiunea se va mai domoli, ea va realiza c-a făcut o greșeală.

Era sigur că Mallory era îndrăgostit de ea... dar va ști el oare să fie alături de ea în fața greutăților vieții? Slujba despre care vorbea era doar o speranță fără nici cel mai mic suport. Și oare cât va rezista în slujba asta?

Tim era într-o formă teribilă, de invidiat. Îi amuza pe toți. Christopher era tăcut, privind-o pe Pat de parcă ar fi văzut-o pentru ultima oară. Era atât de frumoasă în acea rochie neagră de mătase cu garoafa roșie pe umăr. Iar ochii îi străluceau de dragostea pe care i-o purta lui Mallory.

Jay era foarte elegantă, cu o floare în păr. Și ea părea că se simte foarte bine. Dar îi zâmbea doar lui Christopher Rudd, acum când știa că va scăpa de Pat.

Ea sugeră o plimbare pe nisip, spre malul mării, acum noaptea, când pescarii aruncau năvoadele. Tim și Pat considerară ideea ca fiind grozavă. Dar Christopher se scuză, se simțea obosit. Era mai bine dacă se întorcea acasă, la biroul care-l aștepta. Mai putea lucra o oră sau două, înainte de culcare.

Jay insistă, dar el nu se lăsă convins. Îi sărută mâna lui Pat.

– Îți doresc multă fericire, draga mea, zise el.

Când simți buzele lui fierbinți și uscate atingându-i mâna, dintr-o dată Pat ieși din acel nor de fericire care o orbise în ultimul timp, amintindu-și că acestui bărbat îi păsa de ea.

– Dragul meu, Chris, îți mulțumesc, vom rămâne întotdeauna prieteni.

Tim o prinse de umeri.

– Așa va fi! o secondă Tim. Vei veni să ne vizitezi în Anglia, sper?

Christopher îi răspunse cu un gest scurt și plecă. Acest individ îl irita teribil, și-și dori să-l fi putut agrea pe Mallory, desigur de dragul lui Pat. Dar simțea o pierdere ireparabilă.

Jay insistă să-l însoțească.

– Lasă-i pe cei doi să se ducă pe plajă. Eu te voi conduce până la vila ta.

Christopher n-o voia pe Jay. Voia să fie singur... să lupte împotriva disperării care-l cuprinsese la aflarea veștii că Pat se mărita cu altul. O lăsă pe Jay să-l însoțească pentru că n-avea puterea să i se opună.

Ea îi spuse:

– Presupun că mă voi ocupa singură de acum înainte de pensiune, sau poate mă va ajuta familia Horley. Pat ne va lipsi tuturor. Nu-i așa, Chris?

– Da, zise el printre dinți.

– Va trebui să ne oferim sprijin reciproc.

– Eu mă întorc la Londra, imediat ce termin piesa, zise el foarte rece.

Jay nu mai spuse nimic. Mai era până la terminarea piesei, așadar și ea mai avea destul de acționat. Nu renunța la nici o speranță.

Pe plajă, Pat și Tim se plimbau mână în mână.

– Individul ăla, Rudd, era foarte afectat că te-a pierdut, iubito.

– Bietul Chris, zise Pat. Nu suport să-l văd trist, simțindu-se părăsit. Dar n-am făcut nimic pentru a-l încuraja.

Tim se opri și o prinse în brațe.

– Orice bărbat s-ar îndrăgosti de tine. Singurul lucru pe care nu-l înțeleg este de ce ai ales un individ fără bani, în locul acestui dramaturg bogat și foarte cunoscut.

– Căsătoria trebuie să se bazeze pe sentimente, nu pe bani, fu replica lui Pat.

– Nu ți-e teamă că te voi dezamăgi?

– Știu că n-o vei face, dragul meu.

Tim o sărută.

– Așa este; nu te voi dezamăgi niciodată.

Și credea pe atunci ceea ce-i spunea. Iar ea era sigură de el. Cât despre bani... ea mai credea că Tim va obține acea slujbă, iar atâta timp cât aveau din ce să trăiască, totul era bine pentru ea. Probabil că la Londra viața nu va mai fi la fel de plăcută așa cum fusese aici. Dar era cu Tim... și familia Horley urma să cumpere partea ei din La Flora.

– Acești bani vor fi de– ajuns pentru început și vom face economii.

– Da, draga mea, zise Tim vag.

Dar mintea îi era ocupată cu planurile pentru petrecerea pe care o vor da imediat ce vor închiria un apartament, la invitați, la felul în care se va mândri cu Pat. Va avea o nevastă foarte drăguță și capabilă. Se vor duce la spectacole, vor merge la dans. Cât despre economiile la care visa ea...

Nici nu se obosi să se gândească la copilul despre care vorbea Pat. Era minunat că avea deja instincte materne, dar el nici nu se gândea la copii. Nu suporta ideea!

Pat, foarte visătoare în acea noapte luminată de lună, nu știa mai nimic din visurile celui cu care urma să se mărite. Dar îl vedea ca pe cel alături de care destinul ei de femeie se va împlini. Se duse la culcare după o lungă conversație cu Jay și dormi fără vise.

Dar Christopher nu închise un ochi până dimineața, torturat de disperare, temându-se pentru Pat. Nu avea încredere în Tim Mallory.

Veni și ziua în care fără voia lui deveni martor la căsătoria celor doi, la consulatul britanic din Malaga.

Era mijlocul lui mai, când toate florile erau înflorite și pământul se pregătea să rodească sub soarele fierbinte.

Pat era o mireasă foarte frumoasă și fericită. Purta o rochie bleu cu alb la gât, mănuși albe și pălărie cu voal, așa cum voise Tim.

Chris tânjea după acea Pat care venea într-o rochie simplă și sandale fără toc să-l întâmpine la La Flora.

Perechea de tineri căsătoriți urma să părăsească orașul în acea după-amiază cu un vas care pleca din Malaga spre Anglia. Era luna lor de miere, o săptămână pe mare, apoi Tim se apuca de muncă, iar Pat de decorarea primei lor case.

Luară prânzul la hotelul Miramar, toți șase.

Pat era acum doamna Mallory, Jay îl sorbea din ochi pe Christopher, iar cei doi Horley, care cumpăraseră acțiunile lui Pat, participau și ei cu bucurie.

Tim comandă un prânz sofisticat. Era îmbujorat i se citea fericirea în ochi; triumfa. Pat era foarte îndrăgostită de el și se întreba de ce nu se măritase cu el cu șase luni în urmă, când o ceruse prima oară de nevastă.

Rudd îi privea cu durere, gândindu-se că bărbatul care-i luase iubita trebuia s-o facă fericită.

Tim plăti prânzul cu mișcări foarte sigure, convins că reușise. Avusese bani doar cât să ajungă la Santa Rosca și se întreba cum va reuși să convingă banca la întoarcere că era solvabil pentru un împrumut.

Îi căzu în clipa aceea o scrisoare din portofel. O privi fără a-i da importanță. Sosise de dimineață, dar fusese prea ocupat pentru a o deschide. Acum o citi rapid și-i pieri toată buna dispoziție. Era informat în termeni foarte concișI că firma de la care aștepta să-l angajeze avea nevoie de cineva cu multă experiență. Așadar, perspectiva de a câștiga o mie cinci sute lire pe an se spulberase, acum când avea o soție și o casă de plătit.

Tim deveni dintr-o dată conștient de privirea insistentă a lui Rudd. Mototoli scrisoarea, o puse la loc în buzunar și ridică paharul cu șampanie.

– La naiba! Dar n-am să las vestea asta proastă să-mi strice ziua. Îi voi spune lui Pat când vom fi pe vas. Va apărea desigur, altceva mai bun!

Capitolul 2

Soarele apunea, scăldând orașul Malaga în nuanțe de purpuriu și auriu când vasul de coastă îi scotea pe Tim și Pat din Spania.

Pat se afla alături de soțul ei, aplecată peste balustradă, cu brațul lângă al lui, urmărind cum portul rămâne în urmă. Nu putea să creadă că totul era aievea, că era deja soția lui Tim, că pleca pentru totdeauna din Spania, că-i lăsa în urmă pe Jay și Chris, fostul lor parteneriat și începea o viață nouă.

Era prea fericită pentru a-și face probleme de viitor. Aștepta ziua în care ea și Tim se vor putea întoarce la Santa Rosca, în vizită. Tim va face bani până atunci, vor avea tot ce le va trebui, iar viața lor va fi minunată. Oricum, va avea ea grijă să nu ducă o viața prea „așezată" să devină un cuplu de oameni plicitisiți de viață și lipsiți de imaginație. Se vor iubi întotdeauna.

Ridică fața spre Tim. Deodată, observă că el era îngrijorat, sau poate doar preocupat de ceva.

– Ce este, dragul meu? Ai devenit brusc foarte serios.

El încercă să-i zâmbească, doar nu era să lase necazurile să le întineze prima zi de căsătorie. Nu, n-avea de gând să-i spună despre refuzul primit de la compania Forsett. Nu trebuia să strice momentul fericit pe care-l traversau.

Sigur că era îngrijorat. Nu mai avea nici un ban. Dar știa că Pat nu i-ar reproșa asta, cel puțin nu imediat. Dacă i-ar spune acum că n-are nici măcar perspectiva unei slujbe și nici măcar un împrumut nu poate lua de la bancă...

– Nu este nimic, draga mea. Spune-mi, cum ți s-a părut dimineața asta? Perechea aceea, Horley, mi se pare un cuplu cam plictisitor. Rudd este un individ decent și interesant, dar nu este genul de bărbat care să însuflețească o petrecere.

Pat simți nevoia să-i ia apărarea lui Chris.

– Chris este un bărbat deosebit și un foarte bun prieten.

– Nu-ți pare rău că te-ai măritat cu mine și nu cu el?

– Cum poți pune o întrebare atât de absurdă, Tim, dragul meu?

– Mă iubești, Pat?

– Dacă n-aș face-o, atunci de ce m-aș fi măritat cu tine?

– Pentru că sunt un bărbat atrăgător, de exemplu.

Ea începu să râdă.

– Dar n-ai văzut cabina, îi spuse Tim. Vino să ți-o arăt. Intrară mână în mână în primul compartiment. Pat nu mai văzuse o astfel de ambarcațiune de lux. Cabina lor era cea mai frumoasă surpriză care o putea aștepta; era de fapt, o cameră mare, luxoasă, cu baie. Era plină cu flori. Trandafiri și garoafe erau peste tot, în vaze frumoase de cristal.

Pat lăsă să-i scape o exclamație când Tim aprinse lumina.

– Tim, totul este minunat!

El era încântat de efectul produs de cabina pe care o împodobise cu flori. Și ce conta că trebuia să împrumute bani pentru ca să plătească totul?

– Nimic nu mi se pare îndeajuns de bun pentru tine, iubito.

Pat îl privi cu ochii plini de lacrimi.

– Ești atât de bun cu mine!

– Tu ești cel mai bun lucru din viața mea, iubito! Nici nu-mi vine să cred că ești soția mea!

– Pentru motivul pe care l-ai mai spus, pentru că ești foarte atrăgător.

– Indiferent cum aș fi, te ador și lucrurile nu se vor schimba niciodată, Pat!

– Totul este atât de minunat încât nici nu pot să cred că este adevărat, murmură ea. Cu câteva săptămâni în urmă nici nu mă gândeam că mă voi mărita cu tine și voi renunța la afacerea mea cu Jay.

– Mă tem că-ți va lipsi atmosfera și soarele Spaniei. Știi cum este vremea la Londra, în mai!

– Cui îi pasă? râse ea. Va fi grozav să avem propria noastră casă, să te aștept în fiecare zi când te vei întoarce de la slujbă. Când vei începe să lucrezi?

– Nu.. nu știu încă, zise el, apoi încercă să schimbe subiectul. Cred că Jay îți va simți lipsa. Dar pe de altă parte este fericită că-l are pe Rudd doar pentru ea.

Pat nu putea să se gândească la Rudd fără o strângere de inimă. Pe Jay o știa prea bine, dar o eventuală căsătorie între cei doi n-ar merge.

– Chris nu este bărbatul care să se însoare, să ducă o viață normală de familie.

– Ei uite că până și eu am făcut-o! glumi Tim cu zâmbetul lui irezistibil.

– Iubitule! murmură Pat fericită.

Tim îi dădu un sărut lung. Erau doi îndrăgostiți aflați în pragul fericirii.

Ceva mai târziu, când se îmbrăcau pentru masă, Pat încercă să fie mai practică.

Tim ieșea din baie fredonând o melodie, proaspăt bărbierit.

„Nu mai am un sfanț în cont, ce să-i faci...
Mai bine să stingem lumina...“

Pat îi aruncă o privire cam ciudată, în timp ce-și pieptăna părul bogat.

– Sper că totuși mai avem ceva. Ai cheltuit cam mult, dragul meu, pe această cabină de clasa întâi, florile și tot restul...

– Iubito, nu te poți zgârci în luna de miere!

Și luna de miere a lui Pat, care dură, de fapt, șase zile de croazieră, fu aproape perfectă. Perfectă pentru că Pat se afla permanent într-o lume de vis, în care Tim era iubitul cel mai atent și mai încântător. Nu voia să se trezească din acest vis, decât dacă era absolut necesar.

Nu-și permise să fie practică în timpul acestui voiaj. El comanda orice, fără nici o limită. Iar dacă ea protesta, îi acoperea gura cu sărutări. Nu aveau voie să discute probleme financiare în această călătorie minunată. Aveau destul timp pe urmă. Aceste șase zile trebuia să fie perfecte. El nu se putea bucura cu atâta seninătate de acest voiaj, știind ce-l așteptă la întoarcere, dar se consola, ca întotdeauna, cu gândul că va apărea ceva...

Fără ca Pat să știe, trimisese două telegrame în Anglia, ceea ce de fapt constituia o extravaganță. Le adresase unor buni prieteni cu care fusese coleg la Oxford și care dețineau acum poziții foarte importante. Le spunea că se căsătorise și că avea nevoie de o slujbă.

Pat se amăgea că vor avea o situație oarecum stabilă, întrucât Tim urma să înceapă o nouă slujbă. Își făcuse nenumărate planuri de viitor, mai ales legate de apartamentul în care vor locui. Îi spusese lui Tim că prefera la început un hotel liniștit, modest, până vor găsi ceea ce le trebuia. Tim, întotdeauna un tovarăș plăcut și gata să-i pună în practică fiecare dorință, o aproba în totul, iar ea era convisă că nu greșise măritându-se cu el.

Era evident că Tim o adora. Nu mai avea ochi pentru altă femeie aflată la bord. Iar când îi spunea că era cea mai

frumoasă femeie, credea în ceea ce spunea. O iubea cu adevărat și voia din toată inima să meargă bine căsătoria lor. Problema banilor era ceva ce se va rezolva. Vasul opri o singură zi la Lisabona când coborâră pe uscat, moment în care Tim se văzu nevoit să se confeseze că nu mai avea bani lichizi.

Desigur, trebuia să-și ducă soția la cel mai bun hotel, să-i cumpere ceva care să-i amintească toată viața luna de miere, dar... ea va trebui să-i împrumute niște bani, deocamdată.

Pat îi oferi banii imediat, fără ezitare. Înainte de plecarea din Malaga ea schimbase toți banii spanioli în lire englezești. De aceea, putu să-i ofere lui Tim suma cerută pentru o zi minunată la Lisabona.

Când Tim îi aduse o poșetă foarte elegantă, sărutând-o, ea îi mulțumi și aproape uită că era plătită cu banii ei. Tim nici nu ținu minte acest amănunt, căci îi plăcea să facă daruri scumpe iubitei sale.

În cele din urmă ajunseră la Southampton, în draga ei Anglie, pe care o părăsise cam de mult timp. Era rece și bătea un vânt tăios, ca în luna mai pe aceste ținuturi. Pat tremura de-a binelea, deși îmbrăcase o jachetă de călătorie cu guler de blană, și-și dori să se fi bucurat mai mult de soarele din Spania. Dar se întorcea în Anglia, cu un soț încântător. Zilele petrecute cu Tim o făcuseră să se îndrăgostească și mai mult de el. Era aproape sigură că vor avea o viață minunată și că fericirea viitoare merita orice sacrificiu.

Luară trenul spre Londra, iar Pat aproape că începu să ignore vremea înnorată, cerul plumburiu, vântul tăios, așa cum sta cu capul pe umărul soțului ei.

Tim își întinsese picioarele, fuma o țigară și părea și el foarte fericit.

– Ți-a plăcut luna de miere, iubito? o întrebă el. A fost cam scurtă, din păcate.

– Eu refuz să cred că s-a terminat; să sperăm că va dura toată viața.

El îi șopti:

– Ai merita să te sărut pentru vorbele astea... dar la naiba cu acel domn din colțul compartimentului!

– Bietul om, murmură Pat. Viața lui este pe sfârșite, iar a noastră abia începe!

Tim începu să fredoneze:

„ Arăți mai bine cu fiecare zi ce trece

N-ai fost nicicând așa frumoasă..."

Dar se opri imediat. Era mai bine să nu ajungă la versul în care spunea „nu mai am nici un ban în cont".

– Unde vom sta noaptea asta? o întrebă el.

– Tu unde ai vrea?

– La Ritz, zise el.

Pat îl privi dojenitor.

– Din acest moment, preiau eu administrarea cheltuielilor, dragul meu. Vom căuta un hotel ieftin, chiar dacă nu ne va conveni.

– Foarte bine, mă conformez, zise el. Pentru mine oriunde va fi minunat dacă te am alături, ca înger păzitor.

Fericirea lui Pat fu umbrită o clipă. Rămase cu mâna în palmele lui Tim, privind pe fereastră în timp ce trenul

gonea. Îl adora pe Tim, dar nu voia să devină îngerul lui păzitor , nici măcar să accepte că soțul ei avea defecte, slăbiciuni și că avea nevoie de cineva mai puternic să aibă grijă de el. Nici o femeie nu vrea să accepte aceste lucruri legate de bărbatul pe care-l iubește. El trebuie să fie puternic, stâlpul casei.

Pat se întrebă dacă va trebui să aibă grijă de Tim în timpul căsătoriei lor. Iar când el îi șopti:

– Totul va fi minunat, iubito. Dumnezeule, nici nu știi cât de fericit sunt că ai acceptat să te măriți cu mine.

Declarația lui risipi norul care întunecase un moment fericirea ei.

– Și eu sunt fericită, Tim, mărturisi ea.

În gara Victoria, încărcară bagajele într-u taxi și Tim o întrebă:

– Unde mergem, iubito?

– La un mic hotel de pe Cromwell Road, unde am stat de câteva ori cu mama. Este ieftin, dar curat și drăguț.

Tim făcu o grimasă.

– Atunci, să mergem acolo.

– Mie și mamei ne-a plăcut să locuim acolo, continuă Pat. Era după moartea tatei.

– Era broker, parcă.

– Da, până când am împlinit șaisprezece ani a câștigat foarte bine, apoi a murit și eu a trebuit să-mi iau o slujbă.

– Nu mi-ai spus asta niciodată, iubito. Ce slujbă ți-ai luat?

– Ceva legat de catering, într-o cafenea din oraș. Apoi a murit mama și am cunoscut-o pe Jay, am pus bani împreună și am început ceea ce știi.

– Poate că n-am făcut bine smulgându-te de acolo, iubito. Era o afacere de succes.

Pat îl privi cu ochii mari.

– Ce mai contează, acum? Tu vei avea o slujbă bună, pe care n-ai fi găsit-o în Spania.

Tim nu spuse nimic.

Era tot mai tăcut, pentru că nu se putea decide să-i spună lui Pat adevărul despre slujba promisă. Opri taxiul la clubul din care făcea parte, să vadă dacă primise cumva vreo scrisoare, dar nu găsi nici una. Se simți deprimat când la hotel o lăsă pe soția sa să discute prețul camerelor cu proprietarul. El cunoștea prea bine acest hotel!

În viața sa fusese forțat de câteva ori să se restrângă foarte mult și să locuiască și în hoteluri mai ieftine ca acesta. Ura acel bec chior atârnat în holul hotelului, scările și coridoarele înguste. Ura femeile bătrâne, sărăcăcios îmbrăcate, care tricotau în colțuri, bărbații în vârstă care citeau ziarele. Peste tot domnea sărăcia. El care o iubea nebunește pe Pat, simțea nevoia s-o ducă altundeva, la Ritz sau Berkeley, să-i umple camera cu flori, să comande tot ce era mai bun pentru ea.

Cu toate acestea, ea arăta foarte fericită. O salută pe doamna Skelton ca pe o veche prietenă. Aceasta, bucuroasă de fericirea lui Pat, îl întâmpină cu drag pe Tim.

Urcară la etajul întâi, unde închiriaseră o cameră dublă pentru numai zece lire, iar Tim îi spuse:

– Doamna Skelton era foarte slabă. Oaspeții nu sunt hrăniți ca lumea aici?

– Nu te prosti, Tim! zise Pat.

– Trebuie să mărturisesc: nu-mi place acest hotel.

– Este de înțeles, dragul meu. După La Flora, unde predomina culoarea, soarele, acest loc ți se pare meschin. Ai gusturi de milionar, dragul meu.

Pat trecu în revistă încăperea cu mobilă veche de mahon, scorojită, cu tapetul albastru cu alb, paturile acoperite cu niște carpete vechi gălbui.

Pat își readuse în fața ochilor camera ei de la La Flora. Avea gresie roșie, pereții proaspăt zugrăviți, mobilă nouă, modernă, multe flori. Simți nostalgia ținuturilor pe care le lăsase în urmă. Dar se uită la Tim și nostalgia îi dispăru. Chiar și acest hotel de categoria a treia i se părea un paradis alături de soțul ei.

Își scoase pălăria o aruncă pe pat și întinse brațele spre Tim.

– Iubitule!

El o prinse în brațe.

– Mă simt rău că a trebuit să renunți la tot pentru a te mărita cu mine, zise el.

– Nu fi absurd, Tim, am mai locuit aici.

– Chiar ai putea fi fericită în camera asta?

– Dragul meu, vorbești de parcă asta va fi casa noastră, de acum înainte. Nu vom avea apartamentul nostru, așa cum am vorbit?

Tim o lăsă din brațe și se așeză pe marginea patului, cu ochii în jos. Își aprinse o țigară și nu zise nimic. Pat îl prinse după umeri.

– Tim, ce este cu tine? Ce te frământă?

El se gândi că era mai bine să-i spună adevărul.

– Nu mă simt bine în această cameră, draga mea.

– Tim, ce se întâmplă cu tine?

– Draga mea, la club am găsit o scrisoare de la Forsett. Nu-mi dau slujba aceea.

Pat lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

– Dar erai sigur de ea...

– Așa am crezut... nu m-aș fi însurat dacă nu eram sigur.

Pat își scoase jacheta cu mișcări lente. Căută în poșetă după o țigară. Tim îi oferi una. Fumară în tăcere câteva clipe. Era foarte confuză. Tim iarăși nu avea slujbă, lucru foarte grav. Dar desigur, nu era vina lui. Respinse acea voce interioară, care-i șoptea că el n-ar fi trebuit să se însoare dacă nu avea o slujbă.

– Ce nenoroc, dragul meu, zise ea, nu știi cât îmi pare de rău!

– Asta schimbă lucrurile complet, nu?

– Ce bani avem? întrebă ea.

– Nu știu, până nu mă duc la bancă.

– Dacă aș fi știut, puteam veni cu clasa a doua, renunțând la acele extravaganțe de la Lisabona.

Tim roși. Îi era chiar rușine că nu-i spusese lui Pat despre scrisoarea lui Forsett chiar de la început. Își găsi și scuza că nu voise să-i spună ca să nu strice bucuria lunii de miere.

– Acum, nu se mai poate face nimic, zise Pat, dar măcar am avut o lună de miere frumoasă!

Tim o prinse în brațe.

– Iubito, îmi pare atât de rău! Dar te iubesc ca un nebun, deși n-am ce să-ți ofer. Oricum, voi face totul ca să nu-ți lipsească nimic. Mă crezi, iubito?

Pat își lipi obrazul de al lui. Apoi îl privi și se lăsă impresionată de acea figură copilărească, de copil trist de data asta. Își dori să-l protejeze.

– Nu contează, Tim, vom trece și prin asta. Vei vedea că vei găsi o slujbă. Eu nu-mi fac probleme. Iar când vom avea propriul nostru apartament, îl vom mobila pe placul nostru.

El o strânse la piept.

– Ești o femeie deosebită, Pat, șopti el. Nici nu știi cât te iubesc! Voi face totul să te știu fericită.

Și asta avea în gând! Va munci pentru ea, pentru ca să-i pună totul la picioare, s-o convingă de dragostea lui.

***

În următoarele săptămâni, Pat rămase în acea stare de fericire și mulțumire pe care o simte orice tânără recent căsătorită cu bărbatul pe care-l iubește. Având atâta dragoste și încredere în Tim, putea să privească viitorul în față. Pat dăruia totul cu mare bucurie și plăcere. Îi dărui lui Tim compania ei, curaj, afecțiune, râsul ei, tandrețe. Iar el primi toate acestea dăruindu-i foarte mult, la rându-i. Tim era un iubit fermecător. Bani n-avea de unde să dea, dar îi putea fi foarte devotat și asta făcea din plin.

Avuseseră momente de fericire intensă împreună, chiar în acel hotel umil din Cromwell Road. Pat vedea lucrurile în roz. Știind că trebuia să economisească fiecare bănuț, se putea mulțumi cu puțin, atâta timp cât Tim rămânea iubitul ei.

Pe de altă parte, Tim accepta cu greu restricțiile impuse de Pat. Pentru el aveau valoare obiectele de lux; mașini, țigări bune, băuturi. Era înconjurat de foarte mulți prieteni, îi plăcea să iasă la teatru, la dans, voia s-o prezinte prietenilor lui. Pat era foarte drăguță și se mândrea cu ea. Era mândru că reușise să aibă o astfel de soție. Și tocmai de asta era foarte iritat că nu putea să facă ce-i plăcea.

De fiecare dată când Pat plătea, îi arăta că nu suporta asta. Și într-adevăr asta simțea, nu suporta ca femeia să plătească pentru el. Dar n-avea slujbă, iar Pat nu-l lăsa să simtă că i-ar face vreo favoare oferindu-i bani. Așa că Tim alterna momentele de nefericire și dezamăgire cu cele de intensă bucurie.

Pat începu căutarea unui apartament, iar Tim a unei posibile slujbe.

Avea de gând să-i returneze toți bani împrumutați. Ar fi vrut s-o facă, dar de la bancă nu mai putea scoate nimic. Intenționase să vândă niște acțiuni, dar un prieten broker îl sfătuise să mai aștepte.

Până în acest moment, Pat fusese cea care suportase cheltuielile familiei. Ea era plină de tact ca întotdeauna și avea grijă ca Tim să găsească bani în portmoneu.

Găsi un apartament deasupra unui garaj, pe Brompton Road. Consta dintr-un dormitor mare, o cameră de zi, o chicinetă și baie. Dar cartierul nu era prea grozav, pentru că acolo se jucau mulți copii care făceau zgomot și se organizau curse de motociclete. Dar apartamentul era ieftin și Pat îl aranjă atât de frumos încât Tim uită de celelalte inconveniente.

Pat nu-l lăsă să-l vadă până ce nu termină de aranjat. Apoi, îl duse acolo, arătându-i cu mândrie ce făcuse. Era foarte obosită dar și fericită de rezultatele muncii ei.

Tim tocmai se întorcea de la un interviu pentru o slujbă posibilă, dar fără rezultat. Era deprimat pentru că i se cerea același lucru pe care el nu-l avea; experiența. Dar făcu față situației și o felicită entuziast pe Pat pentru ce făcuse.

Pat adusese puțin din atmosfera Spaniei în acest loc.... pereții dormitorului erau albi, covorul roșu, un divan la capătul căruia pusese un șal spaniol alb cu roșu. Vechiul dulap găsit într-u magazin de mobilă de mâna a doua care avea și două fotolii cu același element decorativ fu bine lustruit, pe el așezată o vază cu garoafe roșii, draperii alb -roșii.

Camera de zi, în contrast, era foarte proaspătă, ca o zi de primăvară, cu flori de primula; pereți galbeni, covor verde, draperii galben cu verde. Așezase niște perne decorative foarte vesele pe sofa, niște vase spaniole de lut, un bol imens cu margarete și un tablou reprezentând marea și palmierii de la Malaga. Și cărțile ei.

Era un cămin adevărat; chiar și chicineta arăta bine. Pat era foarte pricepută în a cumpăra lucruri drăguțe cu bani puțini.

– Iubito, tu știi să faci minuni! exclamă Tim fericit, așezându-se să fumeze.

– Chiar îți place?

– Este grozav!

– Și mie mi se pare minunat după acel hotel sordid!

– Nici măcar nu le poți compara!

– Și nici măcar nu costă mult. M-am temut că n-o să-ți placă poziția.

– Este minunat totul, draga mea, când ne putem muta?

– Mâine dimineață, dacă vrei.

– Sigur că da. Ai găsit o femeie de serviciu?

– Dumnezeule, Tim, nu ne putem permite una! Voi face totul singură.

El se încruntă, nu voia ca soția lui să muncească.

– Știu să gătesc destul de bine, glumi ea.

Tim o mai privi o dată, întrebându-se de ce o astfel de femeie acceptase să se mărite cu el.

– Dar tu ai avut noroc? îl întrebă ea.

– Nu, deocamdată nu, zise el cu amărăciune.

– Nu-i nimic, dragul meu. În acest caz, o să-mi găsesc eu o slujbă.

El roși.

– Te rog, draga mea, nu mai spune asta, mă supără foarte tare.

Pat îl privi lung. Bietul Tim! Cum credea că ar putea să trăiască dacă nici unul nu avea slujbă? De mâine, vor începe viața în noua lor casă.

În noaptea aceea, aflată în brațele lui Tim, care-i repeta că o adoră, ea îi spuse:

– O să mă iubești întotdeauna așa ? Nu te vei plictisi?

– Dumnezeule, cum să mă plictisesc?

Dimineață, Pat primi scrisori din Spania. Una era de la Jay, care îi ducea dorul, cealaltă de la Christopher Rudd. Scrisoarea îi readuse chipul trist, melancolic; nu se

simțise prea bine în ultima vreme și rămasese mai mult în pat. Repeta vorbele lui Jay; fără Pat, La Flora nu mai era la fel. Nimic nu mai era la fel fără Donna Patricia. Spera că ea se simțea bine și că viața îi dăruise tot ce-și dorea.

– Ce-i vei răspunde bogatului și cunoscutului scriitor? o întrebă Tim. Că soțul tău nu are nici bani, nici slujbă?

– Iubitule! Chiar trebuie să repeți asta?

– Nu știu de ce m-ai ales pe mine când acest bărbat putea să-ți dea totul...

– Te-am ales pentru că... te iubesc, spuse Pat cu simplitate.

Dimineața se mutară în noul apartament. Pat plăti factura de la hotel, bucuroasă că va putea să-i gătească un prânz bun lui Tim.

Iar el își demonstră din plin dragostea.

– Mâine trebuie să invităm niște prieteni, să dăm o petrecere de inaugurare a casei. Prietenul meu Graham, cu care am studiat la Oxford, este acum în oraș cu soția sa, Paula. Am mai putea invita și alți prieteni.

– Bine, zise Pat, ne permitem această extravaganță; dar asta tot.

În seara aceea, în timp ce Tim se odihnea, Pat, ca o soție bună, perie haina soțului, așezată pe spatele scaunului. La un moment dat, o bucată de hârtie căzu din buzunar. O ridică și o privi. Era scrisoarea de la Forsett în care-i spunea că slujba nu mai este valabilă. Fusese trimisă la Malaga.

Pat rămase un moment privind-o, cu un sentiment oribil. Tim o mințise. Îi spusese c-o găsise la club. Dar el știuse chiar din ziua căsătoriei lor că nu va primi această slujbă și o mințise.

Lui Tim, care ieși foarte vesel din baie, îi pieri zâmbetul.

Pat era foarte tăcută, iar în ochii ei citi doar reproș. Pat se așeză pe marginea patului, pe care el văzu haina în care ținea scrisoarea de la Forsett și se simți vinovat. Dar încercă să zâmbească.

– Ce este, iubito?

Pat îi întinse scrisoarea.

– De ce m-ai mințit, Tim? Ai știut că nu vei primi slujba încă de la Malaga.

Tim roși.

– Iubito, n-am deschis-o atunci. Apoi, am uitat de ea până la Miramar. Când am citit-o, cred că înțelegi cum m-am simțit; eram proaspăt căsătorit, fără perspectiva de a avea o slujbă. Am vrut să ai o lună de miere minunată, să nu-ți faci probleme...

– Așadar, ai aflat doar după ce ne-am căsătorit?

– Îți jur.

– Aș fi vrut să nu mă fi mințit, Tim. Asta mă face să n-am încredere în tine.

Tim îi prinse mâinile în palmele sale.

– Pat, iubito, te ador. Sper că nu te îndoiești de asta!

– Nu, Tim, dar ar fi fost mai bine să aflu adevărul. De ce să fi cheltuit banii să venim până aici? Și de ce m-ai mințit că ai găsit scrisoarea la club? Nu era necesar s-o faci.

Tim era de acum foarte iritat de atâtea întrebări.

– Îmi pare rău, dar altceva nu pot să-ți spun. Am vrut să ai o lună de miere fericită.

Pat n-ar fi vrut să-i amintească faptul că din banii ei se plătise totul. Clipi de multe ori și dintr-o dată simți că între ei se ridică o barieră. Nu mai avea încredere în Tim.

Era furios că fusese descoperit.

– Văd că nu mă crezi, continuă el. Cred că dramatizezi!

– Nu-mi vorbi așa, Tim!

El ridică din umeri, aprinzându-și țigara.

– Scuze, ești cam irascibilă în seara asta.

Pat îl privi lung și-și mușcă buzele pentru a nu continua cearta cu Tim. Nu suporta răceala dintre ei. Se întoarse spre el și i se aruncă în brațe.

– Iubitule, este absurd, nu ne putem certa. Este prima noastră noapte în noua casă. Să dăm uitării cearta!

Tim o strânse la piept.

– Este vina mea, iubito. Pat, ar trebui să fiu împușcat! Nu te voi minți niciodată de acum înainte. Știi că-mi caut în continuare o slujbă... dar uneori nu mai suport...

Pat îl strânse la piept cu pasiune și-l iertă pentru toate. Chiar îi ceru iertare. Dar nu putu să adoarmă gândindu-se la viitor. Dar îl iertase, deși încrederea în el nu se putea redobândi.

Dimineață, Tim se sculă devreme pentru a se întâlni cu prietenul său Graham, director la o companie care vindea piese de automobil și care-i promisese o slujbă.

Pat îmbrăcă o salopetă și se apucă de curățenie. La un moment dat, sună soneria.

– Doamna Mallory? întrebă comisionarul.

– Da, eu sunt, zise Pat primind un buchet superb de trandafiri, însoțit de o carte de vizită.

„Cu toată dragostea mea. Iartă-mă, Tim."

Fără să știe de ce, Pat puse buchetul pe masă și începu să plângă.

***

Pat îi scrise lui Christopher Rudd.

„ Dragă Cris,

M-am bucurat să primesc scrisoarea ta și veștile despre La Flora. Sper că acum te simți mai bine. Noi ne-am așezat cumva, într-un apartament micuț, dar încântător. Te rog să treci pe la noi, când vii la Londra. Mă întrebi dacă sunt fericită. Sigur că da! Tim este minunat și viața noastră foarte bună.

Hasta la vista!

Pat"

O scrisese cu bucurie, dar când o puse la poștă simți o strângere de inimă. Nu-i spusese chiar totul lui Chris. Nu-i spusese că Tim n-avea încă serviciu și că problema banilor se punea foarte acut. Dar nu voia ca el să gândească așa cum nu trebuia despre Tim. Dar o voce interioară continua s-o sâcâie: nu este vina lui? Nu?

Nu era el genul de bărbat care nu prea stătea mult într-o slujbă, indiferent care era aceasta?

După ce aranjă trandafirii, rămase cu ochii ațintiți pe fereastră la soarele de mai, care se filtra prin perdea și scălda încăperea în auriu. Era fericită, așa cum fusese și în Spania.

La cinci și jumătate apăru și Tim, fericit, fluierând, plin de pachete. Pat se grăbi să-i deschidă ușa.

– Tim, ce este cu astea toate?

– Avem ce sărbători, iubito. Am adus un pui de la rotisor, șuncă, o sticlă de vin, coniac și lichior. Cafea avem...

– Dragul meu Tim! îl întrerupse Pat. Ți-ai pierdut mințile? Ce sărbătorim?

El lăsă pachetele pe masă, apoi o prinse în brațe.

– Iubito, am o slujbă!

– Ce slujbă și unde?

– Graham mi-a găsit-o. Voi fi asistent de director la o firmă de cauciucuri auto. Încep cu nouă sute cincizeci de lire pe an; dacă mă descurc, vom mai vedea. De aceea i-am invitat pe Graham cu Paula, și alți câțiva prieteni. Ce zici, iubito, nu ești fericită?

Pat n-a putut să-i reproșeze extravaganța. Nu voia să-i strice entuziasmul și micul triumf. Dar acele facturi neplătite... le vedea mereu în fața ochilor...și cu noua slujbă a lui Tim, cu un venit de 18 lire pe săptămână, nu-și vor putea permite astfel de petreceri.

Numai dacă ar fi putut avea firea nepăsătoare a lui Tim!

Dar nu spuse nimic cu voce tare. Răspunse la sărutările lui, apoi zise:

– Ce bine că s-a rezolvat cu slujba, iubitule. Abia aștept să-ți cunosc prietenii!

Pat nu mai avu vreme să-și facă probleme, ci începu să se pregătească pentru invitați. Făcu toate pregătirile, pe care le puse deja pe o masă aflată în colțul încăperii, pe una dintre cele mai frumoase fețe de masă, adusă din Gibraltar, pe care așeză vasul cu trandafirii de la Tim.

Tim făcu baie, îmbrăcă o cămașă curată și pregăti cocteilurile.

Deodată, el apăru în dormitor.

– Îmbracă cea mai frumoasă rochie, iubito, vreau ca amicii mei să se îndrăgostească de tine.

– Chiar așa? întrebă ea.

Și desigur, ea făcu totul pentru a-i fi pe plac. Îmbrăcă o rochie neagră, de mătase, cu un trandafir pus la ureche, așa cum se obișnuia în Spania. La gât puse un colier de cristal primit de la Christopher Rudd de ziua ei, care-i punea în evidență gâtul lung.

Petrecerea fu un succes din punctul de vedere al lui Tim, pentru că toți prietenii îl complimentară pentru frumoasa lui soție.

Dar ea fu dezamăgită de cei care-i trecuseră pragul. Graham, cel care-i găsise slujba era cel mai drăguț dintre ei; era scund, vesel, purta ochelari. Avea ceva bani și o companie. Dar Paula, soția lui, nu-i plăcu lui Pat. Era o blondă insipidă, prostuță, cu gura vopsită într-un roșu provocator. Părea să aibă foarte multă experiență de viață, deși mai tânără ca Pat. Nu știa să discute decât despre muzică, filme și stelele de cinema. Totul pentru ea

era divin sau extraordinar. Flirta pe față cu Tim care începu să-i răspundă și se luară de mână așezându-se pe sofa.

Pat era uluită. Nu numai că era geloasă, căci de fapt era sub demnitatea ei să fie geloasă pe o femeie ca Paula, dar era suprinsă de comportamentul lui Tim. Iar Graham nu reacționa.

Ceilalți doi bărbați erau și mai dezagreabili. Nu se lăsă impresionată de încercările lor de a o flata și cuceri. Aceștia nu discutau decât despre Freud și sexualitate, sau cursele de cai.

Se retrase în cele din urmă într-un colț fără a mai scoate o vorbă.

Paula adusese un gramofon portabil. Începu să danseze cu unul dintre invitați, apoi se retrase cu acesta în altă încăpere.

Tim și Gerald Orme terminară o sticlă de whisky, iar Graham se întinse pe sofa, anunțând că vrea să se culce.

Pat își spuse într-un târziu, că trebuia să se integreze în această atmosferă, dar nu se putea lăsa pătrunsă de spiritul acestei petreceri. Simțea că nu avea nimic în comun cu acești oameni. Gândurile îi zburară spre Spania și petrecerile pe care le organizau în La Flora. Nimeni nu consuma băutură în exces acolo. Iar atmosfera era cu totul diferită. O, acea verandă plină de soare! Iar noaptea, mirosul florilor te îmbăta. Mirosul mării ajungea până acolo, iar Christopher îi vorbea despre nuvelele sale... o, totul era atât de diferit de ceea ce avea acum!

Seara care începuse foarte plăcut, se transforma într-o corvoadă și se termină prost. Fu chiar fericită când plecă

și ultimul invitat. Era două noaptea și musafirii nu plecaseră până nu băuseră și ultimul strop de băutură.

Pat rămase în camera de zi, privind îngrozită în jur; mucuri de țigări, fum, pete de alcool, sticle și pahare goale. Deschise larg ferestrele, să pătrundă aerul curat.

Se simți dintr-o dată foarte deprimată. Tim avea o slujbă, dar acest fapt n-o mai bucura deloc.

Tim apăru vesel, fredonând o melodie.

– Să mergem la culcare... a fost o petrecere de nota zece! exclamă el.

Pat îl privi cu gravitate.

– Mă bucur că ți-a plăcut!

– Nu te-ai distrat deloc? zise el.

– Se pare că-mi este mai bine doar cu tine.

– Iubito! exclamă el. Să mai bem un păhărel înainte de culcare.

– Nu mai este nimic de băut.

– Atunci să meregm la culcare, asta-i tot ! zise el la fel de vesel.

Se culcară, el fu la fel de tandru ca întotdeauna, dar ei nu-i mai plăcu felul în care făcură dragoste. Observă chiar că pe unul dintre obraji avea o pată de ruj roșu, evident al Paulei Graham.

Pat știa prea bine că sărutările ei nu însemnau nimic pentru Tim. Fără să vrea, gândul îi zbură la Cristopher Rudd, care n-ar fi făcut asta pentru nimic în lume.

Dar de ce se gândea tot mai des la el?

Capitolul 3

Slujba lui Tim dură exact o lună.

În luna aceea, Tim munci din răsputeri; părăsea apartamentul la ora nouă și se întorcea acasă la șase, epuizat. Pat nu se putea plânge că Tim era leneș sau lipsit de entuziasm. Părea că face totul de dragul ei.

– Totul merge bine, iubito, o asigura el în fiecare seară, Graham zice că lucrurile merg foarte bine, c-o să facem avere...

Pat ar fi vrut să obțină de la el mai multe detalii despre firma la care lucra, dar el prefera s-o trateze ca pe un copil.

– Nu-ți chinui căpșorul ăsta frumos cu problemele mele, îi spunea el.

Iar sărutările îi opreau orice inițiativă de a afla ceva.

Sărutările erau în accepția lui Tim panaceu universal. Era de-ajuns s-o țină în brațe și să uite de tot. Pat simțea

nevoia de mai mult decât sărutările lui, voia să discute cu el. Adesea, își amintea de discuțiile cu Rudd... acesta începu să-i lipsească tot mai mult.

Luna trecu într-un amestec de fericire și dezamăgire, pe fondul lipsei de bani. Tim avea salariu acum și ar fi vrut să i-l dea pe tot, dar avea datorii atât de mari către bancă și prietenii săi.

– Nu-ți face probleme, iubito, o să luăm un credit, și atunci o să avem bani, o liniștea el.

Pat realiză pe măsură ce trecea timpul că pe Tim nu-l putea convinge să economisească, să ducă o viață cumpătată. Dar avea gusturi de milionar și o generozitate care putea fi considerată deja slăbiciune.

Pat nu l-ar fi vrut meschin, pentru că și ea era o femeie generoasă. Dar era și inteligentă.

Nici nu apuca să spună că și-ar fi dorit ceva, și Tim, cu sau fără bani, se grăbea să-i îndeplinească dorința. Nu conta cât costa asta. Pe zi ce trecea, Pat se simțea tot mai mult ca o mamă, care trebuia să ierte în permanență un copil iresponsabil și fermecător.

Veni și o dimineață de iunie în care simți că nu mai putea să trăiască astfel. Tim plecase devreme la slujbă, iar ea, obosită după una dintre petrecerile soțului său, se simți dintr-o dată golită de orice sentimente, cu amărăciune în suflet, între multele sticle goale și fum de țigară.

Tim nu era bărbatul de care avea nevoie, la care visase acolo în Spania. Dorea ceva mai simplu, mai rafinat, dar

mai durabil. Tânjea după seri liniștite în familie, alături de soțul ei, cu care să facă schimb de idei. Nu mai putea continua viața alături de Tim. Când, la început, îi vorbise despre dorința de a avea un copil, Tim o sărutase, spunându-i:

– N-ar fi mai bine să mai așteptăm să facem bani, iubito?

Era o dimineață însorită, care-i aminti de Spania, și să se întrebe cu disperare dacă îl va putea face vreodată să gândească serios asupra problemelor vieții.

După ce termină treburile casei se schimbă într-o rochie fără mâneci.... care-i aminti de La Flora, se privi în oglindă și nu-i plăcu felul în care arăta. Era palidă, tristă. Nu suporta să piardă nopțile.

Probabil, după felul în care arăta, nici Tim n-o va mai iubi.

În seara aceasta, va discuta serios cu el, cerându-i să înceteze petrecerile să facă economii...

– Dar iubito, sunt atât de fericit când prietenii vin să vadă ce nevastă frumoasă am, ce casă, sunt atât de mândru...

Dar în clipa aceea se auzi soneria.

Pat se duse să deschidă și fu uimită că în fața ochilor ei se afla chiar Christopher Rudd. Chris pe care și-l imaginase la zeci de kilometri depărtare. Era foarte elegant într-un costum gri deschis, cu mănuși și pălărie gri. Pat întinse brațele spre el.

– Dragul meu! exclamă ea fericită.

– Donna Patricia! Cât mă bucur să te văd!

– Și eu, Chris! zise ea cu ochii strălucind de bucurie.

Chris o urmă în casă, răspunzându-i la întrebări. Pat era îmbujorată, fericită, așa că el nu observă schimbarea la început, dar după ce discuția intră pe făgaș normal, Chris remarcă ceva ce nu-i plăcu.

I se părea că Pat este foarte slabă și palidă și că în ochi i se citea îngrijorare. Nu-i mergea bine în căsătorie, era evident. Dar ea nu spusese nimic în acest sens.

Văzând-o din nou, Chris Rudd deveni și mai conștient de faptul c-o iubea.

– Santa Rosca nu mai este aceeași fără tine, Pat, îi spuse el. Mi-ai lipsit teribil. Și Jay simte la fel.

– Și eu v-am simțit lipsa, spuse ea cu oarecare nervozitate. Nici nu-ți pot spune ce urâtă mi se pare Londra, după ce am trăit în Spania. A fost atât de rece până acum, după soarele cu care mă obișnuisem.... dar spune-mi ce face Jay, cum se înțelege cu famila Horley?

– Nu prea bine. Doctorul a avut probleme de sănătate și s-a întors în Anglia.

– Și Jay?

– Îți simte lipsa. Nimic nu mai este ca înainte; se ocupă singură de La Flora. Crede că va trebui să găsească alt partener pentru la Flora.

– O, cât mi-aș dori să mă pot întoarce! exclamă Pat.

Christopher o privi melancolic.

Așadar, își dorea să revină! Acum era și mai sigur că nu-i mergea bine aici.

– Voiam să spun că dacă Tim n-ar avea o slujbă aici, ne-am putea întoarce acolo....

– La Flora nu oferă genul de viață care-i place lui Tim, observă Chris Rudd.

– Nu, sunt conștientă de asta.

– Și Tim?

– Muncește din greu, îl informă ea cu mândrie.

– Așadar, nu-ți face nici un fel de probleme? Și totul pare destul de plăcut pe aici...

– Da, am grijă de casa mea.

Dar lumina din ochii ei muri numaidecât. Dintr-o dată, păru foarte palidă.

– Te simți bine, Pat?

– Da, nu am probleme.

– Dar nu arăți prea bine.

– Mă simt bine, dar Londra nu-mi prieste.

Chris se ridică și porni spre fereastră dorindu-și să audă de la ea că lucrurile nu mergeau bine, că nu este fericită. Știa asta pentru că o iubea și înțelegea mai mult decât voia ea să lase să se vadă.

– De ce te-ai întors la Londra, Chris? îl întrebă ea deodată.

– Am terminat piesa, draga mea. Iar Santa Rosca nu-mi mai place vara, probabil mă voi întoarce la iarnă acolo. Am vrut să-ți fac o surpriză, de aceea am venit fără să te sun.

– A fost o surpriză minunată!

– Chiar te bucuri să mă vezi Pat?

– Sigur că da!

Ea râse nervos. Privirea ei spunea mai multe. Era conștientă că el nu încetase să-și facă probleme din cauza ei, s-o iubească. Iar ea reacționa surprinzător. În Spania, declarațiile lui de dragoste nu-i făcuseră o impresie, ba chiar îi păruse rău pentru el, deoarece ținea la Chris. Dar acum simpla lui privire o făcu să se simtă dintr-o dată foarte bine, de parcă ar fi fost un elixir magic care-i lipsise. Era dintr-o dată incredibil de fericită că-l vedea!

– Ce zici, Pat, iei masa cu mine?

– Tocmai voiam să-mi fierb un ou, râse ea. Desigur, accept cu bucurie.

Chris se gândi că Tim nu era omul care să aibă grijă de ea.

– Vom merge la un restaurant spaniol, îi spuse el, pentru a retrăi atmosfera care ne lipsește ,Pat.

Ea vru să se ducă în camera ei să se schimbe, dar auzi zgomotul unei chei introduse în ușă.

– O, cred că este Tim...

Chris ridică din sprâncene. Asta stricase tot. Ce rost mai avusese să fie singur cu ea, s-o privească, să simtă că era mai îndrăgostit ca oricând de ea. N-avea rost; Pat era măritată, aparținea altui bărbat.

Pat alergă în hol. Era Tim, cu un zâmbet tâmp. Părea afectat de ceva. Își puse pălăria în cui. Ea știu imediat despre ce era vorba.

– Tim, nu-mi spune că este vorba despre slujba ta...

– Exact, s-a terminat.

– Dar, Tim...

– Da, tot spectacolul a început și s-a sfârșit fără să-mi dau seama...

– N-ai prevăzut ceea ce urma? Nu mi-ai spus decât că mergea foarte bine...

– Ce rost avea să-ți spun? Să-ți faci probleme...

Pat ridică mâinile exasperată.

– Tim, când vei înțelege că nu sunt un copil, care trebuie ferit de probleme? Sunt soția ta, trebuie să știu totul. Am cheltuit bani știind că ai salariu...

– Știu, zise el trist.

– Cum s-a întâmplat? Domnul Graham a fost aici aseară, părea fără probleme...

– Spera să nu se întâmple nimic și eu la fel. Compania nu mergea bine; a fost închisă azi dimineață, am primit salariu pe o săptămână în avans.

– Și contractul?

– Mi-ar trebui mulți bani să dau compania în judecată. Sunt un norocos, nu-i așa ?

Pat îl prinse în brațe, deși vedea numai facturi neplătite zburând în jurul lor.

– Bietul de tine, dragul meu....

– O să găsesc altceva, iubito. O să fac totul pentru tine.

– Știu, zise ea printre lacrimi.

În clipa aceea, Tim zări mănușile și pălăria de pe cuier.

– Avem oaspeți?

– Dragul meu, am uitat complet, a venit Christopher Rudd!

– Ce caută? De ce a părăsit Spania?

– A venit pentru a-și pune piesa în scenă.

Tim își trecu o mână prin păr.

– Bine că a venit să te vadă, mormăi el.

– Tim, sper că nu te supără ....

– Nu, deloc.

Dar ea știa că soțul ei era gelos pe Christopher.

Totul mergea anapoda. Tim nu mai avea slujbă, aveau datorii, dar nu voia ca musafirul să afle toate astea.

– Dragul meu, îi spuse ea încet, vino să-l vezi pe Chris, este un prieten bun... nu-i vom spune nimic despre slujbă....cel puțin nu acum.

Tim arăta mizerabil.

– Nu-ți face probleme, iubitule, vom trece împreună prin acest necaz... suntem amândoi...

– Voi face tot ce dorești, îi răspunse el.

Tim intră în camera de zi salutându-l cu plăcere simulată pe Rudd.

– Ce surpriză, Rudd! Ce-ți face piesa?

– Am terminat-o, de aceea sunt aici, îl informă el.

– Cum ți se pare că arată Pat? De parcă aș bate-o de două ori pe zi?

– Ce idiot! exclamă Pat doar pentru sine.

Figura lui Christopher se crispă deodată. Nu suporta s-o vadă pe Pat în brațele acestui neghiob, știind că era soțul ei. Era greu să iubească o femeie care aparținea altuia!

Tim îi oferi imediat ceva de băut și atmosfera se mai destinse. Și asta nu pentru că i-ar fi plăcut Rudd; privirea lui spunea mult și nu-l lăsa să se simtă în largul său. Dar dacă Pat voia ca el să se poarte frumos, o va face.

Desigur, Rudd îi invită la masă pe amândoi. Totul decurse în liniște, iar Rudd îl întrebă pe Tim cum mergea slujba lui, moment în care Pat schimbă discuția.

Rudd era acum mai sigur ca oricând că Pat era nefericită. Se întrebă dacă aveau măcar bani de mâncare...

Pat continua să se întrebe ce vor face de acum, când Tim era din nou fără slujbă.

Ea își dori să fie din nou în Spania, cu Jay și Chris și se trezi privindu-l cu regret pe acesta. Chris era bărbatul care-i inspira încredere, de care putea depinde.... numai dacă și Tim ar fi fost ca el!

Pat simți cu disperare că nu trebuia să aibă astfel de gânduri, nu era frumos față de Tim.

Christopher își luă rămas bun și se îndreptă spre agentul său literar. Ieșit în stradă, el se mai uită o dată spre locul în care Pat rămăsese cu soțul ei, îngrijorat. Nu putea face nimic pentru a o ajuta, pentru că ea nu i se destăinuise.

– Știi unde mă găsești, îi spuse el la despărțire.

– Desigur, Chris, a fost o mare bucurie să te revăd.

– Da, mare bucurie, zise și Tim.

Cei doi se îndreptară spre stația de metrou. Acum, Tim redeveni tăcut, deprimat.

– Ce facem acum? întrebă el.

– Cauți altceva, zise Pat.

– Ușor de zis!

– Trebuie făcut ceva, sunt o mulțime de facturi neplătite!

– O să-mi vând acțiunile, chiar dacă va fi în pierdere.

– Eu nu prea mai am bani.

– Poate era mai bine să te fi măritat cu acest dramaturg. Te iubește, încă.

Pat roși.

– Tim!

– Îmi pare rău, iubito, nici nu înțelegi cum mă simt să știu că el îți poate oferi totul, iar eu nimic.

Pat se uita la trecători,.

– Tim, n-ai avut noroc de data asta! Îmi voi găsi eu o slujbă.

– Pat, nu te prosti! În acest caz, chiar că ai tras o carte nenorocoasă!

– Tim, chiar trebuie să repeți asta?

– Ce crezi că gândește Rudd?

– Ce contează? Suntem căsătoriți, trebuie să ne gândim ce vom face.

– Nu voi fi prea fericit să constat că ți-ai găsit o slujbă din care mă întreții, iar Rudd mă va privi ca pe un ratat, ceea ce și sunt, probabil.

Ea făcu un gest de disperare.

– Numai dacă nu l-ai mai menționa mereu pe Chris....

Se apropiau de casă când Pat își pierdu răbdarea.

– Pentru Dumnzeu, nu-mi mai repeta că am făcut o alegere proastă! M-am săturat să tot aud asta! Vrei să te aprob?

Tim păli.

– Văd c-o spui din toată inima.

Apoi, ieși din apartament.

Pat se duse în dormitor. Auzi cum se trânti ușa. Temura, se simțea rău, avea frisoane, cu toată căldura de afară. Era prima lor ceartă adevărată. Stricase totul. Era conștientă că niciodată nu vor mai ajunge așa cum fuseseră la începuturile căsătoriei lor. Și era și mai conștientă că prezența lui Chris la Londra va fi o sursă permanentă de iritare pentru Tim. Era mai bine să-l evite, oare? Dar nu era normal să se întâmple așa. De ce trebuia să rupă o prietenie atât de frumoasă doar pentru gelozia lui Tim?Ea nu-i dăduse nici un motiv să fie gelos până acum; dar oare lucrurile vor fi la fel de acum înainte?

O femeie poate iubi un bărbat pe care nu-l respectă? Oare ea îl mai respectă pe Tim? fu teribila întrebare pe care și-o puse.

Pat străbătu micul apartament cu pași mari, mai bine de o jumătate de oră, încercând să identifice răul în relația ei cu Tim, care intrase pe un făgaș ce nu ducea nicăieri. Se trezi că simte nevoia de a-i telefona lui Chris. Era singurul cu care putea discuta. El înțelegea viața mai bine... era un înțelept... bun...va putea s-o ajute, să-i dea un sfat măcar.

Dar își alungă imediat din minte ideea, ca imposibilă. El era ultimul căruia trebuia să i se adreseze cu necazurile ei matrimoniale.... pentru că el o iubea. Da, văzuse dragostea care-i însuflețea mereu chipul. Indiferent câtă nevoie avea de el, nu putea să-i telefoneze.

Izbucni în lacrimi de neputință.

Desigur Tim se întoarse după ce-i trecu supărarea, simțindu-se rușinat de felul în care reacționase, întinzându-i un buchet superb de flori, pe care în situația lui nu și-l putea permite.

Îi dărui florile, o sărută, își recunoscu greșeala.

Cearta și momentul acela periculos trecură. Pat nu putea fi supărată pe el, pentru că Tim nu mai știu în ziua aceea ce să spună sau să facă pentru a-i fi pe plac din nou.

Nici unul nu rosti numele lui Christopher Rudd.

Capitolul 4

Atențiile lui Tim, dragostea pe care i-o arăta, o făcură să rămână într-o stare pe care ea, în mod greșit, o identifica cu fericirea. Dar era doar un narcotic, pentru că Pat putea să se detașeze tot mai des de el de prezența lui, să devină conștientă că exista și reversul stării de fericire.

Tim nu-și mai putea găsi o slujbă. Trăiau din datorii, cu facturi neachitate, iar Pat începu să se gândească foarte serios să-i scrie lui Jay, să reintre în afacerea de la La Flora, bineînțeles aducându-l și pe Tim. Dar astfel trebuia să se recunoască înfrântă în fața prietenei sale.

Din dragoste pentru Tim, voia să-l vadă stând pe propriile-i picioare. Iar dacă-l lua în Spania era ca și cum i-ar fi refuzat această șansă.

Așa că se luptă în continuare să trăiască la Londra. Făcea economii la sânge; Tim renunță la petreceri, la cocteiluri... dar se ura pentru faptul că Pat trebuia să ducă

o viață meschină, de privațiuni din cauza lui. Rămânea acasă când nu umbla după slujbă, și-și pierdea optimismul cu fiecare zi care trecea. Erau zile în care-i spunea că este imposibil să nu apară ceva, dar mai apoi, pe măsură ce trecea timpul în defavoarea sa, începu să-și piardă încrederea.

Pat își găsi o slujbă, cu toate protestele lui. Cu doi sau trei ani în urmă, pe când îi mai trăia mama , ea mai lucrase într-o ceainărie. Fără a-i spune nimic lui Tim, se duse într-o zi acolo și află că miss Neilson mai avea încă afacerea.

Era o ceainărie amenajată deasupra unor birouri, în stil englezesc, cu grinde, mese joase, scaune rotative, chinezării și draperii chinezești. Era întotdeauna plină după ora patru, de dactilografe și funcționari care serveau acolo un ceai, o cafea sau sandvișuri.

Miss Neilson avea probleme acasă, așa că i-ar fi prins foarte bine să aibă un ajutor. Îi oferi lui Pat douăzeci și cinci de șilingi pe săptămână și ea îi acceptă bucuroasă.

Tim se înfurie, dar ea nu-l luă în seamă.

– Dragul meu, trebuie să ne câștigăm existența cumva, asta este.

Iar el acceptă imediat situația, pentru că nu avea ce face. Dar nu putea să nu-l afecteze faptul că soția lui presta o astfel de muncă, pe un asemenea salariu. Se întoarcea cu dureri de picioare, sătulă de căldura toridă de afară, palidă, cu dureri în tot corpul. Atât de obosită încât nu voia decât să doarmă.

Iar ea care visase la o altă viață!

În zilele acelea din iulie, Pat simți că este tot mai lipsită de încredere de sine, de dorință de viață. Nici Tim n-o ducea mai bine. Se disprețuia pentru că era răspunzător de viața rea pe care o duceau și că nu putea să schimbe nimic.

Relația lor se deprecie și mai mult. Ea era prea obosită și deprimată pentru a face vreun efort s-o îndrepte, iar Tim începu să sufere de cel mai rău lucru cu putință: de complexul de inferioritate.

Christopher Rudd află ce se întâmpla pe la sfârșitul lui iulie. Fusese ocupat cu punerea în scenă a noii sale piese, care avea premiera în septembrie. O sunase odată sau de două ori pe Pat dar negăsind-o acasă nu mai insistase. Știa că nu trebuie să intervină prea mult în viața ei de femeie căsătorită.

Din întâmplare, află că Tim își pierduse slujba, că ea era susținătoarea familiei.

Trecu pe la micul ei apartament într-o după amaiză. Îi displăcea locul în care trăia Pat. Știa că ei îi plăceau decorurile frumoase și liniștite; probabil că ura acest apartament aflat deasupra unui garaj unde era mereu zgomot, miros de benzină, copii care urlau tot timpul. Urcă la acest apartament și sună la ușă. Îi deschise chiar ea. O privi uluit o secundă; era cu părul lăsat pe umeri, în papuci, de parcă s-ar fi culcat, cu toate că era doar ora nouă. Se simți jenat c-o deranjase.

– Ar fi trebuit să telefonez mai întâi...

Pat roși.

– Chris! Nu m-am gândit că...

– Ar fi trebuit să telefonez, dar am simțit dintr-o dată nevoia să te văd...

– Te rog, intră, zise ea.

– Nu, cred că este mai bine să plec...

– Chris, te rog intră, abia aștept să stăm de vorbă.

Intrând în camera de zi, el realiză imediat cum stăteau lucrurile; Pat abia se întorsese de la slujbă și fiind foarte obosită se dusese direct la culcare. Chris fu șocat de felul în care se schimbase. Era trasă la față, lividă, părea că nu are putere nici să stea în picioare, dar repeta mereu că se va obișnui.

– Nu fac altceva decât să duc tăvile la masă, zise ea; am avut noroc să găsesc ceva.

– Draga mea! zise Chris șocat.

Ideea că Pat lucra într-o ceainărie îl îngrozea. Pat, draga lui Pat, era o simplă chelneriță. Munca aceasta o ucidea fizic și psihic, nu mai era Pat cea cu ochii strălucitori, radiind de bucurie, care plecase acum un an din Malaga cu Tim.

– Așadar, Tim nu mai are slujbă, zise el.

Pat încuviință și începu să-i explice că nu fusese vina lui Tim.

Chris o ascultă din politețe, admirându-i loialitatea și curajul. Nu accepta să se spună ceva urât la adresa soțului ei. Tim încercase totul dar nu mai găsise nimic. În seara asta, niște amici îl invitaseră la o petrecere, iar ea insistase ca Tim să se ducă. Era prea deprimat, avea nevoie de puțină distracție.

– Nu s-a mai distrat de mult, zise ea.

– Cred că nici tu, Pat...

Ochii ei mari, care păreau și mai mari, de când slăbise cumplit de tare, îl priviră o secundă, apoi ea lăsă privirea în jos.

– Poate o să apară ceva, repetă ea ce-i spunea Tim mereu.

Pat își aminti că atunci când plecase la petrecere, Tim nici măcar n-o sărutase; așa ajunsese relația lor. Erau prea obosiți, prea supărați și deprimați, ca să se mai sărute. Visurile pe care și le făcuseră cu privire la viața frumoasă pe care aveau s-o ducă, se spulberaseră.

Pat se bucură să-l revadă pe Chris, să-i audă vocea caldă, realizând ce mult îi lipsise.

– Da, trebuie să apară ceva, nu vreau să te văd muncind astfel, Pat.

– N-o să mor, zise ea nervoasă, aprinzându-și o țigară.

Chris observă că mâna în care ținea țigara îi tremura. Ce ciudat! Pat care era atât de calmă, de stăpână pe sine!

– Nu voi aștepta până ce o să cazi din picioare, spuse Christopher. Uite ce este, draga mea. Situația mea este foarte delicată, nu am dreptul să intervin, Tim ar trebui să aibă grijă de tine, dar ca prieten insist să te odihnești mai mult. Nu-mi place cum arăți. Ai slăbit prea mult.

– Este la modă să fii slabă, glumi ea.

Chris se simțea total neputincios în fața dorinței ei de a ascunde faptul că se măritase cu un netrebnic. Ar fi vrut

s-o prindă în brațe, s-o ducă undeva departe de aceste locuri sordide, să aducă pacea în viața ei... dar nu putea face nimic. Singura soluție....

– Nu pot face altceva decât să-i găsesc eu o slujbă acestui soț al tău...

Ea roși.

– Ar fi grozav, dar nu văd de ce...

– Din prietenie, Pat.

– Ești un prieten grozav, trebuie să recunosc!

– Cunosc câțiva oameni influenți în acest oraș prosper; pe mulți i-am cunoscut la club. O să încep să întreb... draga mea, n-ați vrea să ieșiți cu mine mâine?Dacă aș vei să vă iau după micul dejun? Vom merge pe malul râului, la un picnic. Ți-ar prinde bine puțin aer curat...

Ea lăsă capul în jos, să nu se vadă că-i dăduseră lacrimile.

– Ești atât de bun cu mine, Chris...

– Prostii, veniți!

– Eu vin cu cea mai mare bucurie, și cred că și Tim va reacționa la fel.

Dar nu era prea sigură de reacțiile lui Tim. Însă gândul la aerul curat, la cântecul păsărilor, la cerul albastru, din care aici în acest apartament putea să vadă foarte puțin prin fumul de eșapament, o făcu să-i bată inima ca la o mare speranță.

Chris se ridică.

– Voi pleca acum. Întoarce-te în pat se vede că ești foarte obosită. Voi veni dimineață la zece.

– Chris, de ce ești atât de bun cu mine? Dar ție cum îți merge? Arăți mult la bine ca la La Flora.

– Da, sunt satisfăcut de munca mea, asta este explicația.

Chris se întoarse să plece, iar ea își aminti felului în care se îmbrăca el la Santa Rosca, pălăria spaniolă neagră, costumele lui gri...

După ce Chris plecă se duse la fereastră și-l urări până dispăru pe Brompton Road.

Ce trist evoluase viața ei de femeie căsătorită! Se așeză pe marginea patului, acoperindu-și fața cu mâinile.

Era prea târziu acum să mai regrete pasul făcut, dar și mai trist să conștientizeze că avea nevoie de Chris. Chris pe care îl refuzase. Preferase să se mărite cu Tim, iar acum suporta consecințele.

Adormi într-un târziu.

Tim sosi pe la două dimineața beat, zgomotos. O trezi fără a ține seama că avea nevoie de odihnă pentru munca epuizantă de peste zi.

– Bună iubito, murmură el. M-am distrat teribil, a fost o petrecere grozavă...

– Mă bucur, răspunse ea somnoroasă.

– Aș fi vrut să vii cu mine. Dar ai putea măcar să te întorci și să-mi dai un sărut, să-mi spui că te bucuri că m-am întors.

– Scuză-mă, dar sunt atât de obosită...

– De ce? Doar ai dormit toată noaptea!

Pat se trezi de-a binelea. O durea teribil capul când Tim o prinse în brațe. Începu să se zbată, să scape.

– Iubito, ce este cu tine?

– Nimic! zise ea. Numai dacă ar fi lăsat-o în pace! Era atât de obosită, de sătulă de viața lor urâtă! Nu putea înțelege că nu avea chef să facă dragoste cu el?

Tim îi dădu drumul.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

Pat își îngropă fața în pernă. Ar fi vrut să-i răspundă să-i spună ceva plăcut, dar nu putea vorbi. Îi era teamă să nu izbucnească în plâns. Tim n-ar fi înțeles-o, n-o înțelegea niciodată.

Tim se culcă alături de ea, cu spatele spre ea, pentru a-și exprima astfel dezaprobarea și adormi imediat. Dar ea nu mai închise un ochi până dimineața.

Când apărură zorii, o durea capul la fel de tare. Cu toate acestea, pregăti cafeaua, fierse ouăle și îi duse micul dejun lui Tim. Ea nu mâncă decât o felie de pâine prăjită și bău cafea.

Tim se trezi și el într-un târziu vesel și binedispus. Începu să-i descrie petrecerea.

– Au venit Graham și Paula; n-am văzut femeie care să bea atât! Graham a avut noroc, va începe o afacere nouă luna viitoare. Dacă aș fi avut și eu norocul lui!

Pat încercă să nu lase să se vadă ce simte. În cele din urmă, Tim observă că era foarte palidă și obosită.

– Nu te simți bine, iubito? La naiba cu slujba asta! Ce rost are să ajungi așa pentru un salariu de mizerie?

Ea zâmbi.

– Din salariul de săptămâna trecută am plătit gazele, lăptăria și brutăria.

Tim făcu o grimasă. Se săturase să tot audă aceleași lucruri, despre datoriile pe care le aveau de plătit.

– Apropo, întrebă Pat, ți-ai vândut acțiunile?

– Mda, răspunse el, le-am vândut ieri.

– Trebuie să plătim chiria, altfel vom fi evacuați.

– Bine, bombăni Tim.

Pat își reaminti de Chris, de zâmbetul lui cald.

– A trecut aseară Chris pe aici.

Tim o privi încruntat.

– Ce spui?

– A stat câteva minute, pentru că eu eram foarte obosită, dar ne-a invitat să ne petrecem ziua de astăzi împreună. A spus că vine să ne ia pe la zece la picnic. Eu trebuie să fiu la ora trei la slujbă.

– Nu cred că pentru mine a venit el... iar să merg cu voi să vă deranjez, mulțumec dar n-am chef s-o fac.

– Nu fii ridicol, Tim! Ne-a invitat pe amândoi.

– Te-ar prefera pe tine singură.

– Dacă nu mergi, nu voi merge nici eu.

– Acum ești ridicolă. Chris este prietenul tău, nu al meu. Lasă-l să te scoată undeva.

– Tim, Chris este un om cu relații și spunea că ar vrea să te ajute cu o slujbă. Vrea să discute cu tine.

– N-am nici cea mai mică intenție să-mi discut probleme cu Rudd. Nici să accept vreo slujbă de la el.

– De ce nu?

– O face doar pentru că este îndrăgostit de tine.

Pat încercă să-și păstreze calmul.

– Te rog Tim, Chris vrea să ne ajute pe amândoi.

– Prostii! Graham mă va ajuta din nou în câteva zile. Mulțumește-i dar prefer să mă descurc singur.

Pat îl privi deznădăjduită, apoi lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul trupului.

– Foarte bine, Tim, dacă așa vrei.

– Sper că i-ai destănuit toate greutățile prin care trecem! N-ai uitat nimic!

– Știe că nu ne merge prea bine.

– Cred că triumfă!

– Greșești în privința lui Chris, nu este omul care să se bucure de răul altuia.

– Uite ce este, Pat, lasă-mă să mă descurc singur, n-am nevoie de Rudd al tău! Am și eu mândria mea!

– În acest caz, o să-i spun că ai găsit ceva.

– Mă înțelegi iubito, nu? Și nu ești supărată?

– Nu, nu sunt supărată.

– Vei vedea c-o să apară ceva cât de curând, spuse el, dar fără acel surâs cu care-și însoțea de obicei aceste vorbe.

***

Pat nu putu să petreacă ore de liniște pe malul râului cu Christopher în ziua aceea. La sfârșitul discuției cu Tim, se simțea atât de rău, încât se duse să-și ia temperatura.

– Mă tem că am luat gripă, Tim, spuse ea, de la nepoata doamnei Neilson, care era foarte bolnavă acum două zile.

– Dar nu ți-ai găsit momentul potrivit, iubito.

Pat îi întinse termometrul.

– Asta este, va trebui să stai în pat.

Tim ura boala, indiferent sub ce formă se manifesta. Debordând de sănătate, nu-i înțelegea pe cei care sufereau. Îi părea rău pentru soția lui, dar habar n-avea ce putea face pentru ea. Iar Pat știa că va trebui să se îngrijească singură. Cu toate acestea, își făcea probleme pentru hrana lui Tim.

– Va trebui să gătesc, nu cred că voi putea sta în pat. Oricum, dacă voi lipsi de la slujbă risc s-o pierd. Ar trebui să-l sunăm pe Chris să nu mai vină.

– Nu putem, ne-au tăiat telefonul pentru că n-am plătit factura.

– În acest caz, va trebui să te duci la ceainărie s-o anunți pe miss Neilson că nu pot veni.

– Da, sigur.

Tim era ușor disperat. Pe lângă faptul că aveau foarte mari datorii, că el nu avea serviciu, acum se îmbolnăvise și Pat!

Începu să frunzărească facturile neplătite. Găsi acolo un bilet la cursele de cai, cam scump, ce-i drept, pe care

n-ar fi vrut să-l vadă Pat, apoi o factură pentru costumele comandate înainte de plecarea în Spania. Își spuse că oricum costumele fuseseră cam scumpe așa că plata putea să mai întârzie. Recunoscu faptul că făcuse o ticăloșie, dar fiind foarte tânăr și obișnuit cu viața colorată nu suporta să trăiască așa, ca Pat, fără nici o plăcere.

La ora zece sosi Chris.

Tim îl întâmpină cu vestea despre boala lui Pat. Chris fu foarte dezamăgit, nu pentru el, ci pentru Pat. Știa că i-ar fi plăcut teribil să iasă la aer curat.

– Îmi pare teribil de rău pentru ea. Ați chemat un doctor?

Tim îi evită privirea.

– O știi pe Pat, nu suportă doctorii. Ea susține că este doar o răceală. Intră, să fumăm o țigară!

Christopher intră deși nu avea nici un chef să stea de vorbă cu Tim.

– Sper ca Pat să se simtă bine dimineață, zise el.

Christopher se afla în camera de zi, față în față cu soțul lui Pat, exact pe sofaua pe care stătuse cu ea o seară în urmă, când figura ei chinuită, obosită, îl pusese pe gânduri. Se întrebă dacă Tim realiza ce se întâmpla cu soția sa. El nu putea interveni în vreun fel pentru a o ajuta să-și revină din boala care o doborâse.

– Este bine totuși că Pat a scăpat de munca aceea la ceainărie, spuse Chris.

Tim fu de acord. Chris aprinse o țigară, mai conștient ca oricând că deși tânărul din fața sa era un bărbat agreabil nu vor putea fi niciodată amici. Ar fi vrut să-l ajute pe Tim, fiindu-i astfel de ajutor lui Pat, dar nu știa cum să înceapă pentru a nu-l ofensa.

Tim fu cel care deschise subicetul.

– Pat, biata de ea, abia făcea față la ceainărie...

– Da, din nefericire, peste tot afacerile merg cam prost. Cred că îți este destul de greu să găsești altceva.

– Eu nu am probleme. De fapt, îi spuneam aseară lui Pat că am discutat cu un prieten care începere o afacere nouă, luna viitoare.

– Dacă-ți pot fi de ajutor prezentându-te cuiva, te rog să-mi spui, se oferi Christopher.

– Ești foarte amabil. Dar cred că nu trebuie să te deranjezi, pentru că am promisiuni ferme.

Chris se retrase. Tim nu voia să primească ajutorul lui. Bietul inconștient! De ce naiba trebuia să fie atât de mândru în loc să-și scutească soția de o muncă prea grea pentru ea?

Dar Christopher nu era omul care să insiste să facă un serviciu cuiva, dacă acesta nu-l voia. Nici măcar de dragul lui Pat.

Ar fi vrut s-o vadă câteva minute, să-i spună că putea apela la ajutorul lui; îi repetase asta de multe ori, așa că ea ar fi trebuit să știe că se poate baza pe el de acum.

Mai rămase câteva minute să discute cu Tim, care se dovedea un partner agreabil. Acesta îi puse întrebări despre piesă, dar între ei nu se închegă o conversație.

Cu un accentuat regret, Chris se întoarse la mașină, temându-se și mai mult pentru Pat. Nimeni nu putea trăi doar din farmecul partenerului său. Făcu singurul lucru posibil în situația dată, să-i trimită flori lui Pat, însoțite de o carte de vizită pe care scrise:

„Însănătoșire grabnică.

Hasta la vista.

Chris“

Tim nu era acasă când sosiră florile, reîncepuse vânătoarea de slujbe. Nu era sigur că Graham îi va oferi o nouă slujbă. De peste tot primise doar promisiuni vagi.

Pat luă florile în camera sa îngropându-și fața în ele, dar când citi cartea de vizită și văzu că erau de la Chris rămase cam dezamăgită pentru că sperase că erau de la Tim.

***

Christopher luă masa de prânz la club cu producătorul său, apoi se întoarse acasă. Era deprimat. Cu toate acestea lucrurile mergeau bine. Ultima sa piesă „Candlelight“ părea să aibă la fel de mult succes ca prima, care-l consacrase. O aduseseră pe Gertrude Marley, o renumită actriță berlineză, pentru rolul principal. Totul mergea bine, în afară de starea femeii pe care o iubea.

Moartea îl privase de prima sa iubire, iar căsătoria de a doua. Nu va mai putea iubi pe nimeni de acum. Cu toate astea, erau atâtea femei frumoase în lume! Le vedea

zilnic pe scenă, în societate, printre prieteni. Unele arătau foarte deschis că le-ar face plăcere să aibă o relație cu el. Chris mai avea foarte multe de oferit, fiind încă tânăr.

Fără să vrea, își aminti de Jay, cea care în Spania făcuse orice pentru a-l consola, după plecarea lui Pat. El îi spusese clar că nu avea rost să insiste și că încercările ei nu vor avea rezultat. Dar Jay nu se dădea bătută prea ușor. Chiar când plecase din Santa Rosca, ea se oferise să-l conducă.

Lui Chris îi plăcea Jay; era frumoasă, inteligentă, atrasă de el. Se întreba adesea de ce naiba nu putea să răspundă sentimentelor ei. Căci de fapt, dragostea unei femei este factorul esențial în viața unui bărbat.

Când se întoarse acasă găsi un mesaj de Jay, pe care-l citi cu zâmbetul pe buze. Tocmai se gândise la ea! Iar ea sosise la Londra!

Locuia la o mătușă din Notting Hill Gate, unde el o putea suna.

Peste câteva clipe vorbea cu ea.

– Como esta, Chris? Nu te surprinde că mă aflu aici?

– Ba mă surprinde teribil, recunoscu el. Dar ce te aduce aici, Jay?

– Diverse motive pe care ți le voi explica atunci când ne vom întâlni.

– Mă bucur să-ți aud din nou glasul, Jay, zise Chris.

– Abia aștept să te văd!

Nu avea chef s-o vadă pe Jay, dar ea făcea parte din La Flora și atmosfera de acolo, pe care o iubea. Nu putea s-o refuze.

– Aș vrea să te văd, Jay, dar sunt ocupat după-amiază.

– În acest caz, mă poți invita la cină.

– Draga mea, îmi pare rău dar am primit deja invitație la cină. După cum ți-am spus, nu am nici o clipă liberă până la premieră. Totuși, voi încerca mâine să te sun.

– O, aș fi vrut să te văd diseară, insistă Jay. N-aș putea trece pe la tine câteva minute, înainte să pleci la cină? Pat ce face? N-am vorbit cu ea încă.

– Aș vrea să-ți vorbesc despre ea, este bolnavă, are gripă.

– O, biata Pat! Dar Tim? Sunt fericiți?

– Bine, ne vedem mai târziu, zise Christopher.

Și desigur, Jay apăru fără prea mare întârziere.

Era la fel de frumoasă și bronzată ca întotdeauna. Jay știa să -și pună trupul în valoare și se îmbrăca foarte elegant, cu mult bun gust.

– Arăți extraordinar! exclamă Chris.

– Îmi merge foarte bine. Am avut un sezon plin, dar nu mă pot plânge, n-am muncit prea mult pentru că lucrurile au început să meargă de la sine.

Chris își aminti că acum un an și Pat arăta la fel. Dar acum, biata de ea, pusă alături de Jay arăta probabil bătrână, uzată. Oftând, îi întinse un scaun lui Jay.

– Tu ce faci, Chris? îl întrebă ea. Pari obosit. Mă bucur teribil să te văd din nou; mi-ai lipsit mult!

– Cum de ți -ai adus aminte de mine, cu toți tinerii care roiau în jurul tău?

– Nu-mi plac tinerii, admise ea, îi prefer pe cei maturi.

– Jay, draga mea, eu sunt destul de bătrân...

– Nu ești de ajuns de bătrân, pentru a-mi fi tată. Și mi-ai lipsit mult, Chris, ăsta este adevărul. Doamna Horley mă plictisește, soțul ei s-a întors în țară pentru că nu-i prieșete clima. Am venit aici s-o fac pe Pat să se întoarcă. Dar și să te văd pe tine. Chris, întotdeauna va fi așa? Nu mă vei lua în serios?

– Este mai bine așa, Jay. Știi ce ți-am spus în Spania...

Erau cuvinte care-i aminteau de o scenă umilitoare pentru ea. După plecarea lui Pat, Jay petrecuse o noapte în vila lui Chris, arătându-i că-l iubea. El îi spusese că nu era defel îndrăgostit de ea, că o iubea pe Pat, și chiar dacă o pierduse o va iubi toate viața.

Acest Christopher Rudd era singurul bărbat care-i rezistase și n-o luase în serios. Nici ea nu știa prea bine din ce cauză, dar simțea nevoia să insiste, să primească dragostea lui.

Era sigură că acesta o va iubi în cele din urmă.

– Mai ești îndrăgostit de Pat?

– Nu am chef să discut asta, Jay.

– Încep să regret c-am venit, zise ea dezamăgită, am crezut că te vei bucura să mă vezi. Dar m-am înșelat. Nici nu știu de ce naiba mă tot fac de râs...

Chris o privi cu tristețe. Fata aceasta îl iubea cu disperare, iar el... nu se gândea decât la Pat. Ce încurcătură!

Încercă să-i zâmbească.

– Nu mai face greșeli, draga mea. Îmi pare foarte bine că te văd, dar vreau să fim doar prieteni, așa cum am fost în Spania.

– La naiba! exclamă Jay. Aș fi vrut să nu te iubesc atât!

– Nici nu cred că mă iubești. Ai făcut o fixație pentru mine, atâta doar. Ești foarte tânără, vei găsi alt bărbat foarte repede. Nu lăsa dezamăgirea să te cuprindă. Eu sunt prea bătrân pentru tine, cu sănătatea șubredă, iar tu strălucești de sănătate, ca un mac.

– Ce comparație potrivită! Petalele macului se distrug foarte ușor.

Și acum, Jay era geloasă pe Pat, cu toate că acesta se măritase și dispăruse cu soțul ei la mare distanță. Cu toate acestea, Chris tot pe ea o iubea.

Jay ținea la prietena ei, dar acum...

– Nu ești prea ușor de dezamăgit, Jay, observă Christopher. Pariez cu tine că în scurt timp te vei căsători și te vei amuza teribil de fixația pe care ai făcut-o pentru mine.

– Nu este adevărat. Doar pe tine te voi iubi.

– Oh, Jay!

– De ce nu mă crezi capabilă de sentimente profunde? O iubești atât de mult pe Pat?

– Dacă o iubesc? O divinizez!

– Și vrei să continui? Nu are rost!

Chris ar fi vrut să replice: n-aș fi atât de sigur...

– Chris, dragul meu, dacă amândoi suntem foarte nefericiți, de ce să nu încercăm să aducem puțină fericire unul în viața celuilalt?

– Draga mea, te asigur că țin mult la prietenia ta.

– Doar atât? șopti ea.

– Nu are rost, Jay. Să nu facem ceva care să ne sporească nefericirea... să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Îmi ești o prietenă dragă... dar n-aș putea avea alte sentimente față de tine...

Inima lui Jay începu să bată repede.

– Chiar și așa, aș fi foarte fericită și te-aș face să uiți orice altceva.

El închise ochii o clipă, apoi îi deschise din nou.

– Nu, frumoaso, n-ar merge.

– Chris, șopti ea, lipindu-se de el. Am venit de la mare distanță doar ca să te văd... știu că sunt penibilă că insist atât...

– Te înțeleg, Jay.

– Știu că mă înțelegi și poate chiar de asta te iubesc atât de mult.

– Nu trebuie să mă iubești, Jay, nu am ce-ți dărui. Să fim prieteni în continuare, nu vreau să-ți rănesc sentimentele... aș putea veni să te scot undeva...

Ea nu-i răspunse. Chris observă că fata din fața lui se lupta cu lacrimile care-i apăruseră pe genele lungi. Simțea multă milă pentru ea, pentru Pat și chiar pentru el. Ce păcat că nu-i putea răspunde lui Jay cu dragoste!

– Vreau să fii fericită, Jay, continuă el, sărutând-o pe frunte. Dar Jay profită de ocazie și-l sărută pe gură.

– Chris, nu mă iubești nici un pic? întrebă ea după ce sărutul lor se sfârși.

Chris se simți rușinat că se lăsase sub imperiul sărutului ei, pentru că observase cât o afectase. Se desprinse cu blândețe din îmbrățișarea ei și-i spuse:

– Te rog să mă ierți.

– De ce?

– Pentru că nu te pot iubi așa cum ți-ai dori, Jay.

Ea își mușcă buzele.

– Știu asta... dar dacă m-ai iubi măcar un pic...

Chris refuză s-o privească știind că plângea. Fusese brutal cu ea, cu toate că n-o încurajase în vreun fel.

Christopher avusese scene de acest gen în piesele sale, dar acum când se trezi că este protagonistul uneia se simți penibil. Se uită la ceas și răsuflă ușurat constatând că era timpul să plece. O văzu pe Jay care plângea în batistă și nu putu să nu i se adreseze:

– Jay, mica mea prietenă, nu te prostii astfel. Crede-mă, aș putea să-ți spun multe lucruri care să te facă să te simți bine, dar asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. După cum ți-am mai spus, eu sunt teribil de îndrăgostit de Pat. Ea este căsătorită acum, așa că nu poate avea în mine decât un prieten; iar eu nu voi mai iubi pe nimeni altcineva. Tu ai impresia că ești îndrăgostită de mine, dar ești foarte tânără și ai toată viața înainte. Vei scăpa de aceasta obsesie. Vei vedea atunci că am avut dreptate.

– Ei bine, mă duc acasă, zise ea, păcat că n-am găsit nici acum ecou în inima ta.

– Nu vorbi prostii Jay! Nu te subestima. Ești o tânără minunată, țin la tine ca la o prietenă; numai că...

– Numai că nu îndrăznești să mi-o arăți, conchise ea.

Chris îi oferi o țigară.

– Ia te rog una; pentru mine țigara este un refugiu în clipele de depresie.

– Nu, mulțumesc.

– Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Nici atât!

– Nu te purta așa, Jay! Aș vrea să rămânem prieteni!

Observă că tinerei îi tremurau buzele. Se simți jenat că provocase astfel de reacție unei prietene, căci așa o considera el pe Jay. Ce tânără era această fată din fața lui, dar cât de neechilibrată!

Jay se pieptănă, se rujă, și-și pudră nasul. Apoi se întoarse spre el.

– Ei bine, rămas bun, Chris. M-am făcut de râs în fața ta și cred că nu vei vrea să mă mai vezi.

– Draga mea, ți-am spus că vreau să rămânem prieteni! Când mă voi întoarce la Santa Rosca o să ne vedem mai des.

Culoarea reveni în obrajii tinerei.

– Ești foarte bun cu mine, Chris.

– Și tu cu mine. Continuă să zâmbești, draga mea. Și amintește-ți că prietenia pe termen lung este mai valoroasă decât iubirea.

Înainte de a se despărți, Jay își regăsise zâmbetul. Ea îi promise chiar să-l însoțească la un spectacol a doua zi. Dar prima promisiune pe care i-o smulse Chris fu să meargă la Pat să vadă cu ce putea s-o ajute.

Lui Pat nu-i mergea bine deloc.

Christopher se duse la cină într-o stare foarte ciudată, de parcă tot sângele i s-ar fi scurs din corp. Era obosit și încerca mereu să uite momentul în care Jay se aruncase la pieptul lui și-l forțase s-o sărute. Gândurile reveneau la femeia de care era îndrăgostit. Și-o imagină în brațele sale, așa cum fusese Jay, așteptând să fie sărutată. Dumnezeule ce grozav era să fii iubit de Pat! Dar acum, din nefericire, ea îi aparținea acelui nimic, Tim Mallory; acesta era începutul și sfârșitul visului său.

Prietenii cu care cina observară că nu arăta prea bine.

– Sunt doar obosit, le explică el și ceru o băutură tare, pe care o savură ca niciodată.

***

În următoarele douăzeci și patru de ore, se simți prea rău pentru a primi pe cineva, nici măcar pe Jay. Când aceasta sosi, îl găsi pe Tim care părea îngrijorat pentru starea soției sale.

– Arăți extraordinar, frumoaso, îi spuse el remarcând tenul ei bronzat. Intră să stăm puțin de vorbă, dar Pat este prea bolnavă și nu trebuie să vadă pe nimeni.

– Chiar așa rău este? întrebă Jay privind curioasă în jur.

– Am chemat doctorul azi noapte pentru că avea febră prea mare. De dimineață mai scăzuse dar nu simțea bine de loc. Știe că ești în Londra?

– Nu, zise Jay, am sosit fără s-o anunț. Vreau să discut cu ea despre La Flora. Familia Horley vrea să plece, doctorul nu se simte bine. Voiam s-o rog pe Pat să se întoarcă.

Tim lăsă ochii în jos. Toate noaptea se chinuise pe sofaua din camera de zi și se trezise de câteva ori pentru a-i da soției sale medicamentele. Văzuse că arăta foarte rău.

Văzând-o pe Jay veselă, sănătoasă, bronzată, cu ochii strălucind, el se simți nesigur. Știa că nu făcuse bine cerându-i lui Pat să se mărite cu el, luând-o din Spania, unde totul îi mergea bine și era fericită. Iar acum Jay o voia înapoi! Dar nu era așa de ușor cum credea ea.

Jay începu să-i pună întrebări. Nu el nu avea slujbă în momentul acesta. Da, avusese una dar o pierduse din nefericire. Cu banii, aveau probleme. Da, era de acord că Pat să revină la Santa Rosca, pe el nu-l deranja s-o însoțească. Puteau aduce multe îmbunătățiri acelei pensiuni, apoi să ridice și prețurile. Dar cu ce bani? A, da, Pat își luase partea de bani când plecase dar nu mai avea nimic din banii aceia.

Jay realiză că lucrurile mergeau chiar foarte prost pentru biata Pat. Ea îl considerase întotdeauna un iresponsabil pe acest Tim. Se întrebă cum se făcea că Pat, care era o femeie inteligentă, cu mai mult discernământ ca ea se încurcase cu acest pierde– vară, în loc să-l ia pe Rudd!

Desigur, Tim era un bărbat încântător, dar lui Jay îi plăceau caracterele puternice, așa ca Rudd.

Când își aminti de el, sângele i se urcă în obraji și respirația îi deveni greoaie. Chris voia să-i rămână prieten, dar ea era îndrăgostită de el. Nu mai era nici o șansă să-l facă s-o vadă cu alți ochi?

Apoi, renunță la aceste gânduri amintindu-și că dacă Pat s-ar fi întors la Santa Rosca, Tim va veni cu ea, iar Chris n-ar avea nici o șansă. Cât despre ea....

Ar fi fost bine ca Pat să se întoarcă la pensiune. Avusese multe probleme cu servitorii, mâncarea, conducerea, imediat ce plecase Pat. Cu familia Horley nici nu se putea înțelege.

Lui Jay îl plăcea viața de la Santa Rosca.

– Trebuie s-o văd pe Pat imediat ce se va simți mai bine; avem multe de vorbit.

– „Nu mai am bani în bancă...“ începu Tim refrenul preferat.

– Am putea discuta și despre asta, îl liniști Jay. Acum trebuie să plec. Transmite-i lui Pat dragostea mea și spune-i că locuiesc la mătușa Grace; ea știe adresa. Mai trec mâine dimineață pe aici.

După ce Jay plecă, Tim intră plin de gânduri în camera soției sale. Aceasta zăcea fără puteri, lividă în pat, iar aerul din încăpere nu era curat, așa cum îi plăcea ei.

– Cine a venit, Tim? îl întrebă ea.

El se așeză pe marginea patului.

– Nu cred c-ai ghici. Jay.

Pat se însufleți dintr-o dată.

– Jay! Cum? Este în Londra?

– Va veni mâine dimineață să discute cu tine, în speranța că te vei simți mai bine. Vrea să-ți propună să revii la Santa Rosca.

– Abia aștept să vorbesc cu Jay! Cât despre întoarcerea la Santa Rosca... nu mai sunt banii necesari.

– Pat, nu accentua faptul că eu te-am lăsat fără ei! Mă simt și așa destul de prost!

Ea ar fi vrut să-i spună niște vorbe frumoase, de dragoste, dar nu găsi cuvintele necesare. Gândurile îi zburară fără să vrea spre Spania, se imagină stând la soare pe veranda vilei. Revăzu cu ochii minții vila cu grădina însorită, eucaliptul, lămâiul, palmierii. Le putea auzi pe Tereza și Maria cântând în timp ce munceau. Amintirile îi erau atât de vii, încât parcă simțea razele soarelui sărutându-i pielea și-l auzea pe Christopher salutând-o pe donna Patricia.

O, ce grozav ar fi să se întoarcă acolo, să fie din nou Pat cea veselă, să stea zilnic la soare; totul era un vis fără speranță. Dar atât de puternică era dorința de a se întoarce în acea cameră cu specific spaniol! Acum când nu mai aveau bani, totul era un vis ireal.

– Nu ești vinovat de nimic, dragul meu, zise ea încet. Am părăsit Spania de bunăvoie, pentru a mă mărit cu tine și nu regret nimic.

Acesta era adevărul? Nu prea; trebuia să spună ceva.

Tim îi acoperi mâinile cu sărutări.

– Ești un înger, Pat. Întotdeauna ai fost.

– Atunci du-te afară la aer curat, șopti ea. Fă o plimbare. Eu voi dormi.

– Oricum, trebuie să ies zise el, să caut ceva, o slujbă oarecare.

Pat nu-i mai puse întrebări despre slujba pe care i-o oferise Graham, pentru că simțise că nu era sigur de ea. Se pare că fiecare zi care trecea, îi reducea speranțele.

Și așa cum se așteptase pierdu și ea slujba, dar nu din cauza bolii, ci din cauză că tânăra al cărui loc îl ocupase, se întoarse pe neașteptate. Asta însemna că nu le mai soseau bani de nicăieri.

După ce plecă Tim, ea începu să se răsucească de pe o parte pe alta, chinuită de gânduri. Îl știa așa cum era el în realitate: încântător, dar foarte slab. Nu se va putea aștepta niciodată la ceva bun de la el, la forță, la putere. Cum se vor termina toate acestea? Era conștientă că nu va putea continua să-l iubească pe Tim cu pasiunea oarbă a primelor zile. L-ar putea iubi așa cum face o mamă cu un copil răzgâiat; dar nu asta voia el. El cerea totul; răspunsuri pasionate, tandrețe, atenție...

Pat oftă lung din adâncurile inimii, întrebându-se cum va continua viața ei de femeie căsătorită. Iar ea care începuse să viseze la copii...

Puțin mai târziu, un comisionar îi aduse un coș cu fructe din partea lui Chris. Se ridică într-un cot examinând ca un copil flămând conținutul: văzu portocale aurii, nectarine, piersici, struguri.

Cât de atent era Chris!

Iar ea nu avea voie să stea acolo în pat să se gândească la greșelile făcute, când avea astfel de prieteni minunați! Începu să mănânce struguri, care-i făcură o reală plăcere. De fapt, de când începuse febra nu mâncase nimic.

Curând se simți mai bine și începu să-i scrie lui Chris, mulțumindu-i pentru fructe și flori. Din acel moment, ar fi vrut să se ridice din pat, dar Tim n-o lăsă preferând să-și petreacă timpul singur în camera de zi.

Dimineața sosi Jay. Nici nu trecură cinci minute și apăru Christopher. Tim era plecat așa că discutară în liniște. Pat vorbi cu ei, râseră ca altădată, voind să-l inducă în eroare pe Christopher; dar el înțelese în ce scop făcea ea toate astea. Gripa o lăsase fără vlagă, palidă, cu cearcăne și o tristețe pe care încerca din greu s-o ascundă.

Nu era deloc fericită.

– Mi-a făcut foarte bine că te-am revăzut, draga mea Jay!

Jay prinse mâna ei întinsă, cu un sentiment de vinovăție. Pat era atât de schimbată, bolnavă, iar ea nu-și putea stăpâni gelozia legată de Chris.

Cu o seară în urmă, Jay îl însoțise la o piesă de succes, apoi cinaseră la Savoy, unde ea cunoscuse câțiva critici și alți dramaturgi. În felul său minunat de a fi, el n-o lăsă să-și amintească de scenele penibile din prima zi la Londra.

Jay realiză încă o dată că atâta timp cât Chris era îndrăgostit de Pat, nu avea nici o șansă. Cu toate acestea ea își spuse că prietenia lor trebuia să primeze:

– Mă bucur că te-am revăzut, Pat, mi-ai lipsit mult. Aș fi avut nevoie de tine la La Flora.

– Și mie mi-ai lipsit, tu și Spania, draga mea.

– Tu cel puțin, l-ai avut pe Tim...

– Dar admiratorii tăi, studenții la Oxford? o întrebă Pat.

Christopher o urmărea printre rotocoalele de fum ale țigării. Observase că Pat ignorase remarca lui Jay: tu l-ai avut pe Tim...

Pat, cea de acum câteva luni, de dinaintea căsătoriei, ar fi făcut imediat observații pline de dragoste la adresa lui. Chris era tot mai sigur că Pat nu-l mai iubea pe soțul ei.

– Mai spune-mi despre Flora, începu Pat.

Jay începu să-i spună cu ce probleme se confrunta. Doctorul Horley nu suporta clima, așa că soția îi sugerase să renunțe la pensiune și să se întoarcă în Anglia. Jay avea din nou nevoie de Pat.

– De ce nu te întorci, draga mea?

– Nici nu știi cât m-am gândit la tine, la Flora, la Spania, începu Pat, dar este imposibil.

– De ce? întrebă Jay. Doar îl iei și pe Tim, că doar nu are slujbă, ca de obicei.

Pat roși, lucru care nu-i scăpă lui Chris.

– Știu, dar tot nu se poate.

Jay se întoarse spre Christopher.

– Parcă spuneai aseară că i-ar face foarte bine să se întoarcă, de ce nu spui nimic acum?

– Este imposibil, zise Pat.

– Eu din contră, cred că s-ar putea, spuse Christopher. Dacă vei voi să mă asculți, însă.

El se oferi cu multă delicatețe să-i împrumute banii necesari. Nu se oferea să le dea banii lui Pat și Tim, ci devenea chiar el acționar alături de Jay, iar Tim și Pat urmau să primească salariu.

– V-ați putea face folositori atât tu cât și soțul tău. El te-ar putea ajuta cu contabilitatea, cu mașina pentru vizitatori.

Pat îl ascultă cu viu interes, simțind devotamentul lui Chris și nu o dragoste egoistă. Voia s-o ajute ajutându-l și pe soțul ei. Chris era un om minunat. De ce oare era atât de bun cu ea după ce-i refuzase cererea în căsătorie?

– Ar fi minunat, Chris, dar mă tem că nu se poate.

Dezamăgit, Christopher nu mai zise nimic. Înțelegea că nu se putea concretiza nimic din cauza lui Tim.

Dar Jay exclamă revoltată:

– De ce, Pat? De ce nu se poate?

– Dintr-o mie de motive, printre care faptul că Tim nu suportă viața de acolo.

– Mai gândește-te, Pat, fură ultimele cuvinte ale lui Chris.

Apoi, el plecă, lăsându-le pe cele două prietene să mai discute.

– Sunt la fel de îndrăgostită de el, Pat, mărturisi Jay. Dar mă tem că dragul nostru Chris nu este genul de bărbat care dorește să se căsătorească.

Pat zâmbi.

– Chris este un bărbat înțelept. Uită-te la necazurile bietului Tim de când s-a însurat!

Jay o privi curioasă.

– Probleme financiare, nu? Dar în rest sunteți fericiți?

– Da, zise Pat, cam fără chef.

– Mai gândește-te atunci, și întoarce-te la Santa Rosca, draga mea, zise Jay.

– Nici nu încape discuție, Jay, iubito.

Jay se ridică; era conștientă că Pat nu trebuia să se obosească din prima zi.

***

Tim fusese pe drumuri toată ziua.

Pe la șase, Pat își luă temperatura; era normală, așa că se hotărî să se ridice din pat, făcându-i astfel o surpriză plăcută lui Tim. Era convinsă că nici el nu se simțea în largul lui știind-o bolnavă.

Seara aceea de vară era mai caldă ca de obicei și ridicându-se din pat se simți complet devitalizată de gripa care abia trecuse. Era și ridicol de deprimată. Făcu un efort să se îmbrace. După ce-și perie părul, își spuse că ar trebui să-l taie și începu să se învârtească fără rost prin micul apartament. I se părea că lucrurile nu sunt la locul lor, dar după câteva minute, când începu să le ordoneze, începu să transpire, inima să-i bată prea tare.

Își aprinse o țigară. Ce cumplit era să se simtă astfel doar din cauza unei gripe! Spera ca Tim să se întoarcă

aducând vești bune. De când vorbise cu Jay se gândea numai la propunerea acesteia, de a reveni la Santa Rosca, lucru imposibil, din păcate.

Pe la șapte fără un sfert, Tim reveni.

– Iubito, am venit! A, dar văd că te-ai ridicat!

– Urăsc să stau în pat, răspunse ea.

Tim o privi o clipă. Încerca să zâmbească dar arăta foarte rău, nu avea pic de culoare în obraji, ochii îi erau înfundați în orbite, slăbise forate mult.

Lui îi era foarte cald, se săturase de umblat și de cerșit o slujbă. Nu crezuse că va fi atât de greu. Nu avea vești prea bune pentru Pat și se temea să i le dea atâta timp cât nu se simțea bine. Simțea că își pericilitase căsătoria dar nu știa cum să rezolve problema. Cu fiecare zi care trecea i se părea tot mai imposibil, iar ceea ce se întâmplase astăzi fusese picătura care umpluse paharul.

Simți că Pat îl privește lung.

– Este teribil de cald, începu el. Avem ceva la rece?

– Apă, dragul meu.

– Am nevoie de ceva tare!

– Ce ți s-a mai întâmplat?

– Iubito, urăsc să mă umilesc în fața celor care mi-ar putea oferi o slujbă. Directorul cutărei firme, secretara de nu știu unde... și tot așa, numai indivizi scorțoși pentru că au o situație și un salariu! Toți îți vorbesc frumos, până află pentru ce ai venit la ei. Dacă Graham nu mă ajută și nu are cum s-o facă prea curând... m-am săturat...

Pat se așeză pe sofa ascultându-l cu inima strânsă. Realiză că soțul ei își pierduse speranțele. Bietul ei Tim! Își imagină cât era de marcat de aceste drumuri după o slujbă. Dar ocazii avusese și le pierduse. Cândva, tatăl lui îl sprijinise foarte mult, dar acum...

– Îmi pare teribil de rău, dragul meu. Mai ales că nici Graham nu te poate ajuta pe moment...

– Nu crezi că tatăl tău...

– Scoate-ți acest gând din cap, iubito. Nici nu vrea să mă vadă! De fapt, am încercat acum două săptămâni, dar nici nu m-a primit. Când trăia mama, lucrurile stăteau altfel dar acum... cred că la moarte va lăsa totul bisericii sau unei acțiuni de caritate.

– Cred că și noi vom depinde de aceste acțiuni de caritate...

– Nu pot obține nici un ban de la familia Mallory. Mătușile mele mă conideră oaia neagră a familiei. Pat, lucrurile s-au complicat foarte mult, zise el foarte serios.

– Ce s-a mai întâmplat, Tim?

– Mă aștepta o surpriză foarte neplăcută la club, niște somații.

Pat roși.

– Somații, Tim? Pentru ce?

– Am datorii mari, după cum știi.

– Dar mi-ai spus că le-ai achitat!

– Nu le-am putut achita. Banca n-a vrut să-mi mai dea împrumut și n-am găsit pe nimeni care să-mi dea

niște bani. Cei mai buni prieteni sunt plecați din oraș acum, pe timpul verii și creditorii nu vor să mă aștepte.

– Și nu mai ai nici un ban?

– Foarte puțini.

– Dar banii pe acțiuni?

– I-am cheltuit de mult!

– Tim, chiar nu ai nici o rezervă?

– Știu că ai dreptate să fii revoltată că am cheltuit prea mult, dar am sperat, draga mea, c-o să apară ceva.

– De unde sunt somațiile?

– Una de la croitor și alta de la un cămătar. Am jucat pocher în ultima vreme, sperând c-o să câștig...

– Tim! Cât ai luat cu camătă?

– Peste o sută de lire.

Pat nu mai scoase o vorbă, roșie la față. I se părea că se sufocă în acest apartament. Ferestrele erau deschise și abia se mai auzeau din cauza traficului intens și a zgomotului de la garaj. Se simți strivită de viață. Încercase din răsputeri ca viața ei și căsătoria cu Tim să fie ceva frumos și trainic, dar sfârșise lamentabil...

Tim avea datorii o sută patruzeci de lire! Nu era o sumă pe care s-o poată plăti prea ușor. Iar acum ei nu aveau nici o perspectivă.

Tim își scoase cravata.

– Așa da orice pentru o tărie, murmură el.

Ea nu spuse nimic.

După câteva clipe, el continuă:

– Haide Pat, nu-mi spui că m-am comportat ca un idiot fără minte?

– La ce bun?

– Dacă simți nevoia s-o faci, mă poți insulta oricum, nu voi scoate o vorbă!

– Nu m-ar ajuta cu nimic.

– Dacă te-ai săturat de mine, vei avea curând plăcerea să auzi că sunt la închisoarea datornicilor, pentru câteva luni.

– Tim, nu exagera!

– Nu exagerez deloc, dacă nu plătesc polițele voi fi arestat.

Pat tremura din cap până în picioare.

– Este ridicol!

– Nu este chiar așa ridicol, te asigur. La închisoare sunt destui domni printre care-mi voi face imediat prieteni.

– Și ce vrei să faci? Să aștepți să te ridice de acasă?

– Nu am nici cea mai mică speranță să fac rost de acești bani.

Tim se ridică și începu să străbată încăperea cu pași mari. Dintr-o dată, toată mânia lui Pat împotriva nesăbuinței cu care el arunca banii, atunci când îi avea, se risipi. Important era doar să-l poată ajuta cumva.

– Foarte bine, zise ea. Dacă tu nu ai nici o posibilitate de a găsi acești bani, eu am. Și voi face uz de ea.

El se opri și o privi.

– Cum? Ce poți face?

– Voi accepta ajutorul unuia dintre prietenii mei, zise ea răsuflând greu. Să nu te mai aud vreodată spunând ceva împotriva lui Chris. Dădeai vina pe mândria ta

personală și sentimentele pentru mine. Dar acestea nu te-au oprit să ne ruinezi viața. Acum, trebuie să te lași în mâinile mele.

Deodată figura lui deveni stacojie.

– Așadar apelezi la Rudd!

Pat își dori să nu mai tremure așa cum o făcea.

– Exact. Și dacă-i cer sprijinul n-o fac pentru că aș vrea. Este ultimul om din lume la care aș apela dar este un prieten bun, care știu că nu mă va refuza. Și mai știu că-și poate permite să-mi dea banii și că o va face. El și Jay mi-au făcut azi dimineață o ofertă, pe care am refuzat-o sperând că vei reuși să te descurci cumva. Dar acum știu c-o voi accepta.

– Despre ce este vorba?

– Jay mi-a propus să ne întoarcem la La Flora. Știind că nu mai am bani să investesc, Chris s-a oferit să-mi cumpere părțile și să ne angajeze cu salariu, să avem grijă de pensiune alături de Jay.

– Înțeleg. Domnul și doamna Mallory, angajații lui Rudd.

– Mă mir că ai tupeu să comentezi! Chris nu ți-a făcut nimic rău niciodată.

– Rudd te iubește și de asta este atât de generos!

Pat roși dar nu capitulă.

– Nu pot să mă simt decât onorată că Rudd a vrut să mă ia de nevastă. Mă onorează și prietenia pe care continuă s-o manifeste. Nu te poți plânge, Tim. M-am măritat cu tine și...

– Da, iar eu te-am făcut să regreți!

Tim își prinse capul în mâini, cu trupul zguduit de convulsii.

Mânia ei se risipi într-o clipă. Își uită propria slăbiciune, se ridică de pe canapea, veni spre el și-l prinse ușor de umeri. Avea aceeași atitudine protectoare față de el. Același instinct matern care o făcea să vrea să-l consoleze.

– Tim, dragul meu, să nu ne certăm, să nu ne spunem cuvinte grele. Știi doar că nu ai nici un motiv să fii gelos pe Chris.

– Știu că îmi ești loială, că ești o femeie minunată și că nu te merit, zise el.

– Nu te prostii, Tim. Hai să judecăm lucrurile cu detașare. Acele facturi trebuie plătite, nu?

– Da.

– Atunci să facem ceea ce trebuie făcut!

– Nici nu știi cum mă simt, iubito...

– N-a fost numai vina ta, Tim.

– Ba a fost și sunt conștient de asta. Mai știu și că aș fi vrut să-ți ofer tot ce este mai bun pe lume și că n-am făcut decât să distrug relația noastră. Cum mă mai poți iubi?

Tim îi luă mâinile și i le sărută.

– Ești o sfântă!

Pat închise ochii un moment. De fiecare dată când avea câte o ieșire de acest gen, îi era tot mai greu să se controleze. Își pierduse încrederea în el. Și mai ales, se temea că într-o zi îi va spune deschis că regretă căsătoria cu el.

Tim continuă să se autoînvinovățească. Era felul lui de a încheia scenele de genul acesta.

– Tim, îți cer ca de dragul meu să accepți oferta lui Chris și să mergem în Spania.

– Dacă tu vrei asta, draga mea.

– Nu avem alternativă.

– Nu suport să depind de Rudd. Știu că este un tip de treabă, dar...

– Nu ne putem permite acum să fim mândri, zise ea cu un zâmbet.

– Nu, constată el trist.

– Și cum vei considera viața la pensiune?

– Ca vacanță ar fi acceptabilă, dar pe termen lung va fi plictisitor. Și ce perspectivă am avea?

– Cel puțin am avea asigurat un acoperiș deasupra capului. Ce altceva ți-ai mai dori?

– Nimic, doar să scap de polițele acelea.

– Poate Chris ne va avansa niște bani.

– Doar cu condiția ca dacă găsesc o slujbă sigură în Anglia,iar Rudd să-și primească toți banii pe care ni i-a împrumutat.

– Sigur că da. Între timp, Jay o va considera o favoare, pentru că are mare nevoie de mine acolo.

Ar fi mai bine să plecăm o dată cu ea săptămâna viitoare, iar Chris să-și reînnoiască propunerea. Va trebui să mergem imediat mâine dimineață să găsim o firmă, să subînchiriem apartamentul și mobila.

Pat privi în jur nu fără o umbră de regret pentu tot ce lăsa în urmă, amintindu-și cât muncise să facă locuibil

apartamentul. De fapt, era mai bine că renunțau la el, pentru că devenise mormântul viselor ei de femeie căsătorită.

– Sunt atât de slăbită, se plânse ea.

Tim o prinse în brațe.

– Iubita mea, nu ți-am putut oferi nimic în afară de probleme...

– Te rog să nu-ți faci probleme din cauza mea. Îi voi scrie lui Chris, apoi mă voi culca.

Privindu-și soțul, Pat simți că trebuia să ia asupra ei toate problemele, să-l lase pe el doar cu rușinea. El nu putea să nu considere că este umilitor să ceară bani de la Rudd. Chris Rudd care o iubise și o mai iubea încă. De aceea îi scrise:

„Dragă Chris,
Poți veni să mă vezi mâine? Este urgent.

Siempre,

Pat“

Astfel își încheia Chris scrisorile către ea, scriindu-i siempre(întotdeauna)

Dar chiar când scria aceste rânduri se temea că Tim o va dezamăgi și în Spania. Își pierduse încrederea în el și n-o va mai regăsi vreodată.

***

Chris îi răspunse lui Pat că va fi la ea la ora zece dimineața. O găsi sortând acte. De cum o văzu realiză că se simțea mai bine. Îi plăcu foarte mult cum arăta acum, puțin îmbujorată, îmbrăcată într-o salopetă albastră. Era ca un copil.

– Te simți atât de bine ca să te apuci de treabă?

– Mult mai bine, Chris. Am o mulțime de treburi.

– Am primit biletul tău, draga mea. Dorești ceva?

Pat îl privi cu ochii ei frumoși.

– Da. Văd că ai venit imediat, Chris, și trebuie să-ți fiu recunoscătoare pentru asta.

– Sigur c-am venit, dacă mi-ai scris că este urgent.

Pe moment, ea nu mai scoase o vorbă. Apoi, după ce trase aer în piept îi spuse:

– Aș vrea să discut cu tine și în prezența lui Tim. Va veni și el imediat. Chris, îți amintești că mi-ai făcut o propunere? Spuneai că ne-am putea întoarce în Spania chiar dacă situația s-a schimbat. Aș vrea, de fapt amândoi vrem să acceptăm oferta ta legată de La Flora. Dacă este încă valabilă.

Chris scoase o țigară fără a-și lua ochii de la ea. Se întrebă ce anume o făcuse să se schimbe atât de repede.

– Sigur că este încă valabilă. Iar Jay este hotărâtă să nu plece de aici fără tine. Dar acum spune-mi tot ce trebuie știut.

Pat îi spuse câte ceva; desigur, nu totul. Era imposibil să-i spună toate extravagațele și nebuniile lui Tim. Îi era rușine să-i spună că luase bani cu dobândă, de exemplu.

Așa că ea accentuă dificultățile pe care le întâmpinase Tim în a-și găsi o slujbă, apoi greșeala de a cheltui prea mult în dorința de a-i oferi ei totul. Iar acum, Chris nu-și mai găsea o slujbă și creditorii începuseră să-l urmărească.

Chris o ascultă fără a o întrerupe. Știa prea bine că Pat, fiindu-i foarte loială lui Tim, făcea ca totul să sune în favoarea acestuia. Mai știa că ea era foarte afectată de greșelile soțului ei, dar că n-ar fi recunoscut acest lucru.

– Mda, se pare că a fost urmărit de nesănsă, draga mea. De fapt, este cam greu pentru un tânăr să se apuce de treabă în zilele noastre. Dar lucrurile se vor aranja, iar Jay abia așteaptă să vă întoarceți în Spania. Știu că acolo vei fi fericită, iar Tom se va pune pe picioare. Are multe de făcut. Acum, că v-ați hotărât să vă întoarceți, voi încheia un contract cu Jay și vom lărgi afacerea cu ajutorul vostru. Cu Tim voi ajunge la o înțelegere. Să zicem că veți începe cu un salariu de douăsute cincizeci de lire pe an. Iar șederea la pensiune nu va va costa nimic.

– Ești prea generos, murmură Pat. Asta înseamnă două sute de pesetas pe săptămână, nu, este prea mult...

– Lasă oferta financiară pe seama mea, Pat.

– Ești prea bun, Chris.

Cine n-ar fi bun cu tine iubito, ești cea mai frumoasă și mai curajoasă făptură lăsată de Dumnezeu...

Dar cu voce tare el spuse:

– Dacă ai nevoie de bani înainte de plecare îți voi scrie un cec imediat. Să zicem cincizeci de lire?

Era mai mult decât s-ar fi așteptat! Deodată Pat își pierdu controlul și izbucni în plâns. Plângea cu fața ascunsă în mâini. Pat plângea... ea care era întotdeauna atât de calmă, de practică, liniștită... Se vedea că suferise mult. Chris îi mulțumi lui Dumnezeu că Pat hotărâse să se întoarcă în Spania, acolo unde soarele îi făcea mult bine.

Nu suporta s-o vadă plângând. Îi era teamă că îi va spune cât de mult o iubea și astfel va strica totul. Stinse țigara pentru a nu-și trăda emoțiile și-i puse o mână pe umăr.

– Draga mea, te rog, nu mai plânge! Am înțeles că ai trecut prin momente grele, dar sunt de domeniul trecutului acum.

Pat continua să suspine. Ar fi lăsat totul în seama lui, fără a-și mai face probleme. Avea încredere deplină în el.

În dimineața aceasta, ca niciodată, apelase la el pentru ajutor.

Reuși să se calmeze.

– Iartă-mă, Chris, m-am comportat prostește...

– Nu trebuie să te scuzi, Pat. Te-am înțeles.

– Întotdeauna m-ai înțeles și mi-ai fost aproape, Chris.

O altă femeie îi spusese aceleași vorbe. Frumoasa și impulsiva Jay, care nu ascundea faptul că era îndrăgostită de el. Pentru Jay simțea milă. Dar pentru Patricia ardea flacăra unei dragoste pe care n-o va uita niciodată.

– Trebuie să mă spăl pe față, zise ea zâmbind printre lacrimi.

Pat ieși repede îndreptându-se spre baie, pentru a-și spăla și pudra fața, pe care Christopher o considera cea mai frumoasă din lume, în timp ce inima îi bătea puternic.

Chris era cel mai grozav bărbat! Era prietenul perfect. Patricia nu putu să nu se gândească la faptul că ar fi fost și un iubit minunat.

La gândul acesta, ea simți cum roșește, căci măritată fiind nu avea voie să se gândească la alt bărbat.

Își aminti acea seară din Spania, când Chris își manifestase sentimentele față de ea. În lumina lunii, cu un milion de stele deasupra capului, în mijlocul florilor de portocal.

Christopher venise dinspre vila în care locuia și se așezase alături de ea privind valurile mării. Îi citise primul act al piesei care urma să aibă premiera la Londra. Începuseră să discute, când deodată, în ochii lui, citi mai mult decât prietenie. Era privirea unui bărbat îndrăgostit...

– Donna Patricia, șoptise el, ești cea mai frumoasă femeie...

Îi prinsese mâna în palmele sale, iar ea, dacă ar fi vrut, s-ar fi putut afla în brațele lui în clipa următoare. Dar ea era îndrăgostită de Tim, pe atunci. Așa că rupsese vraja momentului, retrăgându-și mâna.

– Nu, te rog, nu, Chris... trebuie să intru în casă...spusese ea.

Fără o vorbă el o condusese la vilă. Pat consideră că atunci făcuse ceea ce era mai bine pentru amândoi. Dar el insistase, o prinsese din nou de mână:

– Așa vrea să știi că nu există altă femeie pe lume pe care să mi-o doresc drept nevastă, draga mea.

Înainte ca ea să poată răspunde, Christopher plecă. Niciodată nu mai făcu referire la acel moment.

Dar își aminti acum clipa aceea. Acum când dragostea pentru Tim pălise, începu să vadă lucrurile cu alți ochi. Ea îl iubise și alesese pe Tim. Iar acum, oricât de dezamăgită ar fi fost, nu trebuia să se gândească la Chris decât ca la un bun prieten.

Se întoarse în camera de zi, unde o aștepta Chris, fumând. El, care o iubea cu disperare nu suporta s-o vadă suferind.

În următoarele zece minute, discutară îmbunătățirile pe care le puteau face la pensiune, avantajul că era și Tim acolo, și multe altele. Christopher li se va alătura și el în septembrie.

– Vor mai fi momente plăcute, Pat, zise el. Îți amintești de drumul acela pe măgăruș?

– Când a căzut Jay!

– Și picnicurile la lumina lunii!

– Sau ziua când ne-am dus toți la Malaga, la carnaval.

Tim, care se întoarse tocmai atunci îi găsi într-o dispoziție bună. Nu mai era atât de deprimat, pentru că lucrurile intraseră pe un făgaș bun. Se gândi că-și va aduce toți prietenii acolo, că vor da petreceri zgomotoase, însuflețind astfel viața la pensiune, că vor scăpa astfel de atmosfera aceea de babe care tricotează. Și de ce să nu accepte un salariu de la Rudd, dacă tot nu era gelos pe el?

– Iubito, am avut noroc! exclamă el. Firma Willow and Honey este dispusă să închirieze apartamentul cu câteva lire în plus peste preț, având în vedere că am făcut și modificări. Apoi, se întoarse spre Rudd. Am înțeles că ne-ați ajutat foarte mult, domnule.

Chris, care ar fi vrut să-i spună ce credea cu adevărat despre el, își aminti lacrimile lui Pat și de dragul ei încercă să se abțină.

– Am făcut ce am putut, zise el. Consider c-ați putea să vă ocupați de pensiune, ca reprezentanți ai mei.

– Sincer să fiu, la început mi-a displăcut ideea, dar acum privesc lucrurile cu alți ochi.

Chris își plimbă privirea de la Pat la Tim, întrebându-se cum stăteau oare lucrurile între ei. În nici un caz bine. Iar el nu putea suporta s-o știe nefericită.

Pat îi lăsă singuri să discute detaliile. Când se întoarse, Tim avea deja un cec de cincizeci de lire, pentru început, din care să-și plătească o parte din datorii. Apoi, când vor lua banii pe casă, va putea plăti și restul.

Apăru și Jay, fericită că nu va mai fi singură la Santa Rosca.

– Va fi grozav! se entuziasmă ea, iar dacă vom face modificările despre care spunea Chris, vom avea o pensiune grozavă.

Tim era și el entuziasmat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Pat îl privi curioasă, neștiind cum reușise să iasă din starea aceea de deprimare atât de

repede. Curând, el începu să glumească la adresa lui Pat, care se simți ofensată. Ea se întreba când oare va învăța Tim o lecție de la viață?

– Hai, zâmbește, dragostea mea, îi spuse Tim urmând-o la bucătărie. Ar trebui să fii fericită, tot tânjeai după Spania!

Pat nu putu să răspundă îmbrățișării pe care i-o dădu Tim. Dar era prea obosită să protesteze, să încerce să-l facă să vadă realitatea lor financiară.

– Nu fii nesuferită, Pat, zise Tim, ridicând din umeri. Sper că nu te-a deranjat ce-am spus în prezența lui Jay.

– Unul din noi trebuie să fie mereu cu picioarele pe pământ.

– A, sigur că da, dar nu trebuie să repeți asta ca o moară stricată. Iar acum spune-mi, am voie să mă duc să-mi cumpăr bere?

– Nu cred că este cazul să-mi vorbești așa, Tim, zise ea.

– Dar simt că trebuie să-ți cer voie să cheltuiesc chiar și o sumă infimă...

Pat nu suporta să i se vorbească astfel.

Tim vru să plece, apoi realiză că depășise măsura și se întoarse:

– Îmi pare rău că te-am supărat! Sper că vom petrece a doua lună de miere în Spania, nu?

Pat mormăi ceva. Ce ușor era pentru el să facă această propunere! Probabil va încerca s-o și pună în practică nonșalant, cum făcea el totul.

Pentru ea nu avea cum să existe o a doua lună de miere. Ea îl iubise și respectase dar nu mai rămăsese aproape nimic din acel respect.

Curând sosiră reprezentanții firmei care urma să subînchirieze apartamentul și se declarară încântați de felul în care era aranjat. După o oră, discutaseră toate amănuntele.

Tim era entuziasmat. O luă în brațe.

– Norocul s-a întors la noi, iubito; totul va fi bine de acum încolo.

Pat încercă să fie veselă.

-Da, este grozav!

Dar în sinea ei se temea de ce va urma.

***

Și astfel, Pat se întoarse în Spania.

Voiajul fu lipsit de evenimente. Se mai relaxă pentru câteva zile, cât dura drumul, neștiind ce o va aștepta la destinație.

Abia își mai revenise după boală și după acea ultimă săptămână în care se ocupase de tot ce trebuia rezolvat.

Cuplul care subînchirie apartamentul lor cumpără și mare parte din lucruri, iar restul îl vândură pe nimic. Reușiră să plătească datoriile lui Tim. Când urcă la bordul vasului care o ducea spre Spania, Pat oftă ușurată. Se simțea atât de bine știind că nu mai datora nimănui bani în afară de Christopher, căruia îi vor plăti muncind pentru el. Numai cuvântul factură sau chitanță o făcea să-i tresară inima...

Voia să dea uitării experiența nefericită de la Londra, care o marcase pentru toată viața.

Tim se lepădă de trecut ca de o haină uzată, bucurându-se de prezent.

Christopher îi conduse la Southampton, ba chiar le comandă și o ladă cu șampanie, pe care sta scris „pentru familia Mallory".

– Ne întâlnim luna viitoare, nu? îl întrebă ea.

– Da, mă întorc în Spania la mijlocul lui septembrie.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot, Chris, fură ultimele ei cuvinte.

– N-am făcut mare lucru. Aveți grijă de voi!

Pat se gândi cu tandrețe și gratitudine la el în timpul voiajului. Era bucuroasă că Jay venise o dată cui ei, așa că nu se putea pune problema unei a doua luni de miere, după cum sugerase Tim.

Nu voia decât să se odihnească.

Jay, care abia aștepta să-și exercite farmecele asupra oricărui bărbat, îl luă în primire pe Tim. Dintr-un motiv inexplicabil, nici unul nu simțea atracție pentru celălalt. Poate pentru că semănau prea mult, dar se înțelegeau și se amuzau împreună.

Pat zăcea pe punte citind sau odihnindu-se în timp ce ei dansau, se amuzau. Pat se simțea foarte bătrână în comparație cu ei. Dar știa că totul va trece, iar soarele Spaniei îi va reda sănătatea și buna dispoziție.

Nu era singură cu Tim decât noaptea, când se retrăgeau în cabină. Uneori el pleca din nou văzând-o că doarme. Iar când făceau dragoste, ea nu-i mai răspundea la îmbrățișări. Cu toate acestea, Tim nu observă că flacăra pasiunii murise pentru ea.

Pentru a-i face o plăcere Tim nu mai jucă, nu parie, nici nu bău prea mult.

– Mă simt ciudat, i se confesă Jay, că stau cu soțul tău mai mult decât tine. Și asta pentru că tu nu te simți în putere.

– Prostii, răspunse Pat. Bine că are cu cine să mai stea de vorbă, nu suportă bolnavii, îl deprimă. Iar eu nu mi-am revenit încă de pe urma gripei.

– Și a problemelor.

– Să sperăm că au trecut!

– Chris a fost omul minunat pe care l-am cunoscut.

– Așa este, încuviință Jay, aș da orice să fie al meu!

– Ce rost are să dorești ceea ce nu poți avea?

– Fiecare dorește ce nu îi este oferit, Pat!

– Cu toate astea n-aș putea continua să doresc un bărbat care nu mă vrea!

– Tu ești altfel, Pat și ai avut noroc. L-ai vrut pe Tim și l-ai avut!

– Mda, mormăi Pat.

– Ești tot așa de îndrăgostită de el?

Pat răspunse repoede.

– Sigur că da.

– El este teribil de îndrăgostit de tine. Știu din confesiunile pe care mi le face.

– Dragul de el! exclamă Pat neștiind ce era mai bine să spună.

Jay oftă in nou. Se bucura de timpul petrecut pe vas în compania lui Tim, dar trebuia să vegheze ca dragostea lui Pat pentru el să nu se stingă. Altfel, cine știe, Pat s-ar îndrăgosti de Chris!

– Draga mea, Chris te admiră mult, zise Jay. De aceea, mă gândeam că atunci când se va întoarce la Santa Rosca, i-ai putea sugera să se însoare cu mine.

– Nu sunt o bună peţitoare, dar să văd ce pot să fac, zise Pat, cu inima strânsă, fără însă a şti din ce motiv. Chris căsătorit cu Jay! Nu-i făcea plăcere acest gând. Iar de la Chris ştia că nu-i place Jay. Cu toate astea Jay era o fată grozavă, plină de viaţă, poate în cele din urmă îl va atrage în mreje. Şi dacă ar face-o? Ea ar fi geloasă?

Momentele de singurătate ca acesta o făceau să intre în panică... dar indiferent cât o dezamăgise Tim, nu trebuia să aibă astfel de gânduri. Hotărî să termine cu gândurile negre, aşa că se îmbrăcă. Iar când Tim intră în cabină se întoarse spre el:

– Tim, iubitule...

– Ce este? Ce s-a mai întâmplat? o întrebă el. O privi şi observă că era neobişnuit de palidă şi sub ochi avea cearcăne negre.

– Nimic...

– Ne apropiem de Spania, zise el. Ai fost cam indiferentă cu mine în ultimul timp.

– Îmi pare rău...

– Priveşte-mă, iubito, vreau să te sărut. Şi tu vrei asta, nu?

Ea ridică încet capul, ascultătoare. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Ştia doar că nu simţea nimic pentru el. Era conştientă că el nici n-o putea înţelege, de aceea nici nu încercă să-i explice. Făcuse un apel disperat la înţelegerea

lui, dar acesta rămăsese fără ecou. Tim continua să creadă că soția lui este încă foarte îndrăgostită și că l-ar ierta, indiferent cât va dezamăgi-o.

Ajunseră la Gibraltar a doua zi dimineață. Pat era extrem de fericită în timp ce treceau de La Linea, Marbella, Estapona, Malaga. Era o adevărată minune să vadă Spania din nou în acest anotimp, când toate fructele erau coapte.

Porniră la mijlocul zilei spre Santa Rosca, iar când văzu vila aceea pe care o știa atât de bine, Pat simți că s-a întors acasă. Toți sătenii îi întimpinară bucuroși.

– Ah! Senorita! Buenas Tardes! se auziră saluturile sătenilor.

Pat le răspunse cu bucurie, iar inima îi tresăltă de fericire când văzu pensiunea și lumea adunată acolo. Oamenii mâncau, beau, discutau; îi făcu bine să le vadă chipurile bronzate. La fel și măgărușii și caprele care coborau dealul. Simți că prinde aripi când revăzu palmierii, măslinii și lămâii, scăldați în soare.

Tereza, bucătăreasa, Maria și Salvadora, două tinere frumoase, care lucrau la pensiune, veniră să-i întâmpine și să le ducă bagajele. Nu uitară să se încline în fața tânărului chipeș care era soțul senoritei.

Pat, care abia aștepta să vorbească spaniola, se îmbujoră, ochii începură să-i strălucească bucurându-se de decorul atât de cunoscut, mai ales de veranda pe care luau masa vara. Totul era neschimbat. Iar ea dăduse acest loc rupt din rai pe Londra!

Familia Horley urma să plece a dua zi. Soția doctorului se despărțea cu regret de locurile frumoase, de oamenii primitori, dar trebuia să-și ducă soțul acasă pentru a fi operat.

În momentul acela se aflau patru oaspeți la La Flora: un cuplu de spanioli și două americance. Săptămâna următoare erau așteptate mai multe persoane.

Îi pregătiseră vechea cameră lui Pa, de data asta cu două paturi.

Pat era prea fericită că se întorsese. Văzu pe masă un vas cu garoafe roșii, privi pe fereastră la terasele care duceau spre mare. Se simțea puțin obosită după călătorie, dar aici oboseala n-o mai afecta ca la Londra.

– Nu este grozav că ne-am întors? îl întrebă pe Tim.

– Ba da, dar trebuie să beau ceva, mi-e sete.

– O s-o rog pe Maria să-ți aducă o bere.

– Am observat că acum nu sunt decât bătrâni aici. Va trebui să schimb asta, zise el cu aerul unui proprietar. O să scriu la Oxford, să-mi vină prietenii, să nu mă plictisesc. Mi se pare un loc lipsit de viață.

Pat nu-i răspunse. Nu suporta aerele pe care și le luase Tim. La Flora fusese un loc foarte liniștit întotdeauna și așa trebuia să rămână. Nu voia petrecerile cu prietenii lui Tim.

– Trebuie să fac asta... trebuie să fac aia... continua el.

Pat întoarse privirea spre un loc unde știa sigur că poate vedea ceva plăcut. Era vila lui Christopher. Chris va fi din nou aici peste o lună. Acum, Chris era șeful lui Tim și nu-l va lăsa să facă nimic fără permisiunea lui.

***

Pe la sfârșitul lui august, Pat își recăpătase sănătatea complet. Se bronzase, fața îi era acum mai destinsă, relaxată. Revenise la vechiul stil de viață, care i se potrivea. Înota, mânca bine, dormea.

Desigur, muncea foarte mult. Reintră repede în vechiul stil de lucru, eliberându-le chiar și pe femeile de serviciu de multe sarcini, în timp ce Jay stătea și se uita cu țigara în gură, privind-o admirativ.

Pat își suflecă mânecile și ajută la pregătirea hranei pentru numărul mare de musafiri care sosise la pensiune. Ea rearanjă camerele, aduse flori zilnic în vaze, se ocupă de acele elemente de decor care făceau La Flora un loc unic.

Dacă n-ar fi existat Tim, ar fi fost deplin fericită. Își revenise fizic, dar mulțumirea de a fi revenit la Santa Rosca fu de scurtă durată. Vechile-i temeri reveniră și sporiră.

Ca director al pensiunii, Tim era un eșec. Cu toate acestea, îi plăcea să se considere foarte eficient și era chiar mulțumit de sine. Iar viața de aici începu să i se potrivească. Era o existență neamenințată de nici o perspectivă sumbră, avea un program lejer... nu prea avea ce face, de fapt, până la sosirea lui Chris care anunțase că vrea să aducă îmbunătățiri.

Pe de altă parte, el făcu niște schimbări în ideea transformării pensiunii dintr-un loc pentru bătrâni, cu

doamne vârstnice care tricotau și domni suferind de lumbago, într-un loc destinat tinerilor, vieții tumultuoase. În accepția sa, acest lucru ar fi făcut să curgă valuri de băutură și ar fi adus profit însemnat.

În acest scop, instală un bar, cu toate protestele lui Pat. Iar Jay, care ar fi putut să oprească inițiativa lui Tim, n-o făcu pentru că-i plăcu ideea.

Pat era într-o situație imposibilă. Jay, care era frivolă, nu putea vedea lucrurile la fel ca ea, iar în privința lui Tim nu-i putea cere să nu-l sprijine.

Nu voia s-o lase pe Jay să înțeleagă că făcea asta pentru că se temea de slăbiciunile lui Tim.

Dar curând, după instalarea barului, începură să vină și amatorii de petreceri și implicit de băutură, din satele învecinate.

Acum, când familia Horley plecase definitiv nu mai avea cine să-l mai oprească pe Tim în afara soției, desigur. Iar pe ea o punea imediat la loc spunându-i că făcuseră foarte mulți bani prin modificările aduse de el și Chris va fi foarte încântat. Pat se întreba cu o strângere de inimă cum putea fi profitul atât de mare când Tim bea alături de fiecare invitat.

Invitații o considerau frumoasă și amuzantă pe Jay, care lăsă totul în seama lui Pat.

Acum, Tim nu mai era satisfăcut de hrana simplă, dar sănătoasă care se servise până atunci. Nu putea depinde doar de peștele localnicilor sau de fructe.

Începu să cumpere pui la un preț foarte mare, aduse carne de vită tocmai din Gibraltar.

Pat simți că vechiul paradis, care fusese La Flora dispărea încetul cu încetul. Acum, pensiunea devenise locul de popas al beților și scandalagiilor. Personalul de serviciu începu să se plângă.

Dar cei care veneau acolo să bea stricară frumusețea și ineditul locului. Pentru ei Pat modifică grădina, terasele, plaja chiar. Muzica de gramofon se auzea ziua și noaptea, fără încetare.

Pat nu putea să creadă că locul se schimbase radical în timp atât de scurt.

Iar în aceasta dimineață, când coborî, găsi ceea ce obișnuia să găsească în micul lor apartament, lucruri pe care le ura din toată inima: sticle goale, pahare sparte, mucuri de țigări, scrumiere pline...

Urma sosirea unei gloate zgomotoase care voia micul dejun. După o oră sau două la plajă, reluau băuturile și muzica, iar Tim era în mijlocul lor.

Pat nu avea cu cine să discute dintre musafiri. Era acolo un cuplu de americani, care făcea turul Europei, o frumusețe din înalta societate engleză care fusese de curând implicată într-un divorț zgomotos și care venise aici cu următorul soț. Aceștia nu puteau fi văzuți fără băutură în mâini.

Noaptea se juca pocher, iar Tim era nelipsit. Pat trebuia să participe și ea pentru a-l putea ține sub observație.

Mijlocul lui septembrie o găsi cam nefericită și nu în cei mai buni termeni cu soțul ei. Iar parcă pentru a

îngreuna lucrurile, Chris scrise că nu putea veni decât la sfârșitul lunii, pentru că piesa sa avusese mare succes și fusese invitat la New York.

Tim se simțea perfect. Pat era sigură că el se considera indispensabil în această pensiune.

Pat îi răspunse lui Chris, spunându-i că totul era sub control. Cum i-ar fi putut spune că nu-l mai putea controla pe Tim care bea în permanență încât înghițea astfel tot profitul?

Chris va descoperi singur; se întrebă cum va reacționa, ce-i va spune, lui care era un iubitor de pace, liniște, plăceri simple.

Pat abia îl aștepta. Niciodată nu avusese mai multă nevoie de el. Îi era rușine de acest om care-i dăduse lui Tim o șansă. Ea știa prea bine că lucrurile nu puteau continua la fel după sosirea lui Chris. Începuseră să piardă bani.

Jay era prea nesăbuită și-l sprijinea pe Tim în toate acțiunile sale.

Dar cel mai tare o îngrijora că-și pierduse influența asupra lui Tim. Cândva, acesta se temea să n-o supere, dar acum devenea foarte irascibil când ea încerca să-l readucă pe drumul bun.

Tim declară că Pat era o nesuferită, care strica și cheful altora. Certurile lor se înmulțiră.

Nu se mai putea bucura nici de viața aici, în Spania.

Iar Jay îl sprijinea în toate. Ba chiar în ziua în care Tim o făcu „bocitoare“ Jay fu de acord cu el.

De atunci, Pat se închise în sine.

Cu toate acestea, avură într-o noapte o ceartă memorabilă.

Tim organizase o altă petrecere în timpul căreia musafirii consumau foarte multă băutură și făceau zgomot.

Pat îl enervă pe Tim chiar de la început declarând că nu va participa.

– Știi că nu-mi plac aceste petreceri; sunt foarte obosită.

– Întotdeauna ești obosită, îi reproșă el.

– Dar am muncit toată ziua, replică Patricia, am gătit în locul Terezei, pentru că nu se simțea bine.

Tim ridică din umeri și nu mai făcu alte comentarii.

Petrecerea dură până la trei dimineața, iar Pat nu închise un ochi toată noaptea. Auzea glasurile petrecăreților, muzică, uși trântite. În cele din urmă, renunță la somn deși o durea capul de oboseală și aprinse o țigară. Pacea și frumusețea locului erau pierdute de acum.

Se simți dintr-o dată foarte nefericită și începu să plângă. Se uită spre vila lui Christopher, unde era liniște. Simți dintr-o dată o nevoie acută de el, de siguranța pe care i-o oferea.

Tim stricase totul de acum. Năruise mariajul lor, îi spulberase speranțele într-o căsnicie fericită, dorința de a avea copii. Pat își spuse că decizia de a se căsători cu el fusese lipsită de maturitate.

Termină țigara și se duse la culcare întrebându-se ce datorii o fi făcut Tim la Malaga.

Curând începură să se audă urări de noapte bună, uși trântite și Tim își făcu apariția.

– Ce faci? o întrebă el.

– N-am putut dormi din cauza zgomotului.

– Îmi pare rău, dar nu poți pretinde ca o petrecere să aibă loc în liniște.

Pat îl privi cum se dezbracă, observând că se îngrășase și se buhăise. Arăta mult mai matur acum și mai puțin atrăgător.

Ar fi vrut să poată întinde o mână spre el, să-l roage să înțeleagă că se ducea de râpă căsătoria lor dacă el nu-și schimba comportamentul.

El nu-i dădu ocazia să spună ce gândea. Dar era ca întotdeauna gata să facă dragoste cu ea. Nu asta ar fi vrut Pat de la el.

– Am terminat cele două cutii de whisky, zise el. Trebuie să cumpăr altele mâine.

– Aș vrea să n-o faci, Tim.

– Acest loc nu poate exista fără băutură, Pat.

– Dar așa a fost dintotdeauna! ripostă ea.

– Lucrurile s-au mai schimbat, iubito.

– Da, am observat.

– Dar băieții care beau plătesc, nu înțeleg care este problema.

– Oare? întrebă Pat. Nu sunt sigură că s-a înregistrat vreun profit de când am venit aici.

– Lasă asta în seama mea, zise el impacientat.

– Pot s-o fac, desigur, dar se va întoarce Chris și n-o să-i placă ce va găsi.

– Și Jay este proprietar, nu? Iar ea este de acord cu ce am făcut.

– Jay nu este o tipă foarte practică.

– Iubito, îți faci prea multe probleme și visezi doar la economii și uite cum ai ajuns... ești ca o...

– Bocitoare? Știu că asta ai vrut să spui așa că nu te jena...

Tim ridică din umeri.

– Cicăleala ta mă scoate din sărite.

– Numai Dumnezeue știe că n-aș vrea să fie așa, dar eu simt că am niște responsabilități, în timp ce tu... Iar dacă lui Jay nu-i pasă, este problema ei. Jumătate din tot ce este aici îi aprține. Dar noi doi suntem angajații lui Chris și va trebui să dăm socoteală.

– Te rog nu-l mai aminti acum pe Rudd!

Pat simți că începe să tremure.

– N-ar fi mai bine să ne culcăm și să încetăm discuția?

– Poți să continui să vorbești cât vrei, eu nu te mai ascult. M-am săturat de predicile tale.

– Nu crezi că le meriți?

– Ce-ai vrea, Pat? Să aduc lapte și limonadă aici în loc de băutură?

– Înainte câștigam destul de bine fără toți acești indivizi care toarnă neâncetat pe gât orice băutură alcoolică.

– Dacă nu-i va conveni lui Chris să-și caute pe altcineva să conducă locul ăsta!

– Pari să fi uitat că-i datorăm mult.

– O, m-am săturat de numele ăsta!

– Tim, nu te înțeleg, chiar nu crezi că datorezi nimic nimănui?

Tim o privi cu ură.

– Vrei să-mi amintești neapărat că-ți sunt dator și ție?

Pat își trecu disperată o mână prin păr.

– Tim, te rog, aș vrea să încetăm discuția asta; este patru dimineața și sunt foarte obosită.

– Nu așa cum mă obosește pe mine cicăleala ta.

– Te rog să nu-mi vorbești astfel, Tim.

– Vorbesc cum vreau.

Asta era prea mult până și pentru Pat. Răbdarea ei ajunsese la o limită; mintea și sufletul ei se revoltau împotriva acestui bărbat, care nu se maturizase, care avea tupeul s-o repeadă după tot ce făcuse pentru el.

– Dacă vei continua astfel, Tim, povestea noastră se termină aici. Nu mai suport.

Erau acum față în față, privindu-se cu ură. Iar dacă el ar fi fost treaz ar fi pus capăt discuției înainte de a degenera. Dar gândurile lui zburau doar spre americanca aceea înaltă, care-l sărutase.

Se simțea foarte important și plin de farmec. Ce importanță avea ce gândea soția lui?

– Sfântă Patricia! Nu vrei să dai un anunț într-un ziar local, să spui că transformăm pensiunea într-un sanatoriu, că vom aduce butoaie cu lapte în loc de bere?

Ea nu mai răspunse nimic. Era lividă. În clipa aceea ceva muri în interiorul ei, ceva ce nu va mai reînvia vreodată.

Deodată Tim realiză că împinsese lucrurile prea departe.

– Îmi pare rău, dar tu ai început, murmură el.

Ea nu mai zise nimic. Se culcă întorcându-se cu spatele la el.

Realiză că Tim era pornit pe panta autodistrugerii, că nu-i mai putea întinde mâna să-l salveze.

Cândva, îl iubise mult, dar acum totul ținea de domeniul trecutului.

Ar fi vrut să poată pleca departe de acest loc, chiar de a doua zi. Acum nici măcar acest paradis la care visase tot timpul nu mai însemna nimic pentru ea. Se va strecura neobservată undeva într-un loc unde să aibă liniște să uite totul.

Dar nu se gândea să-l părăsească. Se întreba chiar și în acest moment cum l-ar putea ajuta.

***

Dimineața Tim își ceru scuze. Nu mai fu o scuză generoasă, plină de penitență ca altă dată. Vechiul Tim ar fi căzut la picioarele ei și i-ar fi jurat pasiune veșnică. Dar acest nou Tim care îi evita privirea, murmura că voia să fie iertat pentru că fusese prea dur cu ea.

Dormise foarte bine, fără probleme, dar ea nu închisese un ochi. Văzuse zorii ivindu-se deasupra mării, îmbrăcase costumul de baie și pornise spre mare; simțea nevoia să înoate să-și limpezească mintea și să-și stimuleze corpul.

Se simți mai bine după baie, chiar avu curajul să-l privească disprețuitor.

Îi înfruntă privirea. I se păru foarte palid după băutura de peste noapte. Dar ea nu mai era furioasă în dimineața asta. Nu mai simțea nimic pentru el, de fapt.

– Ai de gând să-mi arăți în continuare că ești supărată pe mine? o întrebă el.

– Nu, Tim dar nu am intenția să merg astfel în continuare.

– Ce vrei să spui?

– Nu-mi place cum este condusă acum La Flora, nici ce se întâmplă aici. Lucrurile trebuie să se schimbe înainte de întoarcerea lui Chris. Greșești teribil dacă-ți închipui că el va aproba ce ai făcut aici. Îi suntem datori și nici nu ne putem permite să renunțăm la slujbă.

– Chiar trebuie să discutăm acum? Simt că-mi crapă capul...

– Îmi pare rău; ia o aspirină.

– Bine, Pat hai să auzim ce este mai rău, ce vrei să faci?

– O să-i spun lui Jay ce ți-am spus și ție. La Flora nu mai poate fi condusă astfel. Tu ai devenit tovarăș de băutură cu oaspeții. Ai adus aici numai oameni reprobabili. Jay nu știe cum trebuie să reacționeze. Dar eu cred că ai ruinat La Flora ca și fericirea noastră.

Tim își mușcă buzele și nu răspunse. Era puțin speriat de vorbele lui Pat și de felul în care începuse dimineața asta, dar nu mai era capabil s-o îmbuneze ca altă dată. Era prima oară când ea declara deschis că este nefericită.

– Ascultă, continuă ea, îndreptându-se spre fereastră. Chiar și la ora asta când lumea se mai odihnește, aici mai urlă muzica. Eu nu sunt un om căruia îi place să le distrugă bucuria altora. Și mie îmi place viața, dansul, muzica, dar totul în niște limite pe care tu nu le cunoști. Împingi lucrurile prea departe. O, dar la ce bun să repet toate astea?

El începu să tușească încurcat.

– Dar știu că ești plină de amabilități astăzi, Pat!

– Am crezut că toată lumea va fi a mea când m-am căsătorit cu tine, Tim.Te consideram un bărbat minunat, vesel, drăguț și bun. Aveai foarte mult farmec și vitalitate...dar nu mai ai nici un fel de control..

Pat se opri din nou. Își simțea gâtul foarte uscat. I se părea îngrozitor să-i spună tocmai lui astfel de lucruri. Încercase să le ascundă mult timp, dar acum nu mai putea, trebuia să i le spună în față.

– Cred că vrei să spui, cu alte cuvinte, că nu-ți mai pasă de mine, zise el. Te-ai săturat de mine, Pat?

– M-am săturat de atmosfera pe care ai creat-o în acest loc și de iresponsabilitatea ta. Și Jay are partea ei de răspundere, după cum i-am spus.

– Și care a fost răspunsul ei?

– Știi cum este ea; mi-a zâmbit fermecător, spunându-mi că din punct de vedere financiar eu sunt mai nimerită ca ea. Dar a trebuit să las lucrurile să evolueze așa cum le vedeai tu. Ce-i veți arăta lui Chris la întoarcere?

– Trebuie să admit că am cam neglijat evidențele contabile, recunoscut Tim aparent stânjenit.

– Dacă vine chiar astăzi cum te descurci?

– Crezi c-o să vină direct aici să ne ceară registrele?

Pat se înfurie din nou.

– Tim, poți aduce orice argumente, dar nu poți continua la fel toată viața. Vei sfârși prost. Știm prea bine asta. Te-am făcut de nenumărate ori să mă asculți. Eu nu pot asista pasivă la felul în care distrugi afacerea lui Jay și Chris.

Pat nu-i mai vorbise astfel. Tim știa prea bine că dacă Pat începea să cerceteze cu atenție afacerea barului lucrurile nu stăteau prea bine. De aceea încercă s-o calmeze.

– Bine, Pat, o să renunța la băutură și petreceri și o să schimbăm profilul pensiunii, după ce pleacă invitații de acum.

– Răul s-a produs deja. Și de data asta nu este vorba de banii noștri ci ai lui Jay și Chris. Unde este profitul? Te lăudai că ai schimbat locul ăsta, l-ai făcut să fie foarte solicitat. Mă întreb câte facturi au rămas neplătite. Când

ți-am cerut să mă lași să țin evidențele contabile te-ai simțit ofensat. Ar fi trebuit să insist atunci, acum este cam târziu, i-ai furat și lui Chris banii!

Tim își șterse fruntea cu dosul palmei.

– Recunosc, există niște datorii, dar avem și de încasat. Cuplul acela de americani, care abia a plecat, mi-a promis că-mi trimite banii de la Madrid.

– Ce naiv ești, Tim! câți dintre oaspeți și-au achitat facturile?

– O vor face.

– Și prietenii tăi care-mi displac teribil, plătesc niște tarife foarte mici; la fel și admiratoarea ta care nu te scapă din ochi, dar nu are niciodată paharul gol.

Tim nu mai răspunse, conștient că nu reușise să se achite nici de slujba oferită cu generozitate de Chris.

Pat nu se gândea decât la întoarcerea lui Chris și la momentul în care va trebui să-i spună adevărul.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Entrada, zise Pat în spaniolă.

Americanca despre care tocmai îi reproșase lui Tim, stătea în prag, îmbrăcată într-un minuscul costum de baie, machiată cam strident.

– Tim, nu vii cu noi la plajă, iubitule? îl întrebă ea ignorând-o pe Pat.

Tim nu avea acum chef de ea. Devenise brusc conștient de faptele alarmante din ultima vreme și poate pentru prima oară în viață avea probleme de conștiință.

– Sunt ocupat, îi spuse el dur.

Fata ridică din umeri, o privi cu nerușinare pe Pat și ieși.

Tim ridică privirea spre Pat.

– Pat, m-ai făcut să văd cum stau lucrurile în dimineața asta. Presupun că iarăși m-am făcut de râs. Nici nu știu ce să-ți spun...

Pat îi puse o mână pe umăr. Era primul gest spontan din partea ei după o lungă perioadă. Era semn că ea era acolo alături de el, pentru că era soția lui; dar nu-l mai iubea sau respecta.

Cu o seară în urmă ajunsese să-l urască. Dar dimineața el luase din nou acel aer de copil care-și recunoștea greșeala și cerea iertare.

– Tim, scapă de toate persoanele astea; minte-i, spune-le că închidem o vreme, numai ca să scapi de ei pentru ca să transformăm La Flora în ceea ce a fost o dată.

– Bine, zise el cam fără chef, dacă asta vrei...

– Tu nu vrei același lucru? Trebuie să readucem pensiunea în starea dinainte. Chris nu trebuie să ne găsească așa.

– Bine, Pat; dacă tu consideri că am dat greș din nou, preia tu conducerea. Poți face ce vrei, mie nu-mi mai pasă.

Pat simți din nou că soțul ei avea o atitudine necorespunzătoare, lipsită de recunoștință.

– Foarte bine, Tim, dacă nu vrei să colaborăm, să fim amici...

– Se pare că nu fac nimic bine, se lamentă el.

Privindu-l, Pat își spuse că în clipele acelea arăta ca un copil răzgâiat, căruia i se luase păpușa preferată.

– Tim, nu-ți pierde încrederea de sine. Nu este bine.

El ridică ochii.

– Ești atât de bună cu mine, Pat, iar eu te fac nefericită.

Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Erau lacrimi de milă nu pentru el, ci pentru dragostea lor pierdută.

– O, Tim să încercăm măcar acum să reparăm lucrurile, să avem o viață frumoasă. Măcar acum, te rog!

– Să înțeleg că-ți mai pasă de mine un pic, Pat? După ce m-am purtat așa? Dar te-am iubit mereu, asta știi. Voi face totul dacă spui că mă mai iubești.

Vechiul apel la generozitatea ei.

– Ajută-mă, Pat!

– Știi c-o voi face! zise ea. Dar acum să ne apucăm de treabă la modul serios, să mai reparăm ceva înainte de sosirea lui Chris.

El încuviință și-și aprinse o țigară. Nu mai reacționă violent la auzul numelui lui Chris.

– Nu mai comanda whisky. Spunem că desființăm barul pentru că nu este profitabil.

Pat începu să-i spună cum vedea ea lucrurile.

După ce cercetară documentele contabile, ajunseră la concluzia că lucrurile stăteau mai prost decât își imaginase ea. Aveau un deficit de trei sute de pesetas într-o singură lună!

Actele erau într-o dezordine de nedescris sau lipseau.

– Avem de plătit peste trei mii de pesetas, pe care nu-i avem, conchise Pat sub privirile rușinate ale lui Tim și Jay.

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat, zise Jay, vădit disperată. Tim era atât de sigur că avem un profit destul de mare. Iau eu m-am luat după el.

Tim nu scotea o vorbă. Pat, care roșise până la rădăcina părului încercă un răspuns.

– Tim a avut intenții bune, dar rezultatele sunt dezastruoase.

Jay nu era nici ea prea fericită că lucrurile stăteau astfel. Ea preferase întotdeauna să nu se implice în actele contabile, care-i dădeau dureri de cap. Iar luna care trecuse cu schimbările făcute de Tim fusese cu adevărat plăcută pentru ea.

– Nu știu ce vom face, conchise ea. Eu trăiesc din veniturile acestei pensiuni. Dar lui Chris va trebui să-i dăm socoteală.

Pat simți o strângere de inimă. Nu știa cum va face față acelui moment. Va trebui să dezvăluie nesăbuința propriului ei soț, la sosirea lui Chris. Deja se îndatoraseră.

– Va trebui să-i spunem adevărul lui Chris, decise ea.

Tim o privi cu ură.

– Iar eu voi fi concediat, nu? Ei bine, am făcut o greșeală nu încerc să-mi găsesc scuze. Asta este.

Gata, Tim găsise rezolvarea. Ieși din încăpere lăsându-le pe cele două; Pat cu inima strânsă, Jay nevrând să creadă.

– Jay, mă tem că asocierea noastră n-a mai fost profitabilă ca pe vremuri.

– Dar n-a fost vina ta, Pat!

– Fiind vorba de Tim, este același lucru. Suntem soți.

– Ești prea bună pentru el, Pat!

– Te rog, nu spune asta! exclamă ea.

– Îmi pare rău că trebuie să te rănesc, dar astfel stau lucrurile. Chiar te admir pentru loialitatea față de el. Tim este pierdut, nu trebuie să mai aibă bani pe mână. Singurul care mă îngrijorează este Chris, continuă ea. Nu știu cum îi vom spune. Are bani destui, dar nu va accepta explicația noastră.

Pat nu mai suporta. Se scuză și părăsi încăperea. Ieși din vilă cu gândurile rătăcite, urmărită de regrete, durere, gânduri negre.

Regreta din tot sufletul alegerea făcută. Tim nu merita să-i fie soț.

Fără să realizeze, se îndreptă spre vila lui Chris, deschise poarta și intră în grădină, îndreptându-se spre casa care părea acum părăsită. Își aminti de lungile ei discuții cu Chris de pe verandă, ascultându-l cum îi citea piesele.

Ce oarbă fusese, se gândi ea cu lacrimi în ochi. Nu realizase că de dragoste avusese nevoie, dragostea adevărată, cea care ducea la fericire. Acum, regretele erau tardive. Rămase cu capul pe genunchi plângând lacrimi amare.

***

Când ajunse Christopher Rudd înapoi în Spania, lucrurile se schimbaseră din nou la pensiunea La Flora. Tim nu mai conducea nimic, frâiele fuseseră luate de soția lui. Schimbarea era în bine dar venise prea târziu. Făcuseră datorii mari.

Toată lumea nu vorbea decât despre petrecerile sălbatice care avuseseră loc la pensiune și barul inaugurat de Tim. Nu mai veniră vizitatori și pe la sfârșitul lui septembrie vila era aproape goală.

La Flora redevenise paradisul de altă dată, chiar dacă majoritatea camerelor erau goale. Imediat ce tinerii aduși de Tim constataseră că nu mai exista băutură, dispăruseră fără să plătească. Ei nu aveau nevoie de frumusețea locului, a mării. După ce-și exprimaseră regretul că bietul Tim avea o nevastă ciufută, dispăruseră.

Dar acum, cel puțin, nu mai urla muzica, nu se mai auzeau strigăte și voci stridente; revenise acea atmosferă patriarhală. Se folosea din nou peștele din mare, fructele aduse de la Malaga, apa minerală de la Torremolinos.

Tim cutreiera locul plicitisit dar nu făcea comentarii.

Jay încerca să se detașeze de cei doi Mallory, vrând ca vina să fie doar a lor.

Christopher sosi cu oarecare întârziere, pe la sfârșitul lui octombrie. Îi telefonase lui Pat să trimită pe cineva să aranjeze vila, lucru pe care Pat îl făcu bucuroasă. Se temea de clipa în care-l vor întâmpina pentru că ea nu va

putea să răspundă cu sufletul deschis întrebărilor lui legate de pensiune. Va trebui să-i spună ce făcuse soțul ei din La Flora.

Jay se duse să-l întimpine și fu chiar încântată pentru că el o salută cu bucurie. Dar bucuria îi fu de scurtă durată pentru că el întrebă numaidecât de Pat.

– Ce face Pat? Și... Tim?

Jay ridicase din umeri. Apoi, pe drumul spre Santa Rosca, începu să vorbească despre ei. Chris remarcă imediat c-o făcea cu oarecare reținere.

Ca de obicei, el nu se simțea prea bine din cauza oboselii, dar era mulțumit de felul în care merseseră lucrurile. Abia aștepta viața liniștită de la Santa Rosca.

Abia aștepta s-o vadă pe Pat. Fusese dezamăgit că nu venise să-l întâmpine, dar ce putea face. Era femeie măritată.

– Ce este rău, Jay? Ce-mi ascunzi?

– Este prea devreme ca să te supăr. Pat îți va explica.

Și desigur sosi și clipa în care Pat, cu amărăciune, trebui să dea explicații.

După ce-l lăsă pe Chris la vilă, Jay reveni la pensiune spunându-i lui Pat că trebuia să meargă la Christopher.

– Mergi cu mine, Tim?

Tim, care nu era în apele sale de vreo câteva zile, refuză morocănos.

– Nu, te las pe tine să rezolvi partea mai grea. O să mă duc și eu după asta.

Pat ar fi vrut să-l vadă comportându-se ca un bărbat, dar nu Tim nu putea să fie așa.

Se îndreptă spre Christopher cu un gol în inimă. Când îl văzu începu să tremure.

Chris o aștepta pe verandă. Dragul ei Chris, îmbrăcat ca de obicei, în costum gri cu cămașă albă și sombrero negru, cu privirea lui melancolică.

– Buenas, donna Patricia! o întâmpină el.

Pat îi întinse ambele mâini.

El le prinse în palmele sale mari, și o privi cu tandrețe.

– Ce frumos te-ai bronzat! Ți-ai recăpătat sănătatea și strălucirea!

– Da, mă simt mai bine.

– Mă bucur mult să te revăd, Pat.

– Și eu Chris.

– Santa Rosca este la fel de frumoasă, are liniștea după care am tânjt la Londra sau New York. Am văzut și florile frumoase cu care m-ai întâmpinat. Îți mulțumesc.

Pat se așeză pe prima treaptă a verandei, iar Chris lângă ea.

Îi oferi o țigară și când i-o aprinse, observă că lui Pat îi tremurau mâinile. O privi cu îngrijorare mai ales după ce simțise ceva ciudat în glasul lui Jay.

– Ei bine, draga mea, vorbește-mi.

Ea îl privi o secundă apoi lăsă ochii în jos.

– Ce ți-a spus, Jay?

– Nimic. Dar a făcut o remarcă ciudată, pe care n-am înțeles-o.

– Chris, n-am fost prea sinceră cu tine în scrisorile pe care ți le-am scris.

– Am știut asta, Pat.

– De unde? Cum?

– Am simțit. N-ai fost prea fericită nici aici, nu?

Ea îl privi lung, apoi lăsă privirea în jos.

– Nu, n-am fost.

– De ce, Pat? Nu vreau să intru în sufletul tău, sau în afacerile tale.

– Ai tot dreptul, Chris, sunt afacerile tale, de fapt.

Acum el știu că se întâmplase ceva rău. Și ghici înainte ca ea să spună că Tim era cauza.

– Nu-ți fie teamă, spune-mi totul, Pat, o invită el.

– Îmi este foarte greu s-o fac, zise ea cu privirea în pământ. Ai fost foarte bun cu noi, ne-ai acordat încredere, iar noi... o, mi-e atât de rușine...

– Draga mea, nu-ți face probleme, spune-mi despre ce este vorba.

Ea începu cu dificultate, dar cu multă onestitate, pentru că nu avea sens să-i ascundă nimic lui Chris. Ea și Tim îi erau atât de obligați. Tim nu îndrăznea să se arate, să-și recunoască vina, dar ea nu putea face la fel. Simțea că nu trebuie să-l ofenseze pe Chris ascunzându-i nimic din ce făcuse Tim.

El ascultă cu sombreroul pe ochi și în timpul acesta avu o strângere de inimă, văzând cum ea își face probleme pentru suma care lipsea. Era convins că Tim nu-și făcea atâtea probleme, că doar ea suferea. Pat îi vorbi despre lipsa de responsabilitate a lui Tim, ignoranța, dorința de risipă, barul care accentuase pierderea, reputația pensiunii.

Ascultând-o, Chris înțelese că Pat nu-și mai iubea soțul. Ea care-l iubise, care voise să fie mama fiilor lui, își văzuse dragostea călcată în picioare.

De dragul ei, Chris se înfurie pe Tim. El ar fi putut foarte ușor să achite datoriile pensinii și să reînceapă lucrul. Dar fericirea lui Pat nu se putea rezolva cu bani.

Simți pentru un moment că ar fi trebuit să-l facă să sufere pe acest Tim, care călcase în picioare sentimentele lui Pat. Căci Pat cu tot curajul de care dăduse dovadă era înfrântă.

Pat rămase cu țigara în mână după ce termină de vorbit.

Chris întrerupse momentul de tăcere.

– Nici nu știu ce să-ți spun, draga mea.

– Ce-ai mai putea spune? I-ai dat șansa lui Tim să înceapă o viață nouă, să-ți plătească datoriile, iar el astfel a considerat că trebuie să-ți mulțumească.

– Nu mai contează. Tu nu trebuie să te superi. Starea ta mă interesază. Știu cât de dureros este pentru tine.

– Am încercat totul, dar Tim este pierdut pentru totdeauna.

– Prefer să nu-ți spun ce gândesc despre el, Pat. Cred că este un individ josnic și egoist, dar nu mai suport să văd cum te rănește prin tot ceea ce face, Pat.

– Chris, așa este el. Nu cred că face ceva cu bună știință. Sunt convinsă c-a vrut să scoată profit din La Flora, dar atâta l-a dus capul. Dar mie mi-e prea rușine. Ai dreptul să ne dai afară imediat.

– Pat, cum poți spune asta?

Ea îl privi cu ochi triști.

– Dragul meu, ești atât de bun cu mine! Dar nu este normal să arunci banii pentru ca Tim să aibă ce risipi.

– Nu te supăra din cauza banilor, Pat, sunt bogat. Pe mine mă îngrijorează că te face să suferi. Pat, de ce te-ai măritat cu el?

Pat roși violent. Începu să murmure:

– Am crezut că... că-l voi putea aduce pe drumul bun...

– Nu este demn de tine, draga mea, nici un bărbat nu este. Ești o femeie minunată.

– Nu este chiar așa, Chris.

– Eu așa te văd și mi-aș da ani din viață să am ocazia să-mi manifest grija față de tine.

Chris o privi cu ochii lui mari, triști. Inima ei începu să bată mai tare la o astfel de declarație. Pat se gândi că avusese ocazia să se căsătorească cu el, nu cu Tim, să iubească un bărbat minunat. Dar apoi se gândi cu vinovăție la Tim, spunându-și că indiferent ce ar fi făcut acesta, ea era soția lui și nu avea dreptul să ridice privirea la alt bărbat.

– Pat, draga mea, continuă Chris, te iubesc atât de mult. Nu suport să te văd nefericită. Mi-aș da și viața să ai o soartă mai bună.

Chris îi sărută mâna, iar ea lăsă să-i scape un strigăt de uimire. Realiză dintr-o dată că avea sentimente foarte

puternice pentru acest bărbat deși nu voia să recunoască. Se simți foarte apropiată de el, de parcă l-ar fi cunoscut de o viață.

– Chris, îmi ești mai drag decât oricine.

– O, Doamne, am trăit clipa să aud declarația asta din partea ta! Dacă vrei sunt la dispoziția ta, Pat. Tot ce am îți aparține.

– Chris, dragul meu...

– Spune-mi ce vrei să fac și voi face, murmură el.

Pat simți lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Îi șopti:

– Continuă să-mi fi prieten, nici nu știi câtă nevoie am de tine...cât contez pe tine...

– Îți mulțumesc mult, draga mea. Dar dacă-ți pasă de mine....și așa cred că este....

– Nu mai este nevoie să mă întrebi, fii sigur.

– Draga mea, sunt gata să mă duc la pensiune, să-i spun soțului tău că te ador, să-l rog să te lase liberă pentru a te căsători cu mine.

– Nu, Chris asta ar fi o nebunie, murmură ea. Chiar dacă am făcut o greșeală este prea târziu, mult prea târziu. Nici nu mă gândesc să-l părăsesc pe Tim.

Chris lăsă ochii în jos.

– Asta înseamnă că nu-ți pasă de mine cu adevărat.

Ea evită răspunsul la această întrebare, cu toate că simțea o nevoie acută de a se arunca la pieptul lui. Cu el putea ajunge pe tărmul fericirii. Dar era prea târziu acum. Făcuse greșeala cu luni în urmă când se măritase cu Tim.

Nu credea că un divorț ar fi îndreptat lucrurile. Indiferent cât și-ar fi dorit dragostea lui Chris, n-o putea avea cu prețul nefericirii lui Tim. Atâta timp cât avea nevoie de ea, trebuia să-i fie alături.

– Nu se pune problema că nu țin la tine, Chris. Ai fost un prieten minunat și-ți voi purta recunoștință toată viața. Dar sunt soția lui Tim și trebuie să-i stau alături.

El o privi cu admirație.

– Ce femeie minunată ești, Pat!

– Nu, trebuie doar să-l ajut pe Tim; dacă-l părăsesc acum, nu voi mai putea face nimic, va fi pierdut.

– Dumnezeule, doar nu vrei să-ți sacrifici viața pentru el!

– Am ales, Chris, trebuie să suport consecințele.

– Sper doar ca el să realizeze cât este de norocos. Ce mult aș vrea să fiu în locul lui!

– Nu, dragul meu, ești cel mai bine în al tău!

– Îți voi păstra întotdeauna un loc special în inima mea, Pat.

– Tu ești un bărbat special, Chris.

– Te ador! murmură el.

Rămaseră privindu-se. Fu un moment care-i apropie și mai mult, moment care pe ea o făcu să realizeze ce mare greșeală era căsătoria cu Tim. Apoi, ea îi spuse:

– Trebuie să discuți acum cu Tim.

Chris oftă. Îi fusese foarte greu s-o vadă măritată cu Tim, dar acum parcă îi era și mai greu știind că Pat l-ar fi putut iubi dacă n-ar fi existat soțul ei.

– Donna Patricia, murmură el, sărutându-i mâna. Fii binecuvântată...

– Și tu, Chris... iar acum, să mergem la pensiune, să discutăm cu el. Te rog, Chris, nu fii prea dur...

– Voi încerca, zise el, de dragul tău.

***

Chris nu-și pierdu prea multă vreme să discute cu Tim.

– Am înțeles că în absența mea lucrurile n-au mers prea bine, începu el. Mare nenoroc să ai o idee lipsită de inspirație, mai ales cu barul acela. Eu insist să se păstreze spiritul în care a fost creată pensiunea și mai ales pacea și liniștea locului.

Tim începu să se bâlbâie încercând o explicație, dar Chris i-o reteză:

– Da, mi-a spus Pat, dar o vom lua de la început. Trebuie să construim o bucătărie, o sufragerie mai mare și niște terenuri de tenis. Să discutăm asta, da?

– Ești un bărbat deosebit, Rudd, mă mir de ce nu mă dai afară.

Chris nu răspunse. Cu toate acestea, bunătatea lui Chris nu-l impresionă cu adevărat pe Tim. Nu suporta gândul că va trebui să facă ce spunea el.

Pat simți că Tim nu era mulțumit de felul în care se rezolvase situația. Cu toate acestea încerca să fie apropiată de el, să-i dovedească afecțiune.

Din clipa în care avusese acea discuție cu Chris, și el îi declarase c-o iubește la fel de mult, multe se schimbară pentru Pat. Ea știa că este iubită de Chris, dar acum avu revelația faptul că îl iubea și ea. Și era un gând disperat, pentru că ea era soția lui Tim.

În seara aceea, cinară cu Chris. Privindu-i pe cei doi, Pat realiză că dragostea pentru Tim se stinsese, în timp ce pe Chris îl iubea, îl simțea cu toată ființa ei. Dragostea lui Chris nu se alterase ,trecuse testul timpului.

Jay se schimbase și ea. Era mereu nervoasă și-și pierdea cumpătul. Abia mai vorbea cu Pat. Pentru Chris păstra cele mai minunate zâmbete, la fel pentru Tim...

În seara aceea, Chris o ivită pe Pat să-l conducă până la ieșirea din vilă, lucru pe care ea îl făcu bucuroasă.

– Buenas noche, donna Patricia, îi spuse el.

– Buenas noche, răspunse Pat zâmbindu-i, apoi porni înapoi spre vilă, iar el rămase privind silueta aceea subțire, atât de dragă lui. Ajunse la vila sa și primul lucru pe care-l văzu fu vasul cu garoafe aduse de Pat. Simți o durere acută la gândul că femeia iubită nu-i va aparține niciodată.

Întoarcându-se la pensiune, Pat o găsi pe Jay în verandă.

– De ce te-ai mai obosit să te întorci? De ce n-ai rămas acolo să ai grijă de Chris?

– Nu înțeleg ce vrei să spui, Jay, murmură Pat, uluită.

– Știu foarte bine de înțelegerea dintre voi. Chris te-a iubit dintotdeauna, iar acum pentru că ai dat greș cu Tim, ți se pare că-l iubești și tu.

Pat rămase fără cuvinte.

– Cred că ți-ai pierdut mințile, Jay...

– Știi că eu îl iubesc pe Chris, spuse Jay. Mi-ai promis în Anglia c-o să mă ajuți, dar văd că tu te pretinzi îndrăgostită de Chris. Îmi nărui toate speranțele. Am greșit rugându-te să vii înapoi. Nu-mi spune că nu-l încurajezi pe Chris, nici nu știi cât te urăsc pentru asta!

Jay izbucni în plâns, îngropându-și fața în mâini.

Pat o privea uluită. Jay o acuza că se îndrăgostise de Chris și era adevărat! Îl iubea, dar nu avea o relație cu el așa cum susținea Jay. O relație ar fi stricat frumusețea legăturii de prietenie dintre ei. Pat era măritată, așadar era bine să pună capăt lucrurilor neclare. Își prinse prietena de umeri.

– Draga mea, te rog nu plânge. N-am vrut să te rănesc prin nimic. Nu vreau să mă urăști, n-aș suporta asta. Am fost prietene multă vreme. N-am vrut să stric relația ta cu Chris și nici nu aveam cum s-o fac pentru că din câte știu n-a fost niciodată nimic între voi.

– Dar tu ești măritată cu Tim, și nu înțeleg ce mai vrei de la Chris.

– Noi suntem doar prieteni.

– Dar știi că el te iubește.

– Da, știu, zise Pat.

– Când te-am chemat înapoi, în Spania, eram sigură că-l iubești pe Tim. Dar nu este așa, nu? Aș fi vrut să nu te fi chemat.

– În acest caz, cred că este mai bine ca eu și Tim să plecăm imediat.

Jay începu să cedeze.

– O, Pat, sunt atât de nefericită! Aș fi vrut să nu mă fi născut!

– Jay, draga mea, nu crezi că toți trecem prin momente mai proaste? Crezi că eu sunt fericită? Dacă asta ți-ar aduce mulțumire, aș pleca imediat în Anglia...

– Iartă-mă, Pat, mi-am pierdut cumpătul, sunt stupid de geloasă.

– Draga mea, crezi că-l pot face pe Chris să te iubească?

– Nu, dar cel puțin stai departe de el.

– Nu este tocmai ușor, știi că lucrăm împreună!

– L-ai putea lăsa să lucreze cu Tim. Nu trebuie să-l însoțești până la vilă, îl poți evita, dacă vrei.

– Nu-ți mai face gânduri negre, Jay, o să-l evit cât pot de mult.

– Pat, ești aceeași prietenă bună, iartă-mă pentru ieșirea pe care am avut-o!

Și Pat o iertă. Jay îi amintea foarte mult de Tim. Amândoi aveau nevoie de iertare, dar își făceau de cap, nici unul dintre ei nu lua în considerare opinia ei...

Pat o lăsă pe Jay și se duse în cameră, unde-l găsi pe Tim citind. Încercă să-i zâmbească.

– Mâine pleci la Malaga cu Chris?

– Probabil, mormăi Tim.

– Nu ești încântat de noul lui proiect?

– Nici vorbă, nu-mi place cum merg lucrurile.

– Nici faptul că ai fost iertat de suma mare de bani lipsă nu te face fericit?

Tim nu răspunse nimic și în tăcere se culcară, spunându-și doar noapte bună. Erau doi străini. Pat își aminti vorbele duioase spuse de Chris, pasiunea din ochii lui: te ador, Pat. Sunt gata să te duc oriunde, dacă Tim te-ar lăsa liberă...

Inima începu să-i bată mai tare la acest gând.

***

Săptămânile următoare au fost cele mai nefericite din viața lui Pat. Ieșirea necontrolată a lui Jay, propria-i pasiune, făcură ca lucrurile să fie și mai grele pentru ea. Își respectă promisiunea și-l evită pe cât posibil pe Chris, motiv pentru care se simțea mereu tristă și nefericită.

Cu Tim nu se mai certa, dar atmosfera dinte ei era mereu încărcată. Nu mai rămasese nimic din vechea lor camaraderie. Existau desigur și clipe în care pasiunea lui

părea că reînvie, dar ea rămânea inertă în brațele lui. Când Tim o acuză că este foarte rece și indiferentă, Pat nu știu ce să-i răspundă; între doi oameni poate fi iubire, sau nimic. Iar să pretindă că-l iubește ar fi fost un act de ipocrizie. Așadar, prăpastia dintre ei se adânci.

La Flora începu să redevină ce fusese. Reveniră unii din vechii clienți. Sub grija lui Pat, începură să obțină profit.

Chris făcea progrese cu planurile de îmbunătățire a pensiunii.

Tim executa ce-i spunea Chris, fiind foarte politicos cu el.

De fiecare dată când îl vedea pe Chris, știind că trebuie să-l evite, Pat simțea un gol în inimă. Erau nopți când nu putea să doarmă, se ducea la fereastră și privea spre vila lui unde ardea lumină adresându-i aceeași rugă:

– O, Chris...pentru numele lui Dumnezeu, ia-mă de aici! Te iubesc și nu mai suport să trăiesc fără tine.

Jay nu mai făcu nici o încercare de a intra în sufletul lui Chris cu toate că observă că Pat îl evita, după cum îi promisese.

Trecură vreo trei săptămâni înainte ca el să reacționeze.

Pat se întreba în acest timp de ce era atât de greu să stea departe de el.

Chris din iubire și respect pentru Pat era în stare să accepte orice din partea ei; dar nu înțelegea de ce îl evita.

Se gândi că trebuia să ceară o explicație.

Ea se temea de acest moment. Când Chris nu era prin preajmă Pat putea fi foarte puternică, și convingătoare, dar în apropierea lui curajul îi pierea și locul lui îl luau emoțiile.

Într-o seară pe la sfârșitul lui noiembrie, Chris apăru la pensiune. Începuse sezonul ploios. Pe moment nu ploua, iar vântul care bătea, mai uscase pământul.

Pat era singură.

– Pat! Ola!

Se întoarse și roși brusc.

– Ola, Chris!

– Pentru tine am venit până aici, zise el.

Pat încercă să găsească o scuză pentru a pleca, dar Chris o opri.

– Nu accept nici o scuză de la tine în seara asta, draga mea, vreau să știu de ce mă eviți de trei săptămâni. Nu te simți bine?

– Ba da, zise Pat cu jumătate de gură. Uite ce bronzată sunt...

– Și eu sunt bronzat, dar asta nu înseamnă că mă și simt bine! Pat, ce este cu tine, de ce nu vrei să-mi mai vorbești?

– Dar nu este așa, Chris!

– Mă eviți! Te-am supărat spunându-ți ce simt pentru tine?

Ea roși.

– Nu, sigur că nu.

– Atunci, ce s-a întâmplat, draga mea? De ce mă eviți, Pat? Am crezut că vom fi prieteni întotdeauna.

– Este foarte greu de explicat.

– Încearcă s-o faci, Pat.

– Numai dacă ai putea înțelege....

– Tim? El ți-a interzis?

– Nu.

– Atunci?

– Îmi este greu să-ți explic.

– Încearcă, Pat. Nu suport să fiu ignorat de tine.

– N-ar fi mai bine să ne spunem noapte bună și să mergem fiecare pe drumul său?

– Nu, până nu mă faci să înțeleg.

Lui Pat îi era imposibil să-i explice că Jay îi ceruse asta, că gelozia prietenei ei o făcuse să nu-l mai încurajeze.

Christopher o urmărea foarte atent.

– Unde este Tim, Pat?

– La Terremolinos. Petrece seara cu niște prieteni.

– Și Jay?

– Ea este la Malaga, cu americanul acela.

– Ție cum îți merge, Pat? Ești tot nefericită cu Tim?

– Tim s-a schimbat... dar nu-i place noua lui stare și dă vina pe mine. Cred c-ar fi preferat să se afunde tot mai mult în datorii și probleme...

– Este ridicol. Doamne, nu realizează că-ți datorează ție totul? Draga mea, de ce m-ai evitat în ultimul timp? Ce am făcut ca să-ți pierd prietenia? Nu ai încredere în mine?

– Poate că în mine nu mai am încredere, Chris...

El trase aer în piept, privind-o lung. Realiză că, de fapt, Pat ținea la el, ea femeia pe care o adora.

– Pat, dacă simți ceva pentru mine trebuie să-l părăsești pe Tim.

– Nu pot, Chris, nu-l pot dezamăgi astfel.

– El a făcut-o de nenumărate ori. Nu te apreciază și nu te face fericită. De aceea, nu-mi fac scrupule și-ți cer să vii cu mine. Dacă ar fi fost un bărbat decent n-aș fi îndrăznit.

– Sunt sigură că dacă l-aș părăsi ar ajunge la pierzanie.

– Dar tu de ce trebuie să te sacrifici?

– Pentru că i-am făcut niște promisiuni când m-am măritat cu el.

Chris făcu un gest de deznădejde.

– Bine, draga mea. Îți respect voința. Cu toate astea nu pot asista la nefericirea ta. Voi face ceva.

– Ce vrei să spui, Chris?

– O să renunț la vila asta pentru a pleca în altă parte. Maroc, Tanger... nu suport să locuiesc atât de aproape dar să nu mă întâlnesc cu cu tine. De ce oare nu te-ai măritat cu mine Pat?

– Pentru că am fost oarbă, Chris.

– Nu știu cum voi continua viața fară tine, draga mea. Voi încerca să discut mâine cu Tim, să las afacerea pe mâinile lui, apoi să plec departe de aceste locuri. Ție ce-ți mai pot spune? Te iubesc și te voi iubi mereu. Iar dacă nu vei mai putea suporta, vei ști unde să mă găsești. Te voi aștepta.

Pat îl urmări cum pleacă spre vila sa, unde luminile erau aprinse. De mâine când se va uita spre casa lui Chris nu va mai fi nici o lumină. Nu-l va mai vedea.

Oare Tim merita sacrificul ei? Avea nevoie de ea cu adevărat?

În sfârșit se întoarse și Tim acasă, bine dispus așa cum nu-l mai văzuse de multă vreme. O salută voios.

– Ce faci, dragă?

– Bine. Ție, cum ți-a mers?

– A fost foarte plăcut să-mi revăd prietenii. Am băut câte ceva.

– Tim, va trebui să muncești mai mult, cu mai multă responsabilitate la pensiune de acum.

– De ce?

– Chris părăsește Santa Rosca.

– Unde se duce?

– Cred că la Tanger, la un prieten pictor. Pat simți o mare durere în suflet când spuse acestea.

A doua zi, vila lui Chris fu închisă. Nu mai străluceau luminile printre palmieri ca un far, iar ochii lui dragi nu mai erau aproape s-o consoleze. Chris plecase, iar Pat se simțea teribil de singură.

Jay vărsă lacrimi la despărțire, recunoscându-se definitiv învinsă.

Cu toate acestea, își reveni destul de repede alături de americanul care părea s-o intereseze.

Pat era conștientă că gelozia lui Jay fusese sfârșitul prieteniei dintre ea și Chris. Ei îi lipsea teribil de mult. O durea despărțirea de el, așa cum n-ar fi crezut că se va întâmpla. Fuseseră de acord că era mai bine să nu-și scrie.

Cu toate acestea, curând primiră o scrisoare din Maroc de la el, iar ea o citi înfrigurată; nu găsi decât o urare de bine adresată ei.

Christopher se simțea bine, îi pria clima de la Tanger. Pat nu știa dacă îi simte lipsa sau nu. Nu avea dreptul să se gândească la el, deși căsătoria ei era o mare farsă.

Tim revenise la vechile-i obieiuri. Reîncepură certurile privitoare la schimbările pe care el voia să le facă la pensiune, iar ea nu făcea altceva decât să-l mai domolească.

El îi reproșa că-i strica mereu cheful, că se simțea însurat cu o cicălitoare, cu o morocănoasă.

Trecuseră două luni de la plecarea lui Chris. Veni Crăciunul iar Tim se străduia în felul său să organizeze totul pentru ca distracția să fie maximă.

El petrecea tot timpul în compania unei văduve braziliene care venise la pensiune însoțită de mama ei. Mercedes Guttirez, care vorbea engleza destul de bine, îl sorbea din priviri. Mama lui Mercedes, o femeie leneșă, masivă, care purta niște bijuterii de prost gust, stătea mereu pe terasă în timp ce fiica ei se amuza pe plajă cu Tim.

Desigur, Mercedes o includea și pe Pat în invitațiile ei. Dar ea știa din instinct că nu este dorită și urmări cum

atracția lui Tim pentru frumoasă braziliană crește pe zi ce trece. Dacă l-ar fi iubit ar fi trebuit să simtă gelozie, dar nu era așa.

Deși era cu cinci ani mai mare decât Tim, Mercedes părea mai tânără. Era îmbrăcată cu bun gust și foarte volubilă.

Veni și ziua în care Jay se logodi cu americanul ei.

De acum, pensiunea funcționa doar prin grija lui Pat, căci Tim apărea doar spre dimineață și dispărea din nou pe la prânz.

Pat se simțea teribil de singură. I se părea că au trecut ani și nu trei luni de la plecarea lui Chris în Maroc.

Într-una din seri, Tim bea pe terasă în compania lui Mercedes; tocmai se întorseseră de la Malaga. Pat care fusese foarte ocupată, căci pensiunea era plină, nu-i văzuse toată ziua. Simțea o durere cumplită în suflet amintindu-și de Chris, căruia îi plăceau atât de mult apusurile de soare la Santa Rosca. Se duse pe terasă să-l caute pe Tim pentru că avea nevoie de ajutorul lui.

– Tim, colonelul Boyson vrea să-l duci mâine la Ronda. Vrei să vorbești cu el despre asta?

Tim nu se obosi s-o privească. Iar când o făcu observă că Pat arăta cam rău. Era îmbrăcată în salopetă, cu părul legat căci făcuse curățenie toată ziua.

Mercedes arăta impecabil, ca de obicei.

– Spune-i individului c-o să discut cu el după cină, mormăi Tim.

– Nu se poate, Tim, te așteaptă în birou chiar acum.

– Nu pot acum, am treabă.

Pat se înfurie.

– Te rog să vii, Tim.

Brazilianca îl privi lung pe Tim apoi îi șopti:

– Ar fi mai bine să te duci.

Tim deveni dintr-o dată impertinent.

– Pentru Dumnezeu, nu mă mai cicăli, Pat, zise el dând paharul peste cap.

Pat păli, apoi plecă fără o vorbă, iar cei doi își continuară idila.

Tim n-o căută decât la miezul nopții când văzu că nu era de găsit pe nicăieri.

Pat se dusese la vila lui Chris, vechiul refugiu în clipele de tristețe.

Vila era goală. Pat se retrăsese în locul preferat de ea întotdeauna, printre florile de hibiscus.

Tim o rănise de multe ori, dar în seara asta o ofensase peste măsură, nu putea trece peste faptul c-o insultase în fața altei femei. O femeie care-i cucerise atenția în ultima lună. Încercă să-și amintească zilele de la începutul dragostei lor, când Tim o adora. Acum, făcea același lucru cu Mercedes, iar pe ea o dăduse uitării.

Pat nu-l mai voia nici pe el nici iubirea lui. O deranja însă lipsa lui de devotament și fidelitate. De dragul lui, ea renunțase la iubirea acelui bărbat minunat care era Chris. Simțea că nu mai poate continua fără dragostea lui, știindu-l atât de departe.

Mai apoi, își spuse că trebuia să găsească puterea de a merge mai departe. Probabil că mii de femei treceau prin aceleași necazuri ca ale ei.

Se simți teribil de obosită și pustiită când se ridică dintre flori și porni spre la Flora. Parcă se mai liniștise puțin. Se duse direct în camera lor unde adormi imediat, de parcă ar fi vrut să evite gândurile de orice fel.

Tim, care abia se rupsese de fascinanta braziliană pentru a veni la culcare o privi lung pe Pat, observând că soția lui chiar și în somn era foarte tristă. Biata Pat! Ce urât se purtase cu ea în seara asta! Tim și-ar fi dorit s-o poată iubi în continuare, dar acum, Pat îl plictisea teribil. Își dorea vechii săi prieteni, pe Mercedes, petrecerile.

Pat deschise ochii simțindu-se privită. Ce expresie ciudată!

Tim se așeză pe marginea patului.

– Te rog să mă ierți, Pat, murmură el. M-am purtat incalificabil în seara asta, iartă-mă, dacă poți. N-am făcut altceva decât să te rănesc în ultimul timp. Am ajuns la concluzia că ai făcut o mare greșeală măritându-te cu mine. Ești o femeie minunată, Pat, numai că nu ne potrivim, asta este.

– Presupun că nu! Bietul de tine!

– Biata de tine, Pat! Culcă-te la loc, acum, eu plec din nou.

– Tim... începu ea, dar el plecase deja.

Pat realiză că împotriva gesturilor ei de acceptare se aflau acum mai îndepărtați ca niciodată. Încercă să rămână trează așteptându-l.

Dimineața când se trezi Tim, Pat era deja obosită de atâta muncă.

Un poștaș îi aduse o scrisoare; era adresat senorei Mallory.

O citi. După o clipă, inima începu să-i bată tare, păli și chipul ei căpătă un aer disperat.

Era de la Gordon Challis, prietenul din Tanger la care locuia Chris. Acesta îi scria că prietenul lui fusese operat și ceruse s-o mai vadă o dată pe Pat.

Pat rămase cu scrisoarea în mâini, incapabilă să scoată o vorbă.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Tim care apăruse din senin.

– Chris... răspunse Pat cu buzele uscate.

El citi scrisoarea. O privi și observă figura ei transfigurată.

– Înseamnă mult pentru tine, Pat?

– Este cel mai bun prieten al meu, știi bine. Aș vrea să mă duc la el, dacă nu te superi.

– Sigur că da, du-te numaidecât. Îmi pare rău că are probleme, dar el n-a fost niciodată prea sănătos, nu?

Nu, nu fusese, de asta arăta mereu obosit. Ce operație făcuse? Nu se spunea în scrisoare. Probabil că se simțea rău, altfel n-ar fi trimis după ea. Pat nu era capabilă să ia o hotărâre, ea care le rezolva mereu pe toate.

Iar acum, în mod foarte ciudat, Tim o ajută. O conduse spre sofa, o făcu să se așeze, apoi îi căută o

valiză. Telefonă la Malaga să anunțe ca autobuzul să oprească la Santa Rosca, apoi îi trimise o telegramă lui Jay, cerându-i să se întoarcă, să aibă grjă de pensiune în lipsa lui Pat.

– Cred că n-o să stai mai mult de o zi sau două la Tanger, zise Tim. Până vine Jay mă descurc singur. Nu-ți face probleme pentru mine sau pensiune, voi avea multă grijă, îți promit.

Pat încercă să se ridice și-și adună hainele. Începuse să se calmeze. Îl privi plină de gratitudine pe soțul ei.

– Ești neașteptat de amabil, Tim.

El începu să râdă.

– Era timpul să fac și eu ceva pentru tine.

Ea se opri din împachetat și-l prinse cu ambele brațe după gât.

– O, Tim, sper că la întoarcerea mea vom face amândoi eforturi să nu ne mai certăm!

El o sărută pe frunte cu duioșie.

– Ești foarte bună cu mine, întotdeauna ai fost. Du-te și vezi ce poți face pentru bietul Rudd.

– Chiar nu te superi că plec, Tim?

– Nu, du-te liniștită, draga mea.

Tot el îi duse bagajul la mașină, iar Pat simți că Tim abia aștepta s-o vadă plecată. Ultima oară îl văzu făcându-i semne cu mâna, cu chipul strălucind în soare.

Chris era foarte bolnav, altfel n-ar fi trimis după ea. Îi era teamă ca nu cumva să ajungă prea târziu, fără a-și putea lua rămas bun de la el.

Călătoria i se păru interminabilă. Era o zi frumoasă, plină de soare, cu migdalii în floare. Dar acum, peisajul superb n-o mai încânta, nu se gândea decât la Chris, conștientă că-l iubea. Îl iubea din toată inima.

În sfârșit, autobuzul luă ultima curbă, cea spre Algeciras, de unde luă vaporul, care în două ore și jumătate o va duce pe coasta Africii.

Nu mai fusese în Maroc, dar era prea îndurerată și îngrijorată să se poată bucura de frumusețea peisajului.

Tangerul. O mulțime de case în stil maur, ridicate pe o terasă deasupra nivelului mării. Era ca o imagine din „O mie și Una de Nopți".

Bătea un vânt destul de rece, sau așa i se păru ei.

Începu să tremure, stând pe punte cu bagajul în mână, așteptând să coboare, să ajungă mai repede la Christopher. După ce vasul ancoră, apăru un alt autobuz care ducea pasagerii la țărm.

Trecu repede prin vamă, printre toți arabii care gesticulau și strigau câte ceva, încercând să-i care valiza, dar din fericire găsi imediat un taxi care s-o ducă la vila lui Gordon Challis.

Un tânăr arab îi deschise. Pat fu fericită să se trezească dintr-o dată după o călătorie atât de lungă în care nu cunoscuse pe nimeni, într-un salon primitor, mobilat în stil maur. Întrebă imediat cum se simțea Chris, dar arabul o făcu să înțeleagă că nu vorbește engleza.

Pat își scoase jacheta, și scotoci în poșetă după pudră și un pieptene.

Când intră Gordon Challis, care abia aștepta s-o vadă pe femeia după care tânjea prietenul său și pe care o chemase când se credea pe patul morții, artistul fu destul de dezamăgit. Tânăra aceea înaltă în costumul bleumarin de călătorie, era o englezoaică obișnuită, nicidecum frumusețea la care se aștepta.

Dar când Pat se apropie de el și-i întinse mâna, zâmbindu-i cu cei mai albaștri și mai frumoși ochi, el o asemănă Madonei.

– Cum se simte Chris? îl întrebă ea îngrijorată.

– Destul de rău, doamnă Mallory, dar...

– Ce vreți să spuneți...

– Că evoluția postoperatorie n-a fost chiar atât de rea...

Pat răsuflă ușurată.

– Mulțumesc lui Dumnezeu!

– Voia să vă vadă, mai precis, să fie în viață când veți veni. Aseară s-a simțit mai rău ca oricând.

– Dar unde este acum?

– Aici, în casa mea. I-am angajat o asistentă să-l îngrijească, iar aseară doctorul ne-a propus să-l opereze din nou. Dar dimineață temperatura i-a scăzut, iar celălalt medic ne-a spus

că primejdia a trecut. Ați vrea să-l vedeți, nu?

– Sigur că da!

Pat se lăsă condusă într-o încăpere mare frumoasă, cu ferestrele care dădeau spre port. Asistenta îi citea lui Chris. Acesta era foarte slab, cu ochii mari, palid... dar nu era muribund, așa cum își închipuise ea.

– Donna Patricia... reuși să spună.

Pat îngenunche la patul lui.

– Draga mea! Ce bine că ai venit!

– Nu puteam sta departe dacă aveai nevoie de mine. Am crezut că...

– Că sunt pe moarte? Și doctorul care m-a văzut aseară spunea la fel. Oricum, n-aș fi murit fără să te mai văd o dată.

– Iar acum, cred că te simți mai bine, nu?

– Faptul că te-am văzut mă face să vreau să zbor, iubito.

– O, Chris, murmură ea.

– Iubita mea, frumoasa mea doamnă Patricia... iartă-mă că mi-am călcat jurământul de a nu te mai vedea...dar doar din mila Domnului n-am murit azi noapte...dacă voi reuși să trec și peste aceste momente fără operație, sunt scăpat.

– Cred că nu este bine să stau prea mult aici, zise ea, ești foarte slăbit. Ne vedem din nou dimineață, da?

– Va fi extraordinar să mă trezesc știindu-te la căpătâiul meu, Pat. Nu-ți pot spune acum decât că te iubesc la fel de mult și că-ți sunt recunoscător c-ai venit.

Pat îl sărută pe frunte și ieși.

După ce cină cu Gordon și avură o discuție prelungită, Pat își aminti că nici unul din ei nu menționase numele lui Tim. Nici măcar faptul că trebuia să se întoarcă la el. Pat era epuizată fizic dar era într-o stare bună de spirit. Era sub același acoperiș cu omul pe care-l iubea.

Petrecu apoi toată dimineața cu el.

Tangerul radia sub soarele puternic. Minaretele, moscheea, clădirile maure păreau desprinse din basmele arăbești. Stând la căpătâiul lui Chris, discutând cu el, Pat învață să iubească orașul fără a fi apucat să-l vadă, pentru că i-l descrise Chris și pentru că-l va lega mereu de amintirea acestei zile.

Deodată, servitorul arab intră încet și-i aduse o telegramă lui pat. Era de la Tim. O citi dar nu înțelese nimic, așa că o reciti de câteva ori.

„Ți-am trimis telegrama ca să nu te întorci până nu primești o scrisoare de la mine“

Îi întinse telegrama lui Chris, care se simțea mult mai bine, și chiar prinsese o culoare sănătoasă în obraji.

– Nu înțeleg ce vrea. Ar fi bine totuși să aștepți scrisoarea de care vorbește. Dar cum era Tim când ai plecat?

Pentru prima oară vobiră despre el, despre La Flora, Jay...

Așadar apăruse o femeie între ei, acea braziliană atrăgătoare...

– Biata mea, Pat! gândi Christopher. Nu există femeie mai dezamăgită decât tine. Iar eu nu pot face nimic să te ajut!

Pat și Chris fură de acord ca ea să rămână în Maroc să aștepte scrisoarea. Aceasta sosi cu două zile întârziere și conținea noutățile la care se aștepta Pat. Era o scrisoare lungă, plină de explicații, scuze, un amestec de rușine și bravadă, egoism. Pat afla că Tim fugise cu Mercedes Guttirez, în Brazilia.

„ O iubesc la nebunie, scria Tim. Și ea mă iubește... și am vrea să ne căsătorim, dacă mi-ai acorda divorțul. Și cred c-o vei face, pentru că întotdeauna ai fost bună cu mine...

Cred că ne potrivim eu și iubita mea Mercedes. Din nou îmi este rușine că mă însor cu o femeie bogată și vom duce genul de viață care ne place amândurora. Pat, ți-aș fi recunoscător dacă ai înainta cererea de divorț chiar acum.

Rudd te iubește și dacă vei fi cu el va fi un soț așa cum meriți tu, draga mea. Iartă-mă că te-am dezamăgit. Rămas bun, Pat.“

Pat o citi de două ori, apoi i-o întinse lui Christopher. Era uluită.

După ce citi scrisoarea Chris o privi cu ochii unui om care a văzut porțile raiului deschizându-se în fața sa.

– Dumnezeule, șopti el.

Pat simți o durere greu de exprimat în cuvinte.

– Iubita mea, aș fi un ipocrit dacă aș spune că nu mă bucur...

Ea nu răspunse.

– Iubito, spune-mi că nu te doare că Tim te-a părăsit.

– Nu, nu mă doare minți ea. Poate va fi fericit, dar mă tem pentru el. L-am iubit cândva, Chris, și știu că este un irresponsabil, dar nu este un om rău.

– Sunt sigur că brazilianca îl va face fericit. Spuneai că seamănă unul cu altul. Tu meritai totul, mult prea mult față de ce putea el să-ți ofere.

– Voiam doar un cămin și copii.

– Te înțeleg, iubito. Cel mai bun lucru pe care l-a făcut Tim pentru tine a fost să-ți redea libertatea. Scrie că este sigur că eu voi avea grijă de tine de acum. Știi că asta a fost dorința mea cea mai mare. Și mai spune c-a simțit mereu că ții mai mult la mine decât vrei să recunoști. Este adevărat, iubito?

Pat ridică privirea spre el, cu ochii plini de lacrimi.

– Este adevărat, dragul meu.

– În acest caz, iubito, întoarce-te câteva luni la Santa Rosca și când vei termina divorțul mă vei lăsa să am eu grijă de tine? Te voi putea lua de acolo ca soție mea?

– Da, șopti ea printre lacrimi.

– Donna Patricia! murmură el, sărutându-i mâna.

Mai apoi, Gordon Challis intrând în încăpere constată că prieteneul său arăta considerabil mai tânăr.

– Într-o zi, spuse el, voi încerca să pictez Madona cu pruncul în brațe și o voi ruga pe Patricia să-mi pozeze.

Sfârșit